

နေမင်းသူရိန်

အမိန့်တော်ရထွန်းလူနှင့်

သွေးသောက်ကြီးတေ

နေမင်းသူရိန်

အမိန့်တော်ရထွန်းလူ
နှင့်
သွေးသောက်ကြီးတောဝ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၂၀၁၆၃၁

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
  - ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
  - ★ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံသစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆိုင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေ တည် ဆောက်ရေး
- ★ ရွေးကွက်စီးပွားရေးနစ် ဝီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်း သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်ဇာတိကြွမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၅၅၀၅၁၂
- မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၅၀၀၆၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာစုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း။
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ တို့ကို ဦးစွာကန်တော့ပါ၏။
ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီးနှင့် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော
ဖခင်ကြီးတို့အား ဝပ်တွားဦးခိုက်၍ ဤစာအုပ်ဖြင့် ကျေးဇူး
ဆပ်ပါ၏။

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာအပေါင်းနှင့်တကွ
မြင်အပ်သော ဆရာသမားများ၊ မမြင်အပ်သောဆရာသမား
များနှင့် ကကြီးမှ အ၊အဆုံး ဗျည်း ၃၃-လုံး၊ အ၊အိ၊အု၊
အေ၊အဲ၊အော၊အံ၊အို သရ ရှစ်လုံးတို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း
လက်ဆယ်ဖြာနှင့် ရှိခိုးပါ၏။

ဤစာအုပ်အား ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ရောက်စေရန်
ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသော ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ အားလုံးအား
လည်း အထူးကျေးဇူးတင်လျက်...။

ဤစာတ်လမ်းကိုဖတ်၍ သင့်အတွက် အဆိပ်မဖြစ်ဘဲ
အကျိုးရှိရာ တစ်စုံတစ်ခု (စိတ်ပိုင်းဖြစ်စေ၊ ရုပ်ပိုင်းဖြစ်စေ)
ခံစားရရှိမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ် ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါပြီ...။

စာပေသစ္စာမွန်ဖြင့်

နေမင်းသူရိန်

၁၇-၇-၂၀၀၅ (တနင်္ဂနွေနေ့)

ည ၁၂:၂၅ နာရီ

ခေတ္တ ချောက်မြို့

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌...

ကျွန်ုပ်နှင့် အမိန့်တော်ရထွန်းလူတို့ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းမှ

ထွက်လာလေးစီးကာ ဝါးတစ်ရာရွာဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရေတွင်းကုန်း ဆရာတော်ဘုရား ပျောက်ဆုံးသွားသောခါးကို

ကျွန်ုပ်၏ဇိတ်ဆွေကြီး ကိုထွန်းလူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၏။ ဈေးဝဲမှာ အသား၊

မီးရှာသလို လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ခဲ့ရသည်တော့မဟုတ်၊ ကောက်ရိုး

ထဲမှာ အပ်ရှာသလို ရှာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အစကို ပြန်ကောက်ရမည်ဆိုပါက မောင်သန်းဝှက်ထားခဲ့

သည့် ငွေပုံနှင့် ခါးရှည်ကိုလဲယူသွားခဲ့ရာမှ ၎င်းခါးရှည် မျက်ခြေ

ပွတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အင်းစိန်ငွေတိုက်မှ ငွေများ ခါးမြတိုက်ယူသွားခဲ့

သည့် တရားခံများကို အပူအပြင်းရှာဖွေပြီး မောင်သန်းနှင့် အပေါင်း

အပါများကို ဖမ်းမိသောအခါမှ သွေးသောက်ကြီးတေသိဒ္ဓိ၏ နယ်ချဲ့ သွေးကိုသောက်ခဲ့သည့် သခိုင်းဝင်ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို ပြန်ရခဲ့သည်။ ထိုခါးကို ဆရာတော်ဘုရားအား ပြန်ပေးခဲ့ပြီး ဆရာတော်ထံမှ အပ်ထားခဲ့သည့် မောင်သန်း၏ရပိုင်ခွင့် ငွေတစ်သောင်းခွဲထည့်ထားသည့် မုန့်ပုံးကို ပြန်ယူခဲ့ပါသည်။

အမှုပြီးလျှင် ဆရာတော်ထံသွားကာ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း ဇယ်ဆက်သလိုဝင်လာသော အမှုများကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားဆီ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ် လှေဦးမှနေ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်နေမိသည်။

“ကိုအောင်ပွင့်၊ ခင်ဗျားဟာ လွန်လွန်းတယ်ဗျာ၊ လှေဦးက နေ ဆေးလိပ်ဖွာနေတော့ ကျုပ်ဆီ တန်းရောက်တာပေါ့၊ မီးခိုးငွေတွေက မွန်နေတာပဲ”

“ဆောရီးအိုင်ဆေး၊ ကျွန်တော် တွေးရင်း ဆေးလိပ်ချည်းဖွာ မိလျက်သား ဖြစ်သွားလို့ပါဗျ”

ကိုထွန်းလူ ကျွန်ုပ်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လျက် “ခင်ဗျား မောင်သန်းတို့ အင်းစိန်ငွေတိုက် ခါးပြတိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးနေတာမဟုတ်လား” ဟု မေးလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုထွန်းလူ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ့ရင်း ဆရာ
တော်ဆီ မသွားဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရောက်သွားရပြန်တာပဲဗျို့”

“ဆရာတော်အကြောင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတွေ့တာ ခု လက်ရှိ
အကြောင်းထက် ဆရာတော်ရဲ့သွေးသောက်ကြီး တောဝသိဒ္ဓိ
ရဲ့ဘဝကို ပိုသိချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲမှာ
အောက်မြစ်စဉ် စစ်ကြောင်းကနေ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ အသက်
ငယ်ငယ်နဲ့ သွေးသောက်ကြီးရာထူးကိုရထားတဲ့ တောဝသိဒ္ဓိ
ဆိုတဲ့ သူ့ရဲကောင်းအကြောင်းကို သိချင်တာ”

“သိရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုရောက်တော့ ဆရာတော်ဘုရားကို
လျှောက်ကြည့်ပေါ့”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေးသည် ဝါးဟစ်ရာဆိပ်ကမ်းသို့
အပ်ခဲ့လေပြီ။ နှစ်ယောက်သား ဆရာတော်ဘုရားကိုကန်တော့ရန် ယူ
ထားသည့်ပစ္စည်းများဆွဲလျက် ရေတွင်းကုန်းရွာဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်
လာကြ၏။

“အနည်းဆုံး တစ်ညလောက်တော့ အိပ်မှဖြစ်မယ်နော် ကို
ထွန်းလူ”

“ခင်ဗျား သဘောပါပဲဗျာ၊ မနက်ဖြန်လည်း ရုံးပိတ်တာပဲ

မဟုတ်လား၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ကျောင်းရောက်တော့ နံနက်ဆယ်နာရီ
ကျော်ခန့် ရှိပါပြီ။ ကျောင်းတွင် ဆရာတော်မရှိ။ ကပ္ပိယကြီးက...

“ဆရာတော် ဝါးတစ်ရာဘက်ကို ဆွမ်းစားသွားတယ်၊ နေ
လည်မွန်းလွဲလောက်မှ ရောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဆရာတော်ရဲ့တပည့်တွေပါ။ ဆရာ
တော်ကို ကန်တော့ဖို့လာတာပါ”

“ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ပါကွယ်၊ ကျုပ် ထမင်း
တစ်အိုး ချက်လိုက်ဦးမယ်”

ကပ္ပိယကြီးထွက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆရာတော်
ထိုင်နေကြနေရာကလေးမှာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ကန်တော့ရန် အသင့်
ပြင်ပြီး ကျောင်းပရဂုဏ်တွင် လျှောက်ကြည့်နေမိပါသည်။

နေ့လည် တစ်နာရီခန့်တွင် ဆရာတော် ပြန်ကြွလာ၏။

“တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ဘုရားကိုကန်တော့ဖို့ စောင့်နေ
တာပါဘုရား”

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သန်မာနေသေးသော ဆရာတော်ဘုရား
က ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ကျောင်းပေါ်သို့ သွား၏။

“အေး၊ ငါလဲ မင်းတို့ကို မျှော်မိသေးတယ် ထွန်းလူရ”

“ထင်ပါတယ် ဘုရား၊ အလုပ်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်နေတာကြောင့် လုံးဝ ရောက်မလာနိုင်တာပါ။”
ထိုင်နေကျ ဖျာကလေးပေါ်တွင်ထိုင်၍ “ဒါ ဘာတွေလဲ”

ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာတော်ဘုရားအတွက် တပည့်တော်တို့ ကန်တော့တာ ပါ ဘုရား”

“ဟေ မလိုပါဘူးကွာ၊ လက်ချည်းကန်တော့ရင်လည်း ရပါတယ်”

“ကိုအောင်ပွင့်က လာဘ်ထိုးတာပါဘုရား၊ သူက ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ငယ်ဘဝကို သိချင်လို့တဲ့ဘုရား၊ သိရရင် သူ စာရေးမလိုတဲ့”

အသက် (၇၀)ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီးသည် တွေ့တွေ့ကြီး တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးအကြည့်တို့က တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သွား၏။

“ငါ့အကြောင်း ပြောပြီးပါပကော”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရတဲ့ အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းရဲ့ ခံတပ်တိုက်ပွဲတွေကို သိချင်ပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း ပြောရတာပေါ့လေ၊ ကျုပ်ပြောတာတွေကို ပြန်ရေးရင် စာဖတ်သူအတွက် အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မြန်မာတို့ရဲ့ စာတီသွေး၊ စာတီမာန်ကို သိရတာပေါ့လေ၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အားတွေတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ကလည်း အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးချင်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ညကြတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တရားရဲ့သဘောကို သိနေပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း ကြေကွဲစရာ၊ ပူဆွေးစရာ၊ နာကျည်းစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာနဲ့ မခံချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့လည်း အားလုံးဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီလေ”

ထိုည မှောင်ရီဖြိုးစမှစ၍ ဆရာတော်ဘုရားသည် သူ၏ သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိဘဝ၊ သူပါဝင်တိုင်ခိုက်ခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ် မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲမှ အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်း၏ ရင်ကိုမြေက တုတ်လုပ်၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ရာသီပြောင်း၍ မိုးနှောင်းဝါလ
ဆောင်းစအကူးတွင်၌
များဖြင့် စစ်ဗိုလ်ခြေ၊ တို့မြေအဝက်
လက်နက်ထားခဲ့စေ...ဟု
မြောက်လေမြူးလာလျှင်...
ဖမင်းမိန့်ချက်၊ ဦးလိမ်ရွက်ဝန်ဆင်၍...

ရခိုင်ပညာရှိတစ်ဦး

ရာသီတစ်လီ ပြောင်းခဲ့ပြန်ပါပြီ...။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမို့ စွတ်စိုထိုင်းမိုင်းမှုများ ရွှေပျောက်
၍ အေးစက်စက် ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ခံစားနေရပြီး အညာဆောင်း
၏ နှင်းသည်းသည်းတို့သည် ဧရာမြစ်ပြင်ထက်၌ လှေနာဝါများပင်
ဘူးခတ်၍မရလောက်အောင် ပိတ်သီးနေ၏။ အရုဏ်ဦးကျော်၍ နံနက်
လင်းစကတည်းက မြစ်ဧရာ၏ ကမ်းခြေတစ်နေရာ၌ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာနေကြသည်။

နေရောင်ပေါ်၍ မြစ်ပြင်ရှိ နှင်းများကွဲစပြုသောအချိန်၌ကား
ထမ်းထက်၌ ဘုရားပွဲဈေးတမျှ လူစည်ကားနေလေပြီ။ အရွယ်စုံ အမျိုး
စုံဖြစ်သော်လည်း ပျိုရွယ်သူ ယောက်ျားဆို၍ မရှိသလောက်ဖြစ်နေ၏။
အမျိုးသမီးများ၊ မိန်းမကြီးများနှင့် အဖိုးအဖွား သက်ကြားအိုများပင်

ပါသည်။ ဝတ်ကြောင်များအကြား၌ ပိန္နဲရောင် သင်္ကန်းတကားကားနှင့် ရဟန်းတော်များကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။

ရောက်လာသူအသီးသီး၏လက်ထဲ၌ အောင်သပြေများ၊ အုန်းညွန့်များ၊ နှီးတောင်းကလေးများ၊ ငှက်ပျောဖက်နှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးများ ကိုင်ထားကြသည်။ အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်နေကြကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

သင်ဖြူးခင်း မြစ်ရေတွင်း၌ တုလွတ်ယာဉ် ကျော်သင်္ဘောကို အဖျားထား၍ စစ်လှေ၊ ရဲလှေ၊ စစ်ဖေါင်၊ တိုက်လှေတို့ အစီအရီ ရှိနေပြီး ၎င်းတို့ဘက်မှ ရဲတံခွန်အောင်လံတို့ကား လေအရှေ့တွင် တလူလူ လွင့်လျက်ရှိနေကြသည်။

“တောက်... ကျုပ်သာ ပြန်ငယ်လိုက်ချင်တော့တယ် ဗျာ”

ကမ်းပြိုမတက် လူအုပ်ကြီးကြားမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်၏။ အသံရှင်ကား အသက် (၆၀)ကျော် (၇၀) နီးပါးရှိ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ တဘက်အခွမ်းကြီးတစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းထားသည့် အဖိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား၏။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်သီးကိုလည်း တင်းတင်းဆုပ်ထား၏။

သူ့အနီး၌ ရပ်နေကြသူများက သူနှင့်ရွယ်တူ အဘိုးကြီးနှစ်

ယောက် ရောင်တစောင်းထုံးထားကြပြီး ဖျင်ကြမ်းပင်နီတိုက်ပုံ ဝတ်ထားသူနှင့် ဖျင်ချောအင်္ကျီဝတ်ထားသူတို့ ဖြစ်သည်။

“ကိုရင် စစ်ထွက်တော့မယ့်မြင်ကွင်းကို မြင်တော့ စစ်သွေးကြွတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ပြန်ငယ်ချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုရင်သာလှရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့စစ်တုန်းက ရွှေမော်စောဘုရား တိုက်ပွဲမှာ တိုက်ခဲ့ရတာတွေ ပြန်မြင်တယ်ဗျာ၊ ဒီ ကုလားဖြူကောင်တွေကို ကျုပ်ခါးထက်သေးကြောင်း ပြလိုက်ချင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း ကိုရင်လိုပါ...ဗျာ...ချဆိုထ၊ ချပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ခု ကျုပ် အသက်(၇၀) ခါးတစ်လက်တော့ ကောင်းကောင်း နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ အခွင့်သာပြုလို့ကတော့ ခုချီမယ့် အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းနဲ့ လိုက်သွားချင်ပါရဲ့”

ဖျင်ကြမ်းဝတ်အဖိုးအိုက တက်ကြွစွာပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်ချောဝတ်အဖိုးအိုက ကွမ်းတံတွေးကို ဗျစ်ခနဲထွေးချလိုက်ပြီး...

“အင်း...ဒါက ကျုပ်တို့ပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒကိုးဗျာ၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ အထိမခံချင်တာ မြန်မာ့သွေးလေဗျာ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့နန်းတွင်းမှာတော့ တိုင်းတားက တစ်မျိုး၊ ကင်းဝန်က တစ်ဖုံ၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးက တစ်နည်း”

“ကိုရင်...တော်တော့...တော်...ကိုရင်စကားတွေ ကျွဲ
ပြီ၊ စကားတစ်ခွန်းကျွဲရုံနဲ့ လည်ပြတ်သွားမှာနော”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေခိုက်ကြည့်ပြီး တားမြစ်လိုက်သူက ပထမ
အဖိုးအိုဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ လည်ပြတ်နေတာလဲ ကိုရင်သာစံ...ရဲ့”

အဖိုးအိုအမည်ကား ကိုရင်သာစံဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ
ဒုတိယစစ်ပွဲကာလက မြန်မာ့တပ်မတော်တွင် သွေးသောက်ကြီးအဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော စစ်မှုထမ်းဟောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

“အလို...ကိုဗျော့ စစ်ထွက်ပွဲလာတာလားဗျာ၊ ဘယ်သူပဲ
လို့လဲ”

“ကျုပ်မြေးတစ်ယောက် ပါတယ်လေဗျာ၊ ဇေယျာလေ”

ဦးဗျော့သည် ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်
တလူလူလွင့်နေသော အောင်လံများဘက်သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။
ရဲတစ်ခွန်တို့သည် လေကိုခုန်၍ တဖျတ်ဖျတ် လူးလွန်နေကြသည်။
မြစ်ရေပြင်ထက်မှ စစ်လှေစစ်ဖောင်တို့သည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် စ
သူရဲတို့အလာကို စောင့်မျှော်နေကြဟန်တူ၏။

“ဪ...မြေးတစ်ယောက်ပါတော့ ခင်ဗျားက ပြောအား

တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြောရရင် ကျုပ်သားအငယ် ဆုံးကောင်း သီဟလဲပါတယ် ကိုရင်ရေ၊ ဖော်ဝန်မင်း မဟာ မင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်ရဲ့ တပ်မှာ တပ်မှူးလေးအဖြစ်နဲ့ အမှုထမ်းတာဗျ”

ဦးသာစံနှင့် ဦးဗျောတို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေမှုမှာ နဘေးရှိ ဦးသာလှနှင့် အခြားသူများပင် အားကျလာပုံရသည်။

“ဟင်း...ဟင်... ကိုရင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကသား၊ တစ်ယောက်က မြေးပါနေတော့ ပြောအား ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ စစ်ထွက်သူ သားရင်းသမီးရင်း မပါပေမယ့် ကျုပ်တို့အမိမြေကို တစ်လက်မမှ အကျမခံ ခုခံတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ စစ်ထွက်ကြမယ့် အိုးစားရဲ ဘော်ကလေးကစလို့ တပ်မင်းကြီးအထိ အားလုံးကို သားအမှတ်၊ မြေးအမှတ်၊ ညီအမှတ်နဲ့ လိုက်ပို့ရတော့မှာပဲဗျို့”

“ကောင်းပါ့ဗျာ...ကောင်းပါလေရဲ့၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အောင်စည်အောင်မောင်းသံတွေတောင် ကြားနေရပြီ၊ အောင်တပ်တော်ကြီး ချီလာပြီထင်တယ်”

ကမ်းနားရှိပရိသတ်ကြီး ချီလာသော တပ်တော်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းထ၊ လျှက် ချီတက်လာ

သော တပ်တော်ကြီးကို မြင်ကြရသည်။

ဤစစ်ကြောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ခွဲဝေခဲ့သော စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းအနက် အရေးပါသော အောက်မြစ်စဉ် ရေကြောင်းဌာနစစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင်းကို ကွပ်ကဲသူမှာ လီကင်ဝင်းတော်မှူးကြီးသီရိမဟာဇေယျကျော်ထင် (လှေသင်းအတွင်းဝန် ဦးရွှေမောင်) ဖြစ်သည်။

ဤစစ်ကြောင်းမှ ရဲမက်စစ်သည် တပ်မှူးစစ်ကဲအပေါင်းတို့သည် ဆင်ပေါင်ဝဲခံတပ်၊ ထူးပေါက်ခံကတုတ်၊ ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်၊ ရွှေချောင်းခံတပ်နှင့် မင်းလှခံတပ်တို့တွင် ရင်ကိုမြေကတုတ်လုပ်ကာ အင်္ဂလိပ်ရန်ကို ခုခံကြမည်ဖြစ်သည်။ အသက်ကိုပမာမထားစစ်သားကောင်းများ၏ တပ်ဖွဲ့ကြီး သူတို့လှေဖောင်များရှိရာသို့ ချီတက်လာကြလေပြီ။

“လာပြီဟေ့...လာနေပြီ၊ လမ်းဖယ်ကြ...လမ်းဖယ်ပေးကြ”

“သပြေပန်းတွေ ဒီဘက် နည်းနည်းပေးဦးလေ”

“ငါတော့ မောင်ကြီးရဲ့ မောက်ရှည်မှာ စိုက်ပေးလိုက်မယ်”

“ဒါက တို့ညာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖွဲ့ငါ့သားကို ဒီလက်ဖွဲ့ ပေးလိုက်ရမယ်”

သူတစ်ခွန်း၊ ငါတစ်ခွန်းပြောရင်းဖြင့် တပ်တော်ကြီးနီးလာသော
ခါ စကားသံများ တဖြည်းဖြည်း တိတ်သွားလေတော့သည်။ ရှေ့
ဆုံးမှ ရွှေထီးရောင်တဝင်းဝင်း ရှိသကဲ့သို့ အလည်ကြောနှင့် နောက်နား
ဆီမှ ရွှေထီးရောင်တို့ကလည်း နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းခနဲဝင်းခနဲ
ဖြစ်သွားကြသည်။

လက်ဝဲဝင်းတော်မှူးကြီးနှင့် မင်းကြီးသူရမဟာ မင်းခေါင်
အိမ်ထဲရမ်းကိုယ်တော်တိုင် ထပ်ရှေ့ဖျားမှ ချီလာလေသည်။ မောက်တို၊
မောက်ရှည်၊ ပါလီကွေး၊ ပုခုံးကာ၊ ဒူးဆစ်ဖုံးနှင့် ရဲမက်စစ်သည်၊
သွေးသောက်၊ တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးများ၏ မျက်နှာမှာ စစ်သွေးစစ်မန်
ကြောင့် တင်းမာနေကြသည်။

တပ်ကြီးသည် ဦးသာစံ၊ ဦးသာလှ၊ ဦးဗျောတို့၏ရှေ့မှ ဖြတ်
ထွက်လာကြပြီ။

“ဟော...ဟော...ရောက်ပြီဗျ...ကိုရင်သာလှ၊ ဒါ ဖေါင်
ဝန်မင်းမဟာမင်းလှမင်းခေါင်ရဲ့ တပ်ပဲ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်၊
အဲဒါ ကျုပ်သား...ကျုပ်သားငယ် သီဟ၊ တပ်မှူးလေး
နေမျိုးသီဟသူဗျ”

ဦးသာစံညွှန်ပြသော တပ်မှူးလေးဝတ်စုံနှင့် မောက်ရှည်
ဆင်းထားသောလူရွယ်မှာ ဖေါင်ဝန်မင်း၏နှုတ်ခမ်းကို ပိပိပြားပြား

စေ့ထားကာ ရှေ့တူရူသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံက
 တောက်ပနေသည်။ လက်ျာဘက်လက်က လွယ်ထားသော ဓါးရိုးပေါ်
 တင်ထားလျက်လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ တပ်မတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို
 အုပ်ချုပ်လာရသည့် တပ်မင်းကြီးတစ်ယောက်နယ် မာန်အပြည့်ဟန်
 အပြည့်...

အသက်က ရှိလှမှ နှစ်ဆယ့်ငါးသာသာ။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး
 အတွက် အသက်၊ ငွေ၊ ချွေးတို့ပေးဆပ်ရန် အသင့်ရှိနေသော ပြည်ချစ်
 တပ်မတော်သားကြီး။

ဦးသာစံမှာ သားဖြစ်သူကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ဝမ်းဆီဝ
 သို့ ပီတိဝေဆာလျက် ကျေနပ်နေရှာသည်။

ထိုစဉ် တပ်အဖွဲ့အစည်းကား ရပ်တန့်သွားသည်။

အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲများ အသီးသီး
 လှေ၊ စစ်ပေါင်များဆီသို့ တက်သွားကြလေပြီ။ တချို့သာ လမ်းထက်
 ဆွေမျိုး၊ သားချင်း၊ ချစ်သူ၊ ရည်းစား၊ ဆရာသမားတို့နှင့် တွေ့
 နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေကြ၏။

မောက်တို၊ ပုခုံးကာ၊ ရင်စည်းတို့နှင့် ငွေဓါးကိုလွယ်လှ
 သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက် အဖိုးကြီးအုပ်စုဆီသို့ လျှောက်လာ
 လွန်စွာကျက်သရေရှိသော လူငယ်ကလေးပင်။ ရှိလှမှ အသက်
 နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ။

“မြေး...မြေးလေး...မောင်တေဇ၊ အဖိုး မင်းကို လိုက်ပို့ တယ်ကွယ်”

သွေးသောက်ကြီးသည် အဘိုးကြီးများရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်လိုက်သည်။ သူ့အဖိုး ဦးဗျော့ကိုကြည့်ပြီး အဘိုးနဘေးမှ အဘိုးနှင့် ရွယ်တူ အဖိုးကြီးများကိုပါ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ လွတ် လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးလိုက်သောအခါ သွေးသောက်ကြီးမှာ ကလေးသာ သာ အရွယ်သာရှိသေးကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားလေ၏။

“ဒါ...အဘိုးသူငယ်ချင်းတွေလား...ဟင်”

“အေးပေါ့ကွ၊ ဒါ အဖိုးသူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒါက ဦးသာစံ တဲ့၊ သူ့သားကလည်း ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့တပ်မှာ ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့မြေးနဲ့အတူတူပဲ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဦးသာလှတဲ့”

“အဖိုးကလာပို့တော့ အဘနဲ့အစ်မရော”

“စပါးရောင်းရအောင်ဆိုပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာကို သွား ပါပကော၊ မင်းအဘကတော့ ချမ်းသာချင်တဲ့လူလေကွာ၊ မင်းအစ်မတော့ လိုက်ပို့ချင်ရဲ့သားနဲ့ မင်းညီလေးနေမကောင်း လို့ နေခဲ့ရရှာတယ်၊ မင်းနှယ်ကွာ အိမ်တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ခဲ့ရောပေါ့”

သွေးသောက်ကြီးသည် မောက်တို့ကိုချွတ်ကာ ပိုက်ထား

လိုက်၏။ အသက်ပင်ငယ်သော်ငြားလည်း အတော်ခန့်ငြားသော လူငယ်ပေပဲဟု မှတ်ချက်ချလောက်သည့် သူပင်။ အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမား၊ ရင်အုပ်ကားကား ကြွားရရားနှင့် ဦးခေါင်းထက် တစ်ပါတ်လျှို ရောင်ထုံးကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ဆံပင်အုံကောင်းကောင်း၊ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်ရောင်ကောင်း၍ မြန်မာပီသသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

“ကျုပ်လည်း လာချင်ပါတယ်အဘိုးရာ၊ အစ်မနဲ့လည်း တွေ့ ချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဖိုးထင်နဲ့ ဖိုးကျောက်ကိုလည်း မှာစရာ ရှိတယ်”

ထိုစကားကို မျက်လုံးတွေတွေကလေးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ဘိုးအေဖြစ်သူအနီးသို့ ကပ်ကာ လေသံကိုနှိမ့် တိုင်ရေးပြည်ရေး အခြေအနေမကောင်းဘူး အဘိုးဟု ပြော၏။

“အေး...အဘိုးတို့လည်း ကြားသင့်သလောက်တော့ ကြားပါတယ် မြေးရာ”

“အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျုပ် ဖိုးထင်တို့ကိုမှာနဲ့ချင်တာ၊ ခု အေဟာ သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်ဘူး အဘိုး၊ ကျုပ်တို့တစ်နိုင်လုံး သူ့ကျွန်မဖြစ်ဖို့အရေး နိုင်ငံသားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ၊ နေပြည်တော်မှာ ပြည်တွင်းရေးကလည်း ရှုပ်ထွေးနေ၊ အ

လိပ်က လည်မြို့ညစ်၊ ဖရန်စစ်က ကလိန်ကျ၊ တောက်...”

သူ၏ တောက်ခေါက်သံ အတော်ကျယ်သွားသောကြောင့်
ဝတ်ဝန်းကျင်မှလူများပင် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

“တော်...တီး...တီး...တော်”

စစ်ခရာမှုတ်သံကြောင့် အုပ်စုလိုက် စကားပြောကြသူများ
ကားလက်စဖြတ်ကာ လူစုခွဲနေကြလေပြီ။ ထိုအချိန်ကြမှ မောက်တို၊
ပါလီကွေးနှင့် တပ်မှူးငယ်တစ်ယောက် ဘိုးကြီးအုပ်စုဆီ ကမ်းရူးထိုး
ပြေးလာနေသည်။

“အဘ...အဘ”

“ဟေ...သီဟ...မင်းကွာ...တစ်ချိန်လုံး...ငါစောင့်နေ
တာ၊ မင်းတို့လူစု ခရာမှုတ်မှပဲ ရောက်လာရတယ်လို့ ကိုဗျော
မြေး သွေးသောက်ကြီးတောင် ပြန်တော့မှာ”

ထိုအခါမှ တပ်မှူးလေးနှင့် သွေးသောက်ကြီးတို့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိကြလေသည်။

“ဪ...တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူပါလား”

“မှန်ပါတယ် သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိ၊ ဟောဒါက
ကျုပ် အတိုးပါ၊ ဒါနဲ့ သွေးသောက်ကြီးက ဒီစစ်ကြောင်းမှာ
ဘယ်သူတပ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါသလဲ”

“ကျုပ်က ယွန်းစုဝန်ရဲ့ တပ်မှာပါ”

“ဪ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျုပ်မေ့တော့မလို့ သွေးသောက်ကြီးက ယွန်းစုဝန်ရဲ့ မွေးစားသားလို့တောင် ပြောနေကြတာဆိုတော့ ယွန်းစုဝန်အနားမှ ရှိရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“တပ်မှူးလေးကရော ဘယ်သူတပ်မှာလဲ”

“ကျုပ် ထူးပေါက်မှာပါ၊ ဖေါင်တိုမင်းရဲ့ တပ်မှာ”

“ရော လူလေး၊ ဒါ ထမင်းခြောက်ထုပ်နဲ့ ထန်းလျက်ခဲ၊ ဒါက ကောက်ညှင်းထုပ်၊ လူလေးအစ်မ လုပ်ပေးလိုက်တာ”

“ကျုပ်လည်း အစ်မကို တွေ့ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီစစ်ပွဲကြီးပြီးသွားရင်တော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျုပ် ရွာပြန်ခဲ့ပါမယ်၊ အဘိုး အဘိုးလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦးနော်”

“အေးပါ မြေးရယ်၊ အဘိုးကို စိတ်ချပါကွယ်၊ ငါ့မြေးသာ ရှေ့တန်းမှာ ဘေးမသိရန်မခ အောင်ပွဲတွေရပါစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး၊ ကဲ တပ်မှူးလေး ကျုပ်တို့ လှေဆီသွားကြစို့ရဲ့”

သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိနှင့် တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟ

သူတို့ စစ်လှေများဆီ အပြေးထွက်သွားကြပြီ။

မကြာခင် တုလွတ်ယာဉ်ကျော် ဦးဆောင်သော အောက်မြစ် ဧည့်စစ်ကြောင်းကြီးသည် ဧရာမြစ်ရေဖွေးဖွေးထက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားကြ၏။ အောင်စည်အောင်မောင်းတို့ကား မြစ်ပြင်ထက်မှ သည် ဘဝဂ်သို့ လျှံတက်တော့မည့်အလား မြည်ဟီးနေသည်။

“ကိုသာစံ သားလေးရဲ့နာမည်က သီဟဟုတ်လား”

“မင်းပေးဘွဲ့ကတော့ နေမျိုးတဲ့၊ ဒါကြောင့် နေမျိုးသီဟသူ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မြေးကရော”

“သူနာမည်က တေဇ၊ ခုတော့ တေဇသိဒ္ဓိတဲ့ဗျာ”

လှေတပ်ကြီးကား တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍တေး၍ သွားလေပြီ။

ကမ်းပေါ်ရှိ လိုက်ပို့သူများလည်း တစ်ဦးချင်း၊ အဖွဲ့လိုက်

အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။

နေ့ရှိန်မြင့်တက်လာပြီမို့ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ တံလျှပ်ရိပ် တို့ တရိပ်ရိပ်တက်ကာ ဆောင်းနေ့လည်ခင်း၏ အပူက အညာမြေကို လောင်မြိုက်စေပြီ။

ညီလာခံမှာ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများနှင့် တပ်မင်း၊ တပ်ဗိုလ်၊
ဗိုလ်မှူးငယ်များအထိ ပလ္လင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့်အသံကို မျှော်
တလင့်လင့် စောင့်စားနေသည်။

တန်ဆောင်မုန်း၏ ညနေခင်းလေသည် ညီလာခံ ခမ်းဆောင်
ပြတင်းပေါက်မှ သုတ်ခနဲ သုတ်ခနဲ ဝင်လာ၏။ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွား
ကြသော်လည်း ညီလာခံရှိသူ အားလုံး၏ရင်မှာ ပူလောင်နေမည်မှာ
အမှန်ပင်။

နန်းရင်ပြင်ထက် ဝပ်တွားကြလျက်မှ ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာ
မင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်
မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ၎င်းနှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင် ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့် ရှိနေ၏။

နံနက်ညီလာခံမှ မပြတ်သားသေးသော စစ်တိုက်ရေးမတိုက်
ရေးကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချမည်ဖြစ်သည့် ဤညီလာခံကို တက်ရောက်
လာသမျှ မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့ ရင်ခုန်မျှော်လင့်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယခု ညီလာခံ၌ နံနက်ပိုင်းကကဲ့သို့ပင် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရား
ကြီး၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ တောင်ခွင်မြို့

စားကြီး၊ တိုင်းတားဝန်ကြီး၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်၊ ပင်းမြို့စားအတွင်း
ဝန်၊ ပေါက်မြိုင်မြို့စားအတွင်းဝန်၊ မြို့သစ်မြို့စား အတွင်းဝန်၊ ကျောက်
မြောင်းမြို့စား အတွင်းဝန်၊ မိဖုရား၏အတွင်းဝန်၊ မိုင်းခိုင်မြို့စားမင်း
အစရှိသော မူးကြီးမတ်ကြီးများ တက်ရောက်ကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့ကို တစ်
ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခါးကိုဆန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး
အသံနှင့်...

“မူးကြီးမတ်ကြီးများ သေနာပတိများနှင့် မိဖုရားကြီး စုဖုရား
တို့ အင်္ဂလိပ်တို့က ဤသို့ အနိုင်အထက် ရန်စကျူးကျော်ခြင်း
ကို ခေါင်းငုံ့ခံ၍မသင့်။ ဘုရင်တစ်ပါး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပြရန်
စစ်တိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ၊ တပ်များ ချီတက်ရန်
ကိုသာ စီစဉ်ကြတော့”

မင်းတရားကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာလွဲကာ
ပံ့လွှင်ထက်မှ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

အထက်ပါညီလာခံ၏ဆုံးဖြတ်ကြောင့် အင်္ဂလိပ်၏ ကျူးကျော်
စစ်ကိုခုခံရန် စစ်သုံးကြောင်းခွဲကာ ပြင်ဆင်ကြရသည်။ မြို့ဝန်အက္ခပတ်
မြင်းဝန်ပင်လယ်မြို့စား မင်းကြီး မဟာမင်းထင်ရာစာ ကွပ်ကဲသော
တောင်တွင်းကြီးစစ်ကြောင်း၊ မြို့ဝန်ရွှေလုံဗိုလ် ကောလင်းမြို့စားမင်းကြီး

မဟာမင်းခေါင်နော်ရထာ ဦးစီးသည့် တောင်ငူစစ်ကြောင်းနှင့် လက်ဝဲ
ဝင်းတော်မှူးကြီး သီရိမဟာ ဇေယျကျော်ထင် (လှေသင်းအတွင်းဝန်
ဦးရွှေမောင်) ဦးဆောင်ကွပ်ကဲရသည့် အောက်မြစ်စဉ် ရေကြောင်း
ဌာနက ရေကြောင်းစစ်ကြောင်းတို့ဖြစ်လေသည်။

၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း၊ ငါးရက် ရာသီဝင်းပ
သာယာလှသောနေ့သစ်၌ အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းကြီး စတင် ထွက်
ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွေးသောက်ကြီး ဘာတွေများ ဒီလောက် အတွေးလွန်နေ
ရတာလဲ ဗျာ၊ ကျုပ်ကြည့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့
ရည်းစားသနာကိုပဲ လွမ်းလေသလား၊ ရွှေနန်းကြီးထဲက နန်း
တွင်းသူ အပျိုချောလေးကိုပဲ လွမ်းနေရောသလား”

“ဟင်း...ဟင်း...တောင်ထားဝယ် ဗိုလ်မင်းထင်တာတွေ
တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က တခြားအကြောင်း
တွေ တွေးနေမိတာပါ”

သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိသည် ပေါင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်
ဖြတ်တင်ထားသော ငွေရိုးတတ် ကျောက်စီခါးရိုးကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်လျက်မှ ခါးကို အိမ်မှ အနည်းငယ်ဆွဲထုတ်ပြီး ခပ်ဆဆ
ပြန်ရိုက်သွင်းလိုက်၏။

“ဒေါက်”

“ဟင်း...တိုင်းရေးပြည်ရေး နိုင်ငံတော်အရေးကို တွေးနေမိ
တာပါ ဗိုလ်မင်းရာ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ပြောလိုက်သော သွေးသောက်
ကြီး၏စကားကြောင့် တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း မျက်နှာညှိသွားရှာ
သည်။

“ဟုတ်ပဲ သွေးသောက်ကြီးရာ၊ ခုလို တစ်ပါးကျွန်မဖြစ်ဖို့
တစ်နိုင်ငံလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ခုခံတွန်းလှန်ရတော့မယ်
အချိန်မျိုးကို ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာက သူတလူငါတမင်း”
ဗိုလ်မင်းက သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ တုန်ခဲရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်း
ထွင်ကို လှည့်ပါတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“တိုင်းတားက တစ်မျိုး၊ လှေသင်းက တစ်နည်း၊ ကင်းဝန်
က တစ်ဖုံ ဘယ်ရေစုန်လို့ ဘယ်ကမ်းဆိုက်ရမယ်တောင်
မတွေးရဲတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် တပ်မှူးလေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညီလာခံ
တက်ခွင့်မရလို့ ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူး၊ ဗိုလ်မင်းရော ညီလာခံ
နေက တက်ခွင့်ရလား”

“ကျုပ်လည်း တက်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့
ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးသမိန်ဗရမ်း ပြောပြတာတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်

ဟာ စစ်တိုက်ဖို့အမိန့်ချမှတ်တာ သူ့သဘောနဲ့သူ ဟုတ်ဟန်
မတူဘူးတဲ့၊ မျက်နှာတော်လည်း အတော်ညှိုးနေတယ်ဆိုပဲ
အမိန့်တော်ကြီး ချမှတ်ပြီးပြီးချင်း မျက်နှာလွှဲပြီး အတွင်းတော်
ကို တန်းဝင်သွားတယ် တဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဗိုလ်မင်းရာ၊ စစ်ဆိုတာကတော့ အနိုင်နဲ့
အရှုံးနှစ်ခုထဲရှိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခု ကျွန်တော်တို့တိုက်ရမယ့်
စစ်ပွဲဟာ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေနဲ့ ကိုယ့်အမျိုး၊ ကိုယ့်သခင်ကို
ကာကွယ်ရမှာမို့ ကျွန်တော့်သဘောမယ် အသက်ကို အသက်
လို့မမှတ်ဘဲ တိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

လွန်းကြင်လှေကို ဆန်၍တိုက်လာသော မြစ်ဆန်လေသည်
တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းနှင့် သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိတို့ကို ခပ်
ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခက်နေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မောက်တိုအောက်
မှ နားကာနှင့် ရင်စည်းတို့သည် လေတွင် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေ
သည်။

လှေဦးမှ အောင်တံခွန်၊ ကြက်လျှာအလံတို့သည်လည်း လေ
၌ လွန်လူးနေ၏။

ဗိုလ်မင်းသည် သူထက် အသယ်ငယ်သော တိုက်ဖော်
တိုက်ဖက် သေပေါ်သေဖက် သွေးသောက်ကြီးကို လေးစားစွာ ကြည့်
နေ၏။

“သွေးသောက်ကြီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုတော့ သိပ်လေးစားသွား ပြီဗျာ”

“ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မင်းရာ၊ လှေသင်းဝန်မင်း ကစလို့ မင်းကြီးသူရ မဟာမင်းခေါင်သမိန့်ပရမ်း အပါအဝင် အိုးစားရဲဘော်ကလေးအထိ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးဖို့ ဝန်လေးကြမှ မဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားတိတ်လျက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

လှေထိုးရဲမက်တို့ ညာသံပေးလျက် ဟန်ချက်ညီညီ လှေထိုး တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေကြသည်။ ရွက်ကိုင်ရွက်ထိန်းနှင့် တက်မကိုင်ရဲမက်တို့က သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျရှိကြကြောင်း ဗိုလ် မင်း မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာသည်။

တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းသည် လက်ဝဲလက်မှ ခါးအိမ်ကို ကိုင်လျက် လှေဦးဘက်သို့လျှောက်သွား၏။ သွေးသောက်ကြီးလည်း တပ်မှူးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ လှေဦးကြီးချည် တိုင်ငုတ်ပေါ်သို့ တပ်မှူးက ခြေတစ်ဘက်တင်ကာ ရှေ့ဖျားမှ သွားနှင့်ကြသော လှေ သင်းအစုစုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပန်းတောင်ပြင်ခံကတုတ်တွင် တာဝန်ယူကြမည့် ယွန်းစုဝန် မင်းရဲညွန့်၏တပ်များက သူတို့ရှေ့မှ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ရှေ့မှာတော့

လက်ရွေးကြီး လှေသင်းဗိုလ် မင်းထင်မင်းလှရဲ့ခေါင်သူရိန်၏ တပ်များ
 ရှေ့ဖျားချီတပ်တွင် အောက်မြစ်စဉ် တပ်ကြီး၏တပ်မင်း အောက်မြစ်စဉ်
 ဝန်ကြီး မင်းကြီးသူရမဟာ မင်းခေါင်သမိန်ဗရမ်းတပ်ကြီး ဖြစ်သည်။
 မင်းကြီးကား အရံတပ်မကြီးအဖြစ် မင်းလှခံတပ်အနီးတွင်
 နေရာယူထားမည်ဖြစ်၏။

“အင်း...မင်းလှတောင် ရောက်တော့မယ်”

ဖေါင်ဝန်မင်း၏ လှေစုများမှ ဒုတိယလှေထက်တွင် တပ်မှူး
 ငယ် နေမျိုးသီဟသူသည် လှေဦးမှာ မားမားရပ်ကာ မြစ်ပြင်ကျယ်နှင့်
 မြစ်တွင်းမှလှေဖေါင်များကို ဝေကြည့်နေလျက် သူ့ရင်မှာ ဇာတိသွေး၊
 ဇာတိမာန်နှင့်အတူ လွမ်းမောတ၊ သံမှုတို့လည်း တပြိုင်နက်တည်း
 နေရာယူ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ တကယ်တမ်း ဘာကို လွမ်းပါ
 သလဲဟု မိမိကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်တော့လည်း ဘာကိုလွမ်းလို့ လွမ်း
 ရမှန်းမသိပါ။

ချစ်ရသူကိုလား၊ မိဘနှစ်ပါးကိုလား၊ ဖိုးဖိုးကြီးကိုလား၊ သို့
 တည်းမဟုတ် နေပြည်တော်ကြီးနှင့်တကွ အရှင်နှစ်ပါးကိုလား သူ့ကိုယ်
 သူပင် မဝေခွဲတတ်တော့ပေ။

“တပ်မှူးလေး ဘာကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ဗိုလ်မင်း မင်းရဲနန္ဒသူက သူ့နဘေးနားရောက်လာကာ မေး

လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်မှူးငယ်သည် ဗိုလ်မင်းကို အရိုအသေပေး
လိုက်ပြီး...

“ဪ...ဗိုလ်မင်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလှရောက်
တော့မှာမို့ မင်းကြီးတို့လှေတွေ ကပ်တော့မှာပဲလို့ တွေးရင်း
ကြည့်နေတာပါ”

“မင်းကြီးတို့တွင် မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ
လက်ရွေးကြီးလှေသင်း ဗိုလ်မင်းထင်မင်းလှရဲခေါင်သူရှိနေ
တပ်တွေပါ မင်းကြီးတို့နဲ့အတူ မင်းလှမှာ ဆင်းကြမှာပေါ့၊
ဟိုဘက်ကမ်းမှာတော့ ပြည်လုံးအုံ့လှေသင်းဗိုလ် မင်းကျော်
သိဒ္ဓိရန်အောင်ရဲ့ တပ်တွေ ငွေးချောင်းခံတပ်အတွက် ဆင်းကြ
မှာ”

“အင်း...ထူးပေါက်နဲ့ ဆင်ပေါင်ဝဲကတော့ အောက်မြစ်စဉ်
မှာ အရေးအကြီးဆုံးပဲနော် ဗိုလ်မင်း”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ တပ်မှူးလေးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ငါးတပ်လုံး
အရေးကြီးတာပေါ့၊ မန္တလေးနေပြည်တော်နဲ့ အရှင်နှစ်ပါး၊
ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်သားအားလုံးအတွက် ကျုပ်တို့
ငါးတပ်ဟာ အသေခံကတုတ်တွေပဲ တပ်မှူးလေး”

“မှန်ပါ ကျွန်တော်မျိုးစိတ်ထဲမှာတော့ အသက်အသေခံဖို့
ဝန်မလေးပါဘူး ဗိုလ်မင်း၊ သေရင်သေ မသေရင် ကျွန်ဖြစ်

မှာပဲလေ၊ ကျွန်တော့ အဖြစ်မခံဘူး၊ အသေခံလိုက်တော့မယ် ဗိုလ်မင်းရာ”

“အဲဒါ မြန်မာကွ၊ မြန်မာဆိုတာ လျှင်မြန်ပြီး သန်မာတယ်ဆို တဲ့ ဂုဏ်အပြင် စိတ်ဓါတ်အရာမှာလည်း မာကျောရမယ်၊ ဒါပေမယ့် မခက်ထန်ရဘူး၊ မောင်မင်းသေရဲသလို ကျုပ် လည်း သေဝံ့ပါတယ်လေ၊ ဒီတိုက်ပွဲအတွက် တို့ဟာ တို့ရဲ့ အသက်တွေကို သရဏဝံ့တင်ပြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ် လား မောင်သီဟ”

နေမျိုးသီဟသူသည် ဗိုလ်မင်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ ဟုတ်ပါ တယ် ဗိုလ်မင်းခမျာဟု ပြောလိုက်၏။ ဗိုလ်မင်းသည် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားသည့်အတွက် မေးကြောကြီးများ ထောင်ထနေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သို့ ထိုးကျနေသော နေကြောင့် သင်းဖြူခင်း လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့မှ ရောင်ပြန်များသည် လှေများသို့ တရိပ်ရိပ် ဉာပြောင် ပြောင် ထိုးနေလေသည်။ လှေအသီးသီးပေါ်ရှိ ရွှေထီးရောင်၊ ချပ်ဝတ် တန်ဆာအရောင်တို့သည်လည်း နေရောင်အောက်၌ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေကြသည်။

မကြာခင် အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီးနှင့် လက်ရွေးကြီး လှေသင်း ဗိုလ်တို့၏တပ်များ မင်းလှကမ်းကိုကပ်နေကြပြီ။ ပြည်လုံးအံ့လှေသင်း ဗိုလ်၏ လှေစုက မင်းလှတစ်ဘက်ကမ်း ရွေးချောင်းဘက်သို့ ကပ် နေ၏။

တပ်မှူးငယ်သည် တွေတွေစူးစူးနှင့် ရှေ့တူရှုသို့သာ လှမ်း
ကြည့်နေလေသည်။ စက်ဝန် ယွန်းစုဝန် မင်းရဲညွန့်၏ အင်အား
ထင်သာရှိသော ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ် တပ်ကလေးအတွင်း၌ စစ်
ဗွတ်ကမ်း၌ တွေ့ခဲ့ရသူ သွေးသောက်ကြီးတော့သိဒ္ဓိတစ်ယောက်
အလုပ်ရှုပ်နေလောက်ပြီဟု အတွေးရောက်သွား၏။ မကြာခင် မိမိတို့
သည် ထူးပေါက်သို့ ရောက်ရတော့မည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း
၉ရက်၊ (၁၅-၁၁-၁၈၈၅)

လခြင်းကွေးကွေးသည် ကြယ်ကလေးများခွဲရံကာ ဧရာဝတီ
မြစ်ပြင်၌ လှိုင်းစုကလေးများစီးရင်း တငြိမ်ငြိမ်ရှိနေ၏။ လှိုင်းစီးနေသော
အကလေးကို တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေသူတစ်ဦး ရှိ၏။ ၎င်းမှာ
ထူးပေါက်ခံကတုတ်၏ ပစ်စင်ထက်မှနေ၍ မြစ်တွင်းကိုငေးကြည့်နေ
သော သွေးသောက်ကြီး တော့သိဒ္ဓိဖြစ်သည်။

မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသောလေသည် အလွန်အေးမြ၏။
သို့သော် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သော ထိုလေကို တဝကြီးရှုရှိုက်လိုက်
သောကြောင့် သွေးသောက်ကြီး၏ရင်မှာ အမောပြေသကဲ့သို့ ခံစား
နိုင်ရသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များတက်လာမည့် အောက်တက်မြစ်ကြောင်းကို လှမ်းကြည့်နေရင်း ဝါးရိုးကို ခင်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ မကြာခင်မှာ ကျူးကျော်သူနှင့် ခုခံသူတို့ ရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်။ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်သည် သူ့ရင်မှာ နေရာအပြည့်ယူလာသည်။

“ဟင်”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ရှေ့မှ ကင်းများကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြီး ဖေါင်ဝန်မင်းရှိရာ တဲဘဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်နားမှ ကပ်လျက် ရဲမက်နှစ်ယောက် ပါလာ၏။ တဲပေါက်ဝမှ စောင့်နေကြသူနှစ်ယောက်က ညွှန်ကြားမှုဌာနက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူနှင့်ပါလာသော ရဲမက်နှစ်ယောက်မှာ တဲဝတွင် နေရစ်ခဲ့၏။

ကညင်ဆီမီးတိုင်များကြောင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသော ဖေါင်ဝန်မင်း၏တဲအတွင်း၌ အရာရှိအစုံ ရောက်နေလေပြီ။ ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်နှင့် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိကျော်စွာတို့မှာ ခေါင်းရင်းဘက်၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ကွာကွာ ထိုင်ကြသည်။ မြန်မာသည် ဂါရဝတရားကို ရှေ့ထားသူပီပီ တစ်ထော့တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော ဖေါင်ဝန်မင်းနှင့် ငါးရာတပ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော

သက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်တို့မှာ ခြေရင်းခေါင်းရင်း အနည်းငယ် ခွာ၍ထိုင်ကြသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေရင်းဘက်၌မူ တပ်မှူးငယ် ၁၅ ယောက်တို့ ထိုင်နေကြသည်။

သွေးသောက်ကြီး တဲတွင်းရောက်သောအခါ ဖေါင်ဝန်မင်းက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ...

“မောင်တေ့ နောက်ကျနေပါလား...ကွယ့်”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ကင်းများလိုက်စစ်နေတာမို့ နောက်ကျသွားတာပါ ဘုရား”

“အိမ်း...အိမ်း...ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေကြပေါ့ကွယ်”

ဖေါင်ဝန်မင်းသည် တပ်မှူးငယ်များကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ တူအရွယ်သားအရွယ် ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ ညီအရွယ်ဆို၍ လှေသင်းဗိုလ်နှင့် တပ်မှူးနှစ်ယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။

“ငါ့သားတို့ မကြာခင်မှာ ငါတို့ဟာ မိစ္ဆာတွေနဲ့ တိုက်ပွဲ ဝင်ရတော့မယ်၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် တိုက်ရမယ့် ပွဲပေမို့ ငါ့သားတို့လည်း သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်းရလို့မ့်မယ်၊ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အတူ ခါးဆိုခါး၊ လှံဆိုလှံ ခုခံတိုက် ခိုက်သွားမှာပါ။ တပ်ဖွဲ့စည်းပုံအရ တို့ဟာ အောက်မြစ်စဉ် စစ်ကြောင်းရဲ့ စစ်ဦးဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ဆင်ပေါင်

ဝဲရိပေမယ့် မျက်နှာဖြူတွေဟာ ဆင်ပေါင်ဝဲကို အရင် တိုင်
ချင်မှတိုက်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့ ထူးပေါက်နဲ့ ဆင်ပေါင်ဝဲကို
တစ်ပြိုင်တည်းလို တိုက်လာနိုင်တယ်”

“မှန်ပါ၊ ဝန်မင်းဘုရား အမိန့်တော်ရှိသလို သူတို့ရဲ့ ရေတပ်
အင်အားနဲ့ နှစ်ဘက်ခွတိုက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဝန်မင်းဘုရား”

“ဒီတော့ကာ ဗိုလ်မင်းက ခံကတုတ်ရဲ့ လက်ျာဘက်ထောင့်
ကနေ အမြောက်အင်အားများများနဲ့ အသင့်ပြင်ထားစေ၊ ခံ
ကတုတ်တလျှောက် အမြောက်များ အစီအရိရှိကြစေ၊ မောင်
သီဟ၊ မောင်မင်းဒင်နဲ့ မောင်ရဲလှတို့ လက်ဝဲဘက်ထောင့်မှာ
အသင့်ရှိကြစေ၊ ကျန်တပ်များ အစုအစည်းမပျက် သေနတ်
မီးပေါက်အသင့်နဲ့ နေကြရမယ်”

“မှန်ပါ ဝန်မင်းဘုရား”

တပ်မှူးငယ်တို့သည် ဗိုလ်မင်း မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာနှင့်
ဖေါင်ဝန်မင်းတို့ကို ဦးချကန်တော့ပြီး အသီးသီး ပြန်ထွက်သွားလေ
သည်။ မောင်တေ၊ မောင်မင်းဒင်နှင့် မောင်ရဲလှတို့သုံးဦးသား ရင်ပေါင်
တန်းလမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့တာဝန်ကျရာ ခံကတုတ်၏လက်ဝဲဘက်
ထောင့်ဆီ လျှောက်လာကြလေသည်။ သူတို့၏နောက်၌ ရဲမက် ဆယ်
ယောက်ခန့်နှင့် သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက်တို့ ပါလာ၏။

မောင်မင်းဒင်နှင့် မောင်ရဲလှတို့ ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်းများ ပြောလာကြသော်လည်း မောင်တော့တစ်ယောက် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ သူ့အတွေးနှင့်သူ လျှောက်လာနေ၏။

“ညီလေး တော့၊ ငြိမ်လှချည်လား...ကွယ့်”

သူတို့သုံးယောက်တွင် အသက်အရရော၊ စစ်မှုထမ်းချိန်ပါ သူတို့နှစ်ယောက်ယောက်ထက် စောသူမို့ မောင်မင်းဒင်က သူတို့ကို ကောင်းပြောရာတွင် ညီလေးဟုသာ သုံးလေ့ရှိသည်။

“ငြိမ်မှာပေါ့ ကိုမင်းဒင်ရာ၊ သူက နေပြည်တော်မှာ လွမ်းစရာ ကျန်ခဲ့တာကိုး”

“ဟေ...ငါ့ညီက တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘယ်သူသမီးလဲ”

တပ်မှူးမင်းဒင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိသူဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက် ဖခင်လည်းဖြစ်၍ လူငယ်တို့၏အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိပေ။ မောင်ရဲလှကတော့ သွေးသောက်ကြီးတော့တို့နှင့် ရွယ်တူဖြစ်ကာ နန်းတွင်းသူများ၊ အပျိုတော်များသတင်းကို သိနေသူဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“မငြင်းပါနဲ့ ကိုတော့ရာ၊ ခင်ခင့် ခမျာလည်း ခုလောက်ဆို ကိုတော့ကို လွမ်းနေရှာမှာပါ။ သူလည်း ကိုတော့ကို အရမ်းချစ်တာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ၊ သူ ကောင်မလေးက ခင်လေး

နွယ်လေ၊ အစ်ကိုမင်းဒင် ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလေ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ ဝန်မင်းဘုရားက လည်း မောင်တေဇ မောင်တေဇနဲ့ဖြစ်နေတာ၊ ရာထူးကသာ သွေးသောက်ကြီးဖြစ်နေရတာ၊ ငါတို့လို တပ်မှူးတစ်ယောက် ရဲ့ တာဝန်မျိုး ထမ်းဆောင်နေရတာပဲ၊ အင်း ခင်လေးနွယ်က တော်ရှာပါတယ်၊ ခု ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခစားနေလဲကွ၊ ညီလေး တေဇ”

“အစ်မတော်မိဖုရားဆီမှာ ခစားဝင်ပါတယ် ကိုမင်းဒင်”
သုံးယောက်သား ခံတပ်လက်ဝဲဘက်သို့ ရောက်လာကြ သည်။ ခံတပ်ထက်မှ မြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အဓိက ပစ်ကွင်းက ဗိုလ်မင်းလက်သစ် လှေသင်းဗိုလ်၏ လက်ျာဘက်ထောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဒီနေရာကနေ ခုခံရမှာ ညီလေးတေဇက မီးပေါက်သေနတ်သမားတွေနဲ့ ဟောင့် နေရာက ပစ်၊ ညီလေးရဲလှက လေးသည်တော် ဝါးကိုင်စစ် သည်တွေနဲ့ အသင့်ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်က အမြောက်သုံးလက်၊ တိုက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုမင်းဒင်”

“မနက်အရုဏ်တက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ အသင့်ရှိကြစို့”

ကင်းတာဝန်ကျသူ စစ်သည်များကို အားပေးစကားပြောခြင်း၊ သတိရှိရန်ပြောဆိုပြီး သုံးယောက်သား အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သွေးသောက်ကြီး တေဇသည် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကိုချွတ်ကာ လက်သုံးတော်ခါးကို သူ့အိပ်ရာနဘေး၌ အလျားလိုက်ချထားပြီး တွပ်ပျစ်ထက်တွင် လှဲလျောင်းလိုက်သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလ ဆောင်းကာလမို့ အအေးခါတ်က ထွေးပတ်ရစ်နှောင်ကာ လာသည်။ အညာဆောင်နှစ်လွှာထပ်ကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။ ချစ်သူ ခင်ခင်လည်း ချမ်းရှာရောမည်ဟု တွေးရင်း သတိရ တမ်းတမိလာသည်။

“ဆောင်းလရက်လျှင်၊ ရာသီဝင်က၊ လှံထင်ဝင်းပါ၊ သူရိယာလျှင်၊ တောင်ညာအနား၊ လှည့်၍သွားသော်၊ နေအားကားနည်း၊ ညဉ့်အားသည်းသည်၊ ခရီးရှည်ခဲ့၊ ဆီးရည်ကျရွမ်း၊ တောတောင်မွမ်းမျှ၊ အလွမ်းဝေဝေ၊ လေလည်းဖြည်းညင်း၊ ရင်တွင်းမြမြ၊ ချမ်းလကလျှင်၊ သူ့ဇာအသွင်၊ ငါးစုံအင်နှင့်၊ ယကင်မြိတ်လွတ်၊ မမိတတ်ခဲ့၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကွန်၊ ရွန်ရွန်ရွရွ၊ စည်းသစ်လည်း၊ သွယ်မျှကွေးကွေး၊ မညွတ်

သေးတည့်၊ ဆေးလေးငယ်မှု၊ ကျွမ်းချစ်သူနှင့်၊ အတူတကွ
 ကိန်းစက်ရသော်၊ ဆောင်းလကုန်လေ၊ နွေသို့ရောက်၏။ ထင်
 မောလှည့်လိမ့်၊ ချမ်းသည့်ကာလ၊ ဧဒြေဝယ်၊ နှမစိတ်တူ
 အိမ်သူကြင်ကျွမ်း၊ ရွှေဝတ်စွမ်းကို၊ မလွမ်းတို့ရက်၊ ပိုက်ရွှံ
 စက်သော်၊ ချမ်းလျက်သည်းထန်၊ လေသွန်ပင့်ညောင်း၊ ထပ်
 ဆင့်လောင်းသည်၊ ဆောင်းလရာသီ နာရီညရှည် ချမ်းဘိ
 သည်”

နဝဒေးကြီး ဖွဲ့သီခဲ့သော စစ်ရတု၏ပထမပိုဒ်ကို နှုတ်မှတ်
 တိုးရွတ်နေမိပါသည်။

ချစ်သူ ခင်ခင်လည်း ဆောင်းအေးအေးမှာ အိပ်ရာထက်တွင်
 ကွေးရင်းပင် မိမိကို သတိရနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

မောင်တေဇ စစ်မထွက်ခင်နှစ်ရက်က ဘုရားကြီးဈေးတွင်
 ညနေပိုင်း ခင်ခင်နှင့်တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်း အမှတ်ရမိပါတော့သည်။
 ဘုရားကြီးဈေးမှာ ညနေပိုင်းဈေးဖြစ်ပြီး မဟာမုနိဘုရားကြီး၏ မြောက်
 ဘက်ဇောင်းတန်း၌ တည်ရှိသည်။ ထိုဈေးတွင် မောင်တေဇ၏ ဘထွေး
 များ ဈေးရောင်းကြ၏။ မောင်တေဇမိဘများထံ အကြောင်းကြားလို၍
 ဘထွေးထံသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘထွေး”

ဘထွေးသည် ဈေးရောင်းနေ၍ သူ့ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဈေးဆက်ရောင်းနေသည်။ ဝယ်သူကို ငွေအမ်းပြီးမှ သူ့ဘက်လှည့်ကာ...

“ဘယ်ကလှည့်လာလဲ မောင်တော့၊ လာ ထိုင်လေကွာ”

“မထိုင်တော့ပါဘူး ဘထွေး၊ ကျုပ် ကိစ္စလေးရှိသေးလို့၊ အဘတို့ကို မှာချင်လို့”

“အေး... ငါသိပြီးပါပြီကွာ၊ ဖနက်ကလူကြံ့ရှိလို့ မင်းအဘဆီလှမ်းမှာလိုက်ပြီး အရေးတော်ပုံပေါ်ပြီ ဆိုကတည်းက ငါ့တူကြီးလည်း ပါမှာပဲဆိုတာ တွေးလိုက်ပြီးသားပါကွာ၊ ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့တပ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘထွေး၊ ကျုပ်က အဲဒီနေ့ အဘရော အစ်မပါလာစေချင်လို့ ဘထွေးနဲ့ လာမှာတာပါ”

“အေးပါကွာ၊ စိတ်ချပါ၊ ငါမှာလိုက်ပါပြီ”

“ဒါဆို ကျုပ်သွားမယ်၊ မီးထွန်းချိန်မှာ ဝန်မင်းဆီသွားရဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီးလှည့်အထွက်တွင် ဈေးတန်းအတိုင်း လျှောက်လာသော မိန်းမပျိုသုံးယောက်ကိုတွေ့၍ သူ့အကြည့်က ထိုနေရာတွင် ရပ်သွားသည်။ မိန်းမပျိုလေးများမှာ နန်းတွင်းသူ အပျိုတော်ကလေး

များဖြစ်သည်။ သုံးယောက်တွင်းမှ တစ်ယောက်မှာ ခင်လေးနွယ်ဖြစ်
နေ၍ မောင်တေဇ လှည့်ထွက်မည့်ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ
မိန်းကလေးများကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“အလို မောင်မောင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်၊ ဘထွေးဆီမှာ အဘတို့ကို သဘက်ခါ
လာနိုင်ရင်လာဖို့ လာပြောတာ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

ခင်ခင်မျက်နှာကလေး အောက်ငဲ့သွားသည်။ သဘက်ခါဆို
လျှင် မောင်မောင်တို့ စစ်ထွက်ကြတော့မည်ကို နန်းတော်ကြီးအတွင်း
နေသူမို့ သူမ သိနှင့်ပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်လေးနွယ် မောင်မောင်
ကို တွေ့ချင်နေ၏။ ဈေးလာစဉ် မောင်မောင်နှင့်တွေ့ရလျှင် ကောင်း
မည်ဟု စိတ်ကူးမိရာက ယခု တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမဆန္ဒ
ပြည့်သည်ဟု ကျေနပ်မိသည်။ နဘေးမှ အပျိုတော်နှစ်ယောက်ကို
တီးတိုးပြောလိုက်ပြီး...

“မောင်မောင် အချိန်ရပါသေးတယ်နော်”

“အချိန်နည်းနည်းတော့ ရပါတယ် ခင်ခင်၊ သူတို့ပြန်ချင်ရင်
ပြန်ပါစေလေ၊ မောင်မောင် ခင်ခင်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ
မယ်”

အပျိုတော်ကလေးနှစ်ယောက်လည်း နားလည်မှုရှိစွာ ခင်ခင်ကို တီးတိုးပြန်ပြောပြီး ထွက်သွားနှင့်ကြလေသည်။

မောင်တော့နှင့် ခင်ခင်တို့နှစ်ယောက် ဈေးလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ ဘုရားကြီးပရဝဏ်အစပ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ မောင်တော့ မြင်းကိုချည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း မန်ကျည်းရိပ်အောက်၌ ချစ်သူနှစ်ယောက် ယှဉ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

အနောက်အရပ်ကို ကျောပေးထားသည်မို့ သူတို့၏အရိပ်ရှည်ကြီးသည် အရှေ့အရပ်သို့ ရှည်လျားစွာ ထိုးထွက်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူဆိုသလို မန်ကျည်းကုက္ကိုလ် ထနောင်းပင်ကြီးများထက်မှ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း ပေါ်နေသော ရွှေမြို့တော်၏ နန်းပြဿဒ်များကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ နေကြပြီးမှ ခင်လေးနွယ်က ဦးစွာ စကားစလေသည်။

“မောင်မောင်တို့ စစ်ထွက်ရတော့မယ်... နော်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်... မောင်မောင် အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းရဲ့ ထူးပေါက်ခံကတုတ်မှာ တာဝန်ကျတယ်”

“ဟင်း... ခင်ခင် စိတ်ပူလိုက်တာမောင်ရယ်၊ မောင်မောင်

ဘယ်ခံတပ်မှာ တာဝန်ကျတယ်ဆိုတာ မောင်မပြောခင် ကတည်းက ခင်သိပြီးသားပါ။ မောင်နဲ့ ဘဘုရား အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်၊ အတူတူပါပဲ”

“ဘဘုရားက အသက်ကြီးပြီ မောင်”

မောင်တေ့ ချစ်သူခင်ခင်ကို နားလည်စွာလှည့်ကြည့်လိုက် ၏။ ချစ်သူ၏မျက်နှာမှာ နှမ်းလျလျလေး ဖြစ်နေရှာသည်။ သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဖေါင်ဝန်မင်းကို စိတ်မချဖြစ်နေပုံရ၏။

“ဒါပေမယ့် ဝန်မင်းဘုရားက သန်သန်မာမာကြီးပါ ခင်ခင် ရယ်၊ မပူပါနဲ့ မောင်မောင်လည်း ရှိနေမှာပဲ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မောင်မောင် စစ်မြေပြင်မှာ ဘဘုရားကို စောင့်ရှောက်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ ခင်ခင်၊ ဝန်မင်းဘုရားဟာ မောင့်ကျေးဇူးရှင်၊ မောင့်တပ်မင်းဖြစ်သလို မောင့်ယောက္ခမလည်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“သွားပါ...မောင်မောင်...နားရှုက်စရာတွေ”

သူသည် ချစ်သူခင်လေးနှယ်၏ လက်ဖျားလေးကို ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ချစ်သူ၏ အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားနေရ သည်။

“ခင်ခင်ကို မောင် စိတ်ချမယ်နော်”

“ဒိတ်ချပါ မောင်ရယ်၊ ခင်ခင်တို့ကတစ်ပွင့်တည်းပန်တတ် တဲ့သူပါ။ အောင်ပွဲနဲ့အတူ ပြန်လာမယ့်မောင့်ကို ခင်ခင် စောင့်မျှော်နေပါ့မယ်”

ခင်ခင် မျက်ရည်ကလေးဝဲခိုနေရှာသည်ကို မောင်တောဝ စိတ် ကောင်းစွာ ကြည့်နေ၏။

“မောင် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ် ခင်ခင်၊ ဒီစစ်ကြီးပြီးလို့ ပြန်လာခဲ့ရင် ဝန်မင်းဘုရားဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ခင်ခင်ကို လက်ထပ်ယူပါ မယ်”

“မောင်မောင်ရယ် ခင် ယုံပါတယ်”

“တကယ်လို့ ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ မောင် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးရရင်”

“အို...မောင်မောင်ရယ် မပြောကောင်းမဆိုကောင်း”

လွန်စွာစိုးရိမ်ပူပန်သွားသော မျက်နှာကလေးဖြစ်သွားကာ သူ့နှုတ်ခမ်းသို့ သူမလက်နုကလေးဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်တောဝက ချစ်သူ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီး...

“စစ်ပွဲဆိုတာ အရှုံးအနိုင်၊ အသေအရှင်ရှိနေတာပဲ ခင်ခင်

ရယ်၊ အရှင်နှစ်ပါးရယ်၊ ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေရယ်၊ ကိုယ့်လူမျိုး
 တွေရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာရယ်၊ နောက် ကိုယ့်သာသနာ
 ရယ် ဒါတွေအတွက် တိုက်ရင်းသေရတာ မြတ်ပါတယ်၊
 မငိုနဲ့ ခင်ခင်၊ ခုလည်းမျက်ရည်မကျနဲ့၊ မောင်ကျဆုံးရင်လည်း
 ခင်ခင် မျက်ရည်မကျနဲ့”

“မောင်ရယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေချည်း ပြောနေရ
 တာလဲ၊ နမိတ်မရှိနမာမရှိ၊ ခင်ခင်ဖြင့် ဒီအကြောင်းကို တွေး
 တောင်မတွေးဝံ့ဘူးမောင်၊ အတွေးထဲရောက်လာရင်လည်း
 မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ မပြောပါနဲ့တော့ မောင်မောင်”

“မပြောလို့မဖြစ်ဘူး ခင်ခင်၊ မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့
 ခင်ခင် သိထားဖို့လိုတယ်၊ ခုစစ်ပွဲမှာ ရှုံးရင် မောင်တို့တစ်နိုင်
 ငံလုံး ကျွန်ုပ်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် စစ်ရှုံးလို့ကျွန်ုပ်ဖြစ်ရင်
 မောင့်အတွက် ဘာကောင်းမှုမှ ပြုမပေးနဲ့၊ မောင် သာဓုခေါ်
 ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ခင်ခင်၊ မောင်တို့နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်အမျိုး၊ ကိုယ့်
 ရေကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်သာသနာ၊ ကိုယ့်လူမျိုးလက်ထဲ ပြန်ရောက်
 မှာ မောင့်အတွက်အမျှဝေပါ၊ အဲဒီတော့မှ မောင် သာဓုခေါ်
 မယ်”

အရိပ်ရှည်ကြီးများက လွန်စွာရှည်လျားနေပြီ။

“မောင်မောင် ခင်ခင်ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာသခင်မ စုဖု
ရားကြီး သိသွားရင် မကောင်းဘူး မောင်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မောင် နန်းရှေ့အရောက် ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်၊
ကဲ...လာ...တက်”

ချစ်သူကို မြင်းကြီးကျောပေါ် ပွေ့တင်လိုက်သည်။ သူက
ခြေ နင်းကွင်းကိုနင်းတက်ကာ မြင်းကို အသော့နှင်လိုက်လေသည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၀)ရက်။
(၁၈၈၅ နိုဝင်ဘာလ ၁၆)

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်ကတည်းက ထူးပေါက်ခံကတုက်
သူရဲပြေးထက်သို့ တပ်မှူးငယ်များဖြစ်သော ကိုမင်းဒင်၊ ကိုရဲလှနှင့်
သွေးသောက်ကြီးတောဝတို့ ရောက်နေကြပြီ။ ရန်သူနှင့် ဦးစွာတွေ့ကြ
ရမည့် လက်ျာဘက် ခံတပ်စွန်း၌ တာဝန်ကျ ဗိုလ်မင်းသည် ၎င်း၏
အမြောက်များကို ပြင်ဆင်စစ်ဆေးပြီး သူ့ရဲမက်များကို တာဝန်ကိုယ်စီ
ချထားလျက် သူ့ကိုင်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများ လာမည့်ဘက်
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

တပ်မှူးငယ်တို့လည်း အမြောက်ကိုင်ရဲမက်များကို အသင့်ရှိ

စေပြီး အနီးကပ်ကြီးကြပ်နေ၏။ သွေးသောက်ကြီးတေနှင့် ရဲမက်
များကား သူ့ရဲပြေးတစ်လျှောက် စီတန်းလျက်နေရာယူထားကြသည်။
သေနတ်ကိုင်ရဲမက်တို့က သူတို့သေနတ်များ အဆင်သင့်ရှိမရှိ စစ်ဆေး
ပြီး ယမ်းထောင်းသူထောင်း၊ ပြောင်းပွတ်သူပွတ် လုပ်နေကြ၏။

တွေးသောက်ကြီးတေတစ်ယောက် လက်ျာဘက်တွင် ထိပ်
ဆုံးအမြောက်ဘေးတွင်ရပ်ကာ ဧရာမြစ်ပြင်ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်၏။

“ညီလေး၊ သူတို့ ချီတက်လာနေကြပြီ၊ တွေ့ရဲ့မဟုတ်လား”

“တွေ့ပါတယ် ကိုမင်းဒင်၊ သူတို့သင်္ဘောတွေ အတော်
များတာပဲ”

“ငါကြားဖူးတာတော့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ရေတပ်ကို အရမ်း
အားကိုးတယ်ဆိုပဲကွ၊ ပြီးတော့ စစ်အမြောက်တွေကလည်း
အဝေးကြီးကို လှမ်းပစ်လို့ရတယ်တဲ့”

“ကျုပ်တို့ အမြောက်တွေရဲ့ အစွမ်းကလည်း မသေးပါဘူး
ဗျ၊ နော်”

ကိုရဲလှ ဓါးကိုအိမ်မှထုတ်ကာ ဓါးလွတ်ကိုင်ထား၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ မပြုံးမရယ်သော သူ့မျက်နှာမှ
သွေးရောင်ကြောင့် နီစွေးစွေးဖြစ်နေ၏။ စိတ်ဝါတ်တွေ တက်ကြွနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

“သူတို့ တက်လာနေကြပြီ သွေးသောက်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲလှ၊ ကျုပ် ရဲမက်တွေတော့ အသင့်ရှိနေပြီ၊ သေနတ်ကျည်ထိုးပြီး အသင့်ပဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မြှားကိုင်ရဲမက်နဲ့ လုံလျင်ကိုင်ရဲမက်တွေလည်း အသင့်ပဲ၊ သွေးသောက်ကြီး ကျုပ်တော့ ဟိုဘက်ထောင့်က ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူတို့ဘက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုရဲလှတစ်ယောက် ဓါးလွတ်ကြီးတဝင့်ဝင့်နှင့် တပ်လက်ျာဘက်ထောင့်မှ တပ်ဗိုလ်နန္ဒသူထံ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း ညီလေးရဲလှတစ်ယောက် တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပဲ၊ ဟော...ဟော...ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး အစ်ကို၊ သဘောတချို့ ကျုပ်တို့ဘက်ကမ်းကို ကပ်နေကြပါလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်တော့ဧရေ၊ ဒီကုလားတွေ ဘာတွေကြံနေကြလဲ မသိဘူး၊ တို့ စောင့်ကြည့်နေမှ တော်မယ်”

“ဒါဆို အစ်ကို စောင့်ကြည့်နေဗျာ၊ ကျုပ် ဝန်မင်းဘုရား ဖြစ်ဖြစ်၊ လှေသင်းဗိုလ်မင်းကိုဖြစ်ဖြစ် သွားအကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းဒင်”

ပြောပြောပြေးပြေး ပြေးဆင်းသွားသော သွေးသောက်ကြီးသည် မြေလှေကားမှ ခံတပ်မြေပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဖေါင်ဝန်မင်း၏တံရှိရာ ခံတပ်အလည်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ သူသည် ဆော့ခါးကို ကျောပိုးလွယ်ထားပြီး လက်၌ ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ကိုထား၏။ သွက်လက်စွာ ပြေးလာသောခြေလှမ်းကြတို့ ဖေါင်ဝန်မင်း၏ တံရှေ့တွင် ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်သည်။

“ဝန်မင်းဘုရားရှိရဲ့လား သွေးသောက်”

“ရှိပါတယ် သွေးသောက်ကြီး၊ လှေသင်းဗိုလ်မင်းပါ ရော့နေပါတယ်”

“အတော်ပဲ၊ ကျုပ် ဝင်သွားမယ်နော် သွေးသောက်”

“ဝင်ပါ ကိုတော့၊ ဝင်ပါ”

သူ အထဲရောက်သည်နှင့် တဲတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ်ထက်ကပ်သစ်လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာနှင့် ဖေါင်ဝန်မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးတော့ ဝန်မင်းတို့ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချ၏။

“မောင်တော့ ဘာအရေးကြီးလာလဲ၊ ဘာထူးလို့လဲ”

“မှန်ပါ ဝန်မင်းဘုရား ကုလားသဘောတွေ အောက်က တက်လာနေကြပါပြီ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့အောက် မှာ ကမ်းကပ်လိုက်တာကို တွေ့ရပါတယ် ဝန်မင်းဘုရား”

ဖေါင်ဝန်မင်းသည် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်ကို တစ်ချက် ခြည့်ကြည့်သည်။ လှေသင်းဗိုလ်ကလည်း ဖေါင်ဝန်မင်းကိုပြန်ကြည့်ကာ နှစ်ယောက်သား ဖြစ်နိုင်ချေတွေ တွေးနေကြဟန်တူသည်။

“ဗိုလ်မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးအထင်တော့ ခု သူတို့ရပ်တာ ဇောင်ချမ်း တောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“အေး...ဟုတ်မယ်၊ ဗိုလ်မင်းအတွေးမှန်နိုင်တယ်။ သဘော တွေဟာ ဇောင်ချမ်းတောင်မှာ ကပ်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် သူတို့ ဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို ရေတပ်ချည်းသက်သက် လာတိုက်လိမ့် မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်မင်း သူတို့ရဲ့ ကုန်းတပ်ကို ဇောင် ချမ်းတောင်မှာ ကမ်းတက်စေပြီး ရေတပ်ကုန်းတပ်နဲ့ ညှပ် တိုက်ကြလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ။ ဝန်မင်းဘုရားရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အလွန် သင့် မြတ်မှန်ကန်ပါပေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ကုန်းတပ် အင်အားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အခီက ပြင်ရပါမယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ လှေသင်းဗိုလ်မင်းကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲပြီး ကုလားကုန်းတပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ပါ”

“မှန်ပါ၊ ကဲလာ မောင်တေဇ၊ ကျုပ်တို့တပ်ပြင်ပြီး စောကြစို့”

လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်နှင့် သွေးသောက်ကြီးတို့ ဖေါင်ဝမ်းကို ကန်တော့ပြီး တဲတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။

ထူးပေါက်ခံတပ်၏ တောင်ဘက်မျက်နှာပြင်၌ လှေသင်းဗိုလ်မင်းနှင့် တပ်မှူးသွေးသောက်တို့ဦးဆောင်သော ရဲမက်များ မျက်နှာတပ်ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြချိန်တွင် ထူးပေါက်ခံတပ်အထက်ရှိ ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်မှ ဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့်နှင့် တပ်မှူးတောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးမြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်နှင့် တပ်မှူးနေမျိုးသီဟသူတို့လည်း ထူးပေါက်ခံထပ် အခြေအနေကို သိလိုသောကြောင့် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေ၏။

“တပ်မှူးတို့ ထူးပေါက်ဘက်က ငြိမ်လှချည်လား”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးအထင်တော့ ကုလားသေတွေမတက်ရဲလို့ တစ်နေရာရာမှာ ရပ်နေကြပြီ ထင်တယ်”

“မောင်သီဟ ဘယ်လိုထင်လဲကွယ့်”

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူ လက်အုပ်ကလေးချီကာ ဗိုလ်
ဦးဘက်သို့လှည့်ပြီး ခါးကို အနည်းငယ်ကိုင်ညွတ်လျက်...

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်းဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးအထင်ပြောရရင်
အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ရေတပ်တွေ အယောင်ပြုပြီး မသမာသော
စစ်ပရိယာယ်တစ်ခုခု ကြံစည်တာကို ဝန်မင်းဘုရားတို့ ရိပ်
မိသွားတာကြောင့် ချက်ချင်း မတိုက်သေးဘဲ အချိန်ဆွဲနေတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း...မောင်မင်းအတွေး နီးစပ်တယ်၊ ဒီကုလားတွေဟာ
မထင်တဲ့ ပရိယာယ်သုံးမှာ သေချာတယ်၊ ကဲ တပ်မှူးများနဲ့
သွေးသောက်ကြီးတို့ ခံတုတ်တွင်းပြင် စနစ်တကျရှိမရှိ စစ်
ဆေးထားပါ။

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူနှင့် တပ်မှူးနှစ်ယောက်သာ
ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ခံတပ်တောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေ
ကြသည်။ ရင်ထဲကိုယ်စီ၌ ဆင်ပေါက်ဝဲခံတပ်အတွက်လည်းကောင်း၊
ထူးပေါက်ခံတပ်အတွက် လည်းကောင်း၊ စိတ်ပူပန်နေကြ၏။

“တောက်...ညောင်ပင်မှော်မြစ်ကျဉ်းကို ပိတ်ဆိုတဲ့ တာဝန်
ငါတို့ကိုပေးလိုက်ရင် ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုတော့

ဒီမျက်နှာဖြူကိုမိုတိုကြောင့် မြစ်ကျဉ်းကို မပိတ်လိုက်နိုင်တာ”

မကျေမနပ်ပြောလိုက်သူက တပ်မှူးတောင်ထားဝယ်ဗိုလ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဧရာဝတီကို ငေးကြည့်နေရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တာပ ရောင်းရင်းရာ၊ ခုတော့ ကောင်းကြသေးလားဗျာ၊ တုလွတ်ယာဉ်ကျော်သင်္ဘောနဲ့ မြစ်ပိတ်ဖို့လုပ်ထားတဲ့ သစ်ဖောင်ကြီးတွေကိုပါ ဒီကောင်တွေ ယူသွားကြည့်ဆိုတော့ ဒါ နည်းတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုလားဗျာ”

“မြစ်ကို ဘယ်လိုများပိတ်ဖို့ လုပ်ထားကြတာလဲ၊ မြေထဲထားဝယ်ဗိုလ်မင်း”

“ဒီလိုဗျ တပ်မှူးလေးရ၊ သစ်ဖောင်ကြီးတွေမှာ အမြင့်(၁၀ ပေလောက်ရှိတဲ့ သစ်သားတိုင်ကြီးတွေ ခပ်စောင်းစောင်း စိုက်ပြီးထားမှာဗျ၊ ဒီတိုင်တွေရဲ့ ထိပ်ဖျားကိုလည်း ချွန်ထားတယ်၊ ရေကြောင်းကျဉ်းတဲ့နေရာမှာ ကျောက်တုံးကျောက်တွေတင်ပြီး ရေထဲနှစ်ထားလိုက်ရင် လာတဲ့သင်္ဘောတွေ ဗိုက်တွေကိုဖောက်ပြီး သင်္ဘောတွေ ရှေ့ဆက်မတက်နိုင်အောင်လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်ဗျ”

“ဒီအစီအစဉ်ကို လုပ်ရမဲ့သူက ကိုမိုတိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မင်းရဲ့၊ အမှန်တော့ ဒီလို အရေးကြီးကိစ္စ မျိုးမှာ တိုင်းတစ်ပါးသားကို မခိုင်းသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ခုတော့ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ၊ အဟန့် အတားတွေမရှိတဲ့ မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်လာရတာ လွယ်ကူသွား ပြီပေါ့”

မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မော့ကြည့်လိုက် သည်။ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်ကျော်လွန်ပြီး နံနက်ခင်း ကုန်လုလုအချိန် ဖြစ်နေ ပြီ။ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီ။

“ကျုပ်တို့ နံနက်စာ သွားစားကြဖို့ ဗိုလ်မင်း”

“ဝုန်း ... ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ... ဝုန်း”

“ဟာ ချကုန်ပြီ”

နှစ်ယောက်စလုံး ထူးပေါက်ခံတပ်ဘက်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ခံတပ်ဝန်းကျင်မှာ မီးခိုးလုံးများတက်လာသည်။

“တိုက်ပွဲတော့ စနေပြီတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ထား ရင်ကောင်းမလဲ”

“ဗိုလ်မင်းရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကဲလာကြ ဗိုလ်မင်းဆီ သွားကြဖို့”

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ခဏရပ်ထား၊ အမြောက်တကမ်း မရောက်သေးဘူး၊ ငါ အမိန့်ပေးမှ ပစ်”

မြန်မာ အမြောက်များသည် တိုက်သင်္ဘောကက်သလင်းနှင့် ဧရာဝတီဆီသို့မရောက်။ မြစ်ကမ်းစပ်၌လည်းကောင်း၊ ကမ်းခြေ၌ လည်းကောင်း ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်လည်း ရှိ၏။ တချို့ သံပူ လုံးကြီးများမှာ မြစ်တွင်း၌ အချည်းနှီးဖြစ်ကုန်လေသည်။

မြန်မာတို့တက်က အမြောက်များ ခေတ္တ အပစ်ရပ်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်တိုက်သင်္ဘော ကက်သလင်းနှင့် ဧရာဝတီတို့ပစ် ကွင်းတွင်း အနီးဆုံးရောက်ရန် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏနေစဉ် အမြောက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြပြီ။

“အမြောက် အမှတ် (၁) ပစ်”

“ဂျိမ်း”

“အမှတ် (၂) ပစ်”

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း ...”

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ... ဝုန်း ...”

မြန်မာတို့၏ နှစ်ဆယ့်ကွဲအမြောက်များ ဧရာဝတီသင်္ဘောပေါ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလေသည်။

ထန်းလုံးအမြောက်မှ သံလုံးကြီးများလည်း သဘောကြမ်း
ပြင်များသို့ ကျရောက်လေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ ရန်သူသဘောကို
မည်သို့မှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ပေ။

လွန်စွာ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တိုက်သဘောတို့မှ
အမြန်ပစ် စက်အမြောက်များ၏ တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကို ချက်ချင်းဆို
သလို တန်ပြန်လာ၏။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း”

စက်အမြောက်ဖြစ်သည့်အတွက် အမြောက်ကျည်များ စခန်း
တွင်းသို့ အဆက်မပြတ်ကျလာ၏။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ယမ်းအားအပြင် ပေါက်ကွဲမှုနှင့် ကျည်ကွဲများပျံ့နှံ့မှုကြောင့်
တူရောက်ပေါက်ကွဲရာနေရာ ဝန်းကျင်ရှိစစ်သည်များအတုံးအရုံး လဲကျ
တုန်သည်။ တချို့နေရာတွင်ပင် အသက်ပျောက်ကြကာ တချို့ဒဏ်ရာ
ရကုန်၏။ ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူမှာ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည့်အတွက်
စက်အမြောက်ဆံများ တဝုန်းဝုန်းတဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်ကွဲနေသည့်ကြားမှ
သူ၏ရဲမက်များကို စနစ်တကျ ကွပ်ကဲနေသည်။

“တစ် အမြောက် ပစ်”

“ဒုန်း”

မိမိအမြောက်မှ တစ်ချက်သာပစ်နိုင်သောကာလတွင် “စစ်
သင်္ဘောမှ အချက်ပေါင်းမည်မျှပစ်သည်ကို မရေတွက်နိုင်ချေ။ ဒဏ်
ရာရသူများကို သယ်သူသယ်၊ အခြားတပ်မှူးများ၏ ရဲမက်များက
လည်း ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူကိုကူရန် တက်သူတက်နှင့် သူရဲပြေးတလျှောက်
အတက်အဆင်း မြေလှေကားတလျှောက် ရဲမက်များ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ဖေါင်ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် သူရဲပြေးပေါ်တက်လာလေသည်။
သူကိုယ်တိုင် ဓါးဝုံလျက် ရဲမက်များကို ကြီးကြပ်ကွက်ကဲနေ၏။

“ဂျိမ်း ... ဒိန်း ... ဖုန်း ...”

အမြောက်စံများကြားမှာ ၎င်း၏ ရွှေထီးရောင်ပြောင်လက်
လက်က ပစ်မှတ်တစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကြည်းကြောင်းချီတက်လာသော စစ်တပ်ကလည်း
ထူးပေါက်ခံကတုတ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေပြီ။ ၎င်းတပ်သည်
လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် ဦးဆောင်သော တပ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလေ၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း ...”

နှစ်ဘက် သေနတ်များဖြင့် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေကြ၏။

“မောင်တေ...ဟောဟို လက်ျာဘက်အခြမ်းကို သွားစမ်း
မောင်မင်းဒင်က လက်ဝဲဘက်ကကောင်တွေကို တိုက်၊ ကျ
အူတိုင်ကတိုက်မယ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

“ဒိန်း...ဂျိမ်း”

သွေးသောက်ကြီးတော၏ လက်ျာဘက်အစုသည် အင်္ဂလိပ်
တပ်နှင့် လွန်စွာနီးကပ်လျက် ရှိနေပြီ။

“ဝှီး...ဒုတ်...ဝှစ်...ဝှီး...ဝှီး...ဒုတ်...ဒုတ်”

လေးတပ်သားများက အနီးကပ်ပစ်ခတ်သောကြောင့် အင်္ဂ
လိပ်တို့ မြားမှန်သူများ ခေါင်းမပြုရဲကြပေ။

“သေနတ်အဖွဲ့နဲ့ လေးတပ်ဖွဲ့ တစ်လှည့်စီ...ပစ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

မောင်တောသည် သူ့သေနတ်ကို ယမ်းထိုးရင်း အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။ ပစ်အားမှာ အင်္ဂလိပ်တို့က သာနေသည်။ ၎င်းတို့၏
သေနတ်များမှာ မြန်မာရဲမက်တို့ကိုင်သော သေနတ်များလို ယမ်းထိုး
ရသော သေနတ်များမဟုတ်။ ကျည်ဆံဟုခေါ်သော ခဲတောင့်ကြေး
တောင့်များ အသင့်ထည့်ကာပစ်ရသော သေနတ်မျိုးများဖြစ်သည်။

ထူးပေါက်ခံကတုတ်၌ ဤသို့တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေကြောင်း
တစ်ဘက်ကမ်းရှိ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့ဝန်က အောက်မြစ်စဉ်မင်းကြီးထံ ကြေး
နန်းပို့လေသည်။ ကြေးနန်းရသည်နှင့် မင်းကြီးသမိန့်ပရမ်းက ဆင်ပေါင်

ဝဲတပ်များ အခြေအနေမကောင်းပါက ရွေးချောင်းခံမြို့သို့ ဆုတ်ခွာ
ပူးပေါင်းရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သွေးသောက်ကြီးတော့ ၎င်း၏ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို အိမ်မှ
ချွတ်လိုက်၏။

ရန်သူက လွန်စွာနီးကပ်နေပြီမို့ သူ့ရဲမက်များကို ခါးအသင့်
ပြင်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး အခြေအနေသာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ဝင်ခုတ်
ရန် ဖြစ်သည်။

ကျည်အလာကျဲ့၍ ရန်သူပစ်အား တစ်ချက်အပျော့မှာ သွေး
သောက်ကြီးနှင့် ရဲမက်များ ခါးလွတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ညာသံပေး၍
ပြေးတက်သွားလေသည်။

“ကျား ... ကျား ... မြန်မာကွ ... မြန်မာဟေ့”

“မြန်မာ့သွေးကို ပြကြဟေ့”

“ကျား ... ကျား”

“ဦး ... ဝှစ် ... ဒုတ် ... အား ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကျည်ဆန်များကို ပမာမထားဘဲ အတင်းဝင်ရောက်ထိုးခုတ်
နေသော မြန်မာ့ရဲမက်များသည် သေမှာကိုမကြောက်ကြသူများ၊ လူ
သားစစ်များမှ ဟုတ်ပါလေစဟု အင်္ဂလိပ်တို့ ထင်မှတ်မှားကြရလေ

သည်။ သွေးသောက်ကြီးတော၏တပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ အနီးကပ်ထိုး
ခုတ်နေကြသည်။

လှံစွပ်နှင့်ပြေးထိုးသော အင်္ဂလိပ်စစ်သား၏လှံစွတ်ကို သူ့ခါး
နှင့်ပယ်ပြီး ဇက်ကို အားနှင့်ပိုင်းချလိုက်၏။

“ကျား”

“အား”

အင်္ဂလိပ်စစ်သား မြေသို့အကျမှာ ဆယ်ပေခန့်အကွာရှိ အင်္ဂ
လိပ်စစ်သားတစ်ယောက် သေနတ်မောင်းတင်နေ၏။ မောင်တောသည်
ခါးကို တောင်စွေးကိုင်သို့ ပြောင်းကိုင်ကာ ၎င်းထံ ပစ်ပေါက်လိုက်
သည်။

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

“အား”

ခါးက အရှိန်ဖြင့်ပြေးသလို သူလည်း ပြေးလိုက်သွားကာ
လဲကျသွားသော ၎င်းလက်မှ သေနတ်ကိုယူပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ အင်္ဂ
လိပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဆီ ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း”

သူ့ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို အင်္ဂလိပ်စစ်သား၏ ကိုယ်မှ နှုတ်
ယူလိုက်သည်။

အကြပ်တစ်ယောက် ကြေးနန်းပေရွက်ကိုင်ကာ မြေလှေကား
အတိုင်း ပြေးတက်လာသည်။ ဒဏ်ရာနှင့်လဲနေသူများ သေဆုံးနေသူ
များကို ကျော်လွှားကာ ဝန်မင်းအနီး၌ ခူးထောက်ချကာ ကြေးနန်းကို
ပေးသည်။

“အောက်မြစ်စဉ် မင်းကြီးထံက ကြေးနန်းရောက်ပါတယ်
ဘုရား”

“မှန်းစမ်း”

ဖေါင်ဝန်မင်း ကြေးနန်းကို ဖတ်ကြည့်သည်။

ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်သီဟသူ
ခုခံနိုင်သမျှ ကြံကြံခံ၍ ခုခံလေ၊ အကယ်၍
အခြေအနေမကောင်းပါက ပန်းတော်ပြင်မှ
ဗိုလ်မင်း မင်းရဲညွန့်တပ်နှင့် ပူးပေါင်းစေ။

မင်းကြီး သူရမဟာမင်းခေါင်သီဟသူပရမ်း

အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီး

မင်းလှမြို့။

ဝန်မင်းသည် ကြေးနန်းကိုကိုင်ကာ တိုက်ပွဲအခြေအနေကို
သုံးသပ်နေ၏။ မိမိဘက်မှာ အကျအဆုံးများနေသည်။ လက်နက်လူ

သူအင်အားမမျှ ဖြစ်နေ၏။ အခြေအနေအရ ပန်းတော်ပြင်သို့ သွား
ရောက်ပူးပေါင်းခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူကို ခေါ်လိုက်”

အကြပ်က ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူကို ကမ်းကတန်း ပြေးခေါ်သည်။

မကြာခင် ဗိုလ်မင်းနှင့်အကြပ်တို့ ဝန်မင်းရှေ့သို့ ရောက်လာ
ကြ၏။ ဗိုလ်မင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတို့ ရွဲရွဲစိုနေ၏။

ထို့အပြင် အမြောက်ဆန်၏ အစအနများမှန်ထားသောကြောင့်
သွေးထွက်နေသည့် နေရာသုံးလေးခုသည် ရှိနေသည်။ ဖေါင်ဝန်မင်း
သူ၏တပ်ဗိုလ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ကျုပ်တို့တပ် ပန်းတော်ပြင်ကိုဆုတ်မယ် ဗိုလ်မင်း။ အ
မြောက်ကြီးရှစ်လက်ကို ဖျက်ဖို့တာဝန် ဗိုလ်မင်းယူ၊ ကျုပ်နဲ့
တပ်မဆုတ်တာနဲ့ အမြောက်တွေဖောက်ခွဲပြီး ဗိုလ်မင်းဆုတ်ခဲ့၊
ဗိုလ်မင်းနောက်မှာ လက်သစ် လှေသင်းဗိုလ်ပါ လာလိမ့်
မယ်၊ နောက်ချန်တပ်က သွေးသောက်ကြီးတောဇွဲ မင်းဒင်
ရန်အောင် (တပ်မှူးမင်းဒင်)”

“မှန်ပါ၊ အစုအစည်းမပျက် ထွက်ခဲ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ
မယ်ဝန်မင်း”

“ကောင်းပြီ ဗိုလ်မင်း။ ရဲမက်တွေစုစည်းပြီး ပြင်ဆင်ပေရော၊

တပ်မှူးမင်းထင်မင်းရဲလှ (မောင်ရဲလှ)ကို ခေါ်စမ်း အကြပ်ကြီး”

“မှန်ပါ ဝန်မင်းဘုရား”

ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူ သူ့အမြောက်တပ်ရှိရာ ပြေးထွက်သွားသည်။ အကြပ်စစ်သည်လည်း သူ့ရဲပြေးအတိုင်း တပ်မှူးလေး မင်းထင်မင်းရဲလှထံ ပြေးထွက်သွားသည်။

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး မင်းထင်မင်းရဲလှ ရောက်ပါပြီ ဘုရား”

“မောင်ရဲလှ၊ ဗိုလ်မင်းလက်လက် လှေသင်းဗိုလ်ဆီသွားတိုက်ပွဲပြင်းနေတော့ သတိထားပြီးသွား၊ မောင်မင်းရဲတပ်မိခေါ်သွားရမယ်၊ ဗိုလ်မင်းကို ဟောဒီက အမြောက်ရှစ်လက်ပေါက်ကွဲပြီးတာနဲ့ တပ်စဉ်မပျက် ဆုတ်ခွဲဖို့ပြော၊ မင်းထင်မောင်တေဇတို့၊ မောင်မင်းဒင်တို့နဲ့ လက်တွဲပြီး နောက်ချန်တပ်အဖြစ် ခုခံပြီး လိုက်လာခဲ့”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း တပ်စုစည်းပြီး သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“အကြပ်ကြီး၊ အခြားတပ်မှူး သွေးသောက်မှန်သမျှ ကျုပ်အတူ ယန်းတော်ပြင်ကို ခုချက်ချင်းဆုတ်ဖို့ သွားပြောချေ”

“မှန်ပါ ... ဝန်မင်းဘုရား”

တပ်မှူးလေး မင်းထင်မင်းရဲလှခေါ် မောင်ရဲလှသည် သူ၏ တပ်သားများကို စုစည်းကာ ခံတပ်၏အရှေ့တောင်ထောင့်ရှိ ဗိုလ်မင်း လက်သစ်လှောင်းဗိုလ် ဦးဆောင်လျက် တပ်မှူးငယ်မင်းဒင်ရန်အောင်၊ သွေးသောက်ကြီး တေဇတို့ ပေါင်းစည်းပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များနှင့် အနီးကပ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေရာသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“မျိုးမစစ်တဲ့ကောင်တွေ၊ တို့မြေပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှ အရှင် မထားနဲ့၊ အကုန်သစ်ပစ်”

“ကျား ... ယား ...”

“ဒုတ်”

“အား”

မင်းထင်မင်းရဲလှသည် ခါးနှစ်လက်ကိုင်ကာ သိုင်းကွက်ကျ ကျတိုက်ခိုက်နေရင်း လက်သစ်လှောင်းဗိုလ်မင်းကို ရှာကြည့်နေသည်။ တွေ့ပါပြီ၊ လှောင်းဗိုလ်သည် မျက်နှာဖြူစစ်သည်သုံးယောက်နှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဗိုလ်မင်း၏လက်တွင် တစ်ဘက်က ခါး၊ တစ်ဘက်က လှံလျှင်ကိုကိုင်စွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မင်းကို အာရုံစိုက်လိုက်မိစဉ် အင်္ဂလိပ်ရဲမက်၏ လှံစွပ်က သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာသည်။

“ကျား”

ကိုယ်ကိုယ်မီး၍ တိမ်းရှောင်လိုက်သော်လည်း လှံစွပ်ဖျားက သူ့လက်ဝဲလက်မောင်းဖျားကို ဖဲ့ချွေသွား၏။

“အ ... ကျား ...”

နာကျင်၍ပြုမိသော အာမေဠိတ်သံနှင့်အတူ အားပါလှသော သူ၏ စလွယ်သိုင်းခါးချက်က မျက်နှာဖြူဝမိန်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ချွေပစ်လိုစေနိုင်သည်။

“အား ... ဟား ...”

“သွေးသောက်၊ ဟိုမှာ ကိုတေဇကိုသွားကူလိုက်၊ ကျုပ် ဗိုလ်မင်းဆီ သွားကူမယ်”

စစ်ဦး ဘီလူးပါဆိုသကဲ့သို့ မောင်ရဲလှ၏ခါးနှစ်လက်သည် ဗိုလ်မင်းဆီသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ပိတ်ဆို့သူမှန်သမျှကို ခပ် ကြမ်းကြမ်း ရှင်းလင်းခုတ်သတ်သွားရင်း ဗိုလ်မင်းအနီးသို့ ရောက်လာ ၏။ ဗိုလ်မင်းနှင့် ယှဉ်တိုက်နေသူထဲမှ တစ်ယောက်ကို ရှင်းလိုက် သည်။

“အား”

ယခုအခါ ရန်သူနှစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ခါးကွက်သုံးကွက် မပြည့်ခင်မှာပင် ရန်သူနှစ်ယောက် ခြေ

ပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

“မောင်ရဲလှ၊ ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ”

“ဝန်မင်းဘုရား... အမိန့်တော်ရှိပါတယ် ဗိုလ်မင်း၊ သူ ခု
ပန်းတော်ပြင်ကို စတင်ဆုတ်ခွာနေပါပြီ၊ ဗိုလ်မင်းနဲ့တပ်လည်း
ဆုတ်ရပါလိမ့်မယ်၊ အမြောက်ဖျက်သံ ရှစ်ချက်ကြားပြီးတာနဲ့
ဗိုလ်မင်းအစုအစည်းမပျက် ဆုတ်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဒါဆို မောင်တေ့တို့ကရော”

“ကိုတေ့၊ ကိုမင်းဒင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ချန်တပ်ပါ”

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ...”

“ဟော...ဒါ...ဗိုလ်မင်းနန္ဒသူတို့ အမြောက်ကြီးရှစ်လက်ကို
ဖျက်ဆီးပစ်နေတာပါ ဗိုလ်မင်း၊ ဆုတ်ဖို့ပြင်ပါတော့”

“ငါ့ညီ ... မင်းတို့”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်မင်းဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပန်း
တော်ပြင်ကိုရောက်အောင် လာခဲ့မှာပါ၊ စိတ်ချလက်ချ ဆုတ်
ခွာပါ၊ ဗိုလ်မင်းဘုရား”

လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်သည် သူ့တပ်နှင့်အတူ စတင်ဆုတ်

ခွာချိန်၌ အင်္ဂလိပ်တို့ အထိအခိုက်များ၍ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့
ခေတ္တဆုတ်ကာ သေနတ်၊ အမြောက်များနှင့် ပစ်ခတ်နေသည်။

“ရဲမက်တို့ ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်မှာနေ၊ သေနတ်တို
ကျည်အသင့်ထိုးပြီး အသင့်ရှိစေ”

အမိန့်သံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သွေးသောက်ကြီးတေဇသိ
သည် မင်းထင်မင်းရဲလှ ပုန်းကွယ်နေရာ ခံကတုတ်ဆီ ပြေးသွားလာ
သည်။

“ဗိုလ်မင်းရဲလှ တပ်တွေဆုတ်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတေဇ၊ အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီးမင်းဘုရား
အမိန့်တော်နဲ့ အားလုံး ပန်းတော်ပြင်ကို ဆုတ်ကြရမယ်
ကျုပ်တို့သုံးယောက်က နောက်ချန်တပ်”

မောင်တေဇသည် ခံတပ်တွင်းသို့ တစ်ချက်ခွဲကြည့်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် မြစ်ပြင်ကိုကျော်ကာ တစ်ဘက်ကမ်း ဆင်ပေါင်
မြို့ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့သည် ငြိမ်သက်နေ၏။

“လှမ်းကြည့်မနေနဲ့တော့ ကိုတေဇ၊ ဆင်ပေါင်ဝဲကတပ်တွေ
လည်း ရွေးချောင်းထိ ဆုတ်သွားကြပြီ”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

“ကိုမင်းဒင်တစ်ယောက် ငြိမ်နေပါလား သွေးသောက်ကြီး”

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း တပ်မှူးလေးမင်းဒင်ရန်အောင် ရှိမည်
ဆင်သည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တပ်မှူးသည် သူ့ရှေ့မလှမ်း
ကမ်းတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော အင်္ဂလိပ်တပ်သား၏အလောင်းမှ
သေနတ်ကိုလှမ်းဆွဲယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်တော့က
သူ့သေနတ်ကို ယမ်းသိပ်ထည့်ပြီး မီးတောက်မည့်နားခွက်ကို စစ်ဆေး
ကာ တစ်ဘက်ရန်သူကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ရန်သူက မင်းဒင်ရန်အောင် သေနတ်တက်အဆွဲကို စောင့်
ကြည့်နေသည်။

မင်းဒင်ရန်အောင်ရှေ့မှ အင်္ဂလိပ်အလောင်းနှစ်ခုရှိ သေနတ်
လက်တွင် တစ်လက်မှာ ရိုးရိုးရိုင်ဖယ်ဖြစ်သော်လည်း တစ်လက်မှာ
စစ်သေနတ်ဖြစ်သည်။

မောင်တော့ သေနတ်ပြောင်းကို ချောင်းနေသော အင်္ဂလိပ်
တပ်သားဆီ ချိန်လိုက်၏။

“ဒိုင်း?”

“အား?”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း?”

မောင်တော့၏သေနတ်သံနှင့်အတူ သူ့ဘက်မှ ရဲမက်များ
ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့ ကျည်ကွယ်ရာ ခေါင်းလျှို

လိုက်ကြ၏။ မောင်မင်းဒင်ကို ချောင်းနေသော မျက်နှာဖြူမှာ မောင်
တေဇလက်ချက်ဖြင့် ကျသွားလေပြီ။

သေနတ်သံမဆုံးသေး မောင်မင်းဒင် လျှင်မြန်စွာဖြင့် ကတုတ်
ပေါ်ရောက်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်အလောင်းနှစ်ခုကို ဆွဲကာ ခံတုတ်တွင်
ပြန်ခုန်ချလိုက်သည်။ အလောင်းများနှင့်အတူ သေနတ်နှစ်လက်နှစ်
ယမ်းတောင့်များစွာ ရရှိလေသည်။

“ကိုရဲလှ...တပ်တစ်ဝက်ကိုခေါ်ပြီး ဆုတ်နှင့်၊ ကျုပ်နဲ့
မင်းဒင် ခံပစ်ရင်း ဆုတ်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုတေဇ၊ ကျုပ်တို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆုတ်မယ်”
မောင်ရဲလှဆုတ်သွားပြီး သူ့နောက်မှ စစ်သည်တစ်ဝက်ကျော်
ပါသွား၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

မောင်တေဇနှင့် မောင်မင်းဒင်တို့ အင်္ဂလိပ်တပ်ဆီ ကျည်က
ပစ်ပေးနေသည်။ ရဲမက်များကို ကျော်ကာလွှားကာ မောင်တေဇ
မောင်မင်းဒင်ဆီ ရောက်သွား၏။

“တပ်မှူးလေး...ကိုရဲလှနဲ့ ရဲမက်တချို့တော့ ဆုတ်ပြီ၊ ခု
ကြာရင် ကျုပ်တို့ လိုက်ဆုတ်ကြနို့”

“ရှော...ညီလေး၊ မင်းလက်ကသေနတ် ရဲမက်တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၊ ဒီသေနတ်ကို ယူ၊ ဟောဒီမှာ ကျည်ဆံတွေ၊ သူတို့သေနတ်က တို့လိုယမ်းထိုးရတာမဟုတ်ဘဲ ကျည်ကညှိပစ်ရတာဆိုတော့ ပိုမြန်တာပေါ့”

သေနတ်ကိုလှမ်းယူကာ ကျည်ထည့်မောင်းတင် လုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရန်သူဘက်သို့ တစ်ချက်ပစ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း”

“ဟာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ယမ်းအား၊ တော်တော်ပြင်းတာပဲကိုမင်းဒင်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်တေဇ၊ ကဲ မင်းရဲမက်တွေနဲ့ တပ်ဆုတ်သွားဦးကွာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုဆုတ်၊ ကျွန်နဲ့ သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာ ရဲမက်ဆယ်ယောက်ပဲ ခံပစ်ခဲ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ ... က”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဆုတ်မှာသာ ဆုတ်ပါ၊ သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာ လက်ရွေးစင်ရဲမက် ဆယ်ယောက်စုလိုက်၊ သေနတ်ကောင်းကောင်းဆယ်လက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီကနေ ခံပစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွေးသောက်ကြီး”

ကိုမင်းဒင်က သူ့ဆုတ်ခွာတော့မည်မို့ မောင်တော့ကို သူ့သေ
နတ်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ယမ်းထိုးသေနတ်တစ်လက်သာ ကောက်
ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆုတ်တော့ ကိုကျော်စွာ၊ ရပြီလား”

“ရပါပြီ ကိုတော့”

“ရရင်...ရော...ခင်ဗျား...ဒီသေနတ် ယူပစ်တတ်ရဲ့နော်”

“ပစ်တတ်ပါတယ် ကိုတော့”

“ပစ်”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...
ဒက်...ဒက်”

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

သေနတ်သံများ ပြန်လည်ဆူညံသွား၏။

တပ်မှူးလေး မင်းဒင်ရန်အောင်ဦးဆောင်သော သွေးသောက်၊
အကြပ်၊ ရဲမက်များ စနစ်တကျ ဆုတ်ခွာစပြုနေပြီ။

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း”

အမြောက်သံတဒိန်းဒိန်းကြောင့် ခေါင်းမဖေါ်ဝံ့အောင်ဖြစ်နေ
သည့်ကြားက မောင်တော့နှင့် လက်ရွေးစင်ဆယ်ယောက်တို့ ခုခံပစ်

ခတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သေနတ်သံစိန်သံတို့ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပြင်းထန်ဆူညံနေ၏။

ယန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်ရှိ ဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့်၏ တံအတွင်း နှံ့ စက်ဝန်၊ ယွန်းစုဝန်၊ မင်းရဲညွန့်နှင့် တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် မြောက် ထားဝယ်ဗိုလ်တို့ ကွပ်ပျစ်ထက်ထိုင်နေကြ၏။ တပ်မှူးလေးနေမျိုး သီဟသူ သွေးသောက်ဒေဝ၊ သွေးသောက်အဂ္ဂတို့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေကြသည်။

အချိန်က နေ့လည်နှစ်နာရီခန့် ရှိနေပြီ။

ထူးပေါက်ဘက်ဆီမှ အမြောက်သံ၊ စိန်သံ၊ သေနတ်သံတို့ ကြိကြားကြိကြားသာ ကြားရတော့သည်။

“သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံ တော်တော်ကြသွားတယ် ဗိုလ် မင်း”

“ဒါဟာ ကောင်းလှတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တော့မဟုတ်ပေဘူး မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းရေ၊ ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့တပ်တွေများ အရေးမလှလို့ ဆုတ်ခွာလာတာလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ယွန်းစုဝန်မင်း၊ ဗိုလ်မင်း အတွေးမှန်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဟာ လက်နက်လူသူ အင်အား ကောင်းကောင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ကိုလာတိုက်တာ၊ သူတို့သေနတ်၊ အမြောက်တွေဟာ ကျကွဲတာနဲ့ နဘေးမှာရှိသူတွေ ထိခိုက် ကုန်တယ်တဲ့”

မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းသည် အသက်ငယ်ရွယ်သူလေး မဟုတ်၊ (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ် ဖြစ်သည်။

“မှန်တယ် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း၊ သူတို့က လက်နက် အား အလွန်သာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေါင်ဝန်မင်းနဲ့ လေ့သင်း ဗိုလ်ရဲ့တပ်တွေ ကျုပ်တို့ ပန်းတော်ပြင်ကို ဆုတ်လာကြလိမ့် မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဗိုလ်မင်း” တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင် ထားဝယ်ဗိုလ်မှာ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်လောက် အသက်မကြီးသေးပေ။

“တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း ဦးဆောင်ပြီး တပ်မှူးလေးနေမျိုး သီဟသူနဲ့ အင်အား သုံးဆယ်လောက် ခေါ်သွားပါ။ ဥယျာဉ် ရွာတောစပ်လောက်ကနေ ဝန်မင်းဘုရားတို့ကို သွားကြို လာခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မင်း၊ မောင်သီဟ မင်း လိုက်ခဲ့ကွာ”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

တောင်ထားဝယ်၌ နေ့မျိုးသီဟသူတို့ တဲအပြင်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။

တဲအတွင်း၌ ကျန်ရစ်သော ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့်နှင့် မြောက် ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းတို့မှာ ဘာစကားမှမပြောကြဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြလေသည်။ အတွေးကိုယ်စီ၌ ထူးပေါက်မှ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ အန္တရာယ်မကင်းမှာ စိုးရိမ်နေကြဟန်ရှိသည်။

ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့် ကွပ်ပျစ်ထက်မှဆင်းကာ မောက်ရူကို ဆောင်းလိုက်သည်။ လက်သုံးတော်ငွေခါးက ကျောပိုးလျက်ပါလာ သည်။ နဘေးတွင်ချထားသော ဘေးဖွင့်သေနတ်ကို လှမ်းယူ၏။

“အင်း...ဝန်မင်းဘုရားတို့ ဘေးကင်းရန်ကွာမှ ရှိကြရဲ့လား မသိဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စိတ်ပူနေတာပဲ ဗိုလ်မင်း၊ ဝန်မင်း ဘုရားတို့ တပ်ဆုတ်ရာလမ်းကြောင်းမှာ ရှေ့နောက်ရှင်းလင်း ဖို့နဲ့ နောက်ချန်တပ်အဆင့်ဆင့်ကို ဘယ်သူဦးဆောင်မလဲ” နှစ်ယောက်သား တဲအပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။

“ဆင်ပေါင်ဝဲက မြေဒူးဝန်မင်းဘုရားလည်း ငွေချောင်းကို သွားပေါင်းရမှာပဲ”

“ဒါမှ အင်အားအရမ်းကောင်းသွားမှာလေ ဗိုလ်မင်းရဲ့၊ ငွေချောင်းမြို့စောင့်တပ်ရယ်၊ ပြည်လုံးအံ့ လှေသင်းဗိုလ် မင်းကျော်သိဒ္ဓိရန်အောင်ရဲ့ တပ်နဲ့ မြေဒူးဝန်မင်းရဲ့တပ် ပေါင်းလိုက်ရင် တောင့်တင်းတဲ့တပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“နေပြည်တော်ကလည်း တပ်တွေထပ်ပို့မယ်ဆိုရင် ငွေချောင်းရဲ့အင်အားကို အင်အားလိပ်တွေ မကျော်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ဗိုလ်မင်းရယ်”

ဆောင်းလရာသီ၏ ကောင်းကင်ပြင်၌ တိမ်ဖြူတို့ ကြက်မတစ်ဝပ်ခန့်ပင် မရှိချေ။

ကြည်လင်တောက်ပနေသော မိုးပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးကို ရှုမောမဆုံး မြင်တွေ့နေကြရသည်။ သို့သော် ကြည်လင်သော ရာသီနှင့်အတူ နေရောင်ကပြင်းလှသည်။

မွန်းလွဲနေပြင်းအောက်မှ ဖေါင်ဝန်မင်း၏တပ်မတော်သည် သေနတ်ကိုင်သူ၊ ဓါးလွတ်ကိုင်သူ၊ လှံလှိုင်အဲမောင်းကိုင်သူများအားလုံး နှမ်းလှပင်ပန်းစွာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်နေကြ၏။ အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီ။ ဒဏ်ရာရသူများ၊ ပြင်းထန်စွာ ကျည်သင့်ခဲ့သူများ၊ လှံစွပ်ထိုးခံထားရသူများကို ဒဏ်ရာမရှိသူများက တွဲခေါ်လာကြ၏။ ဝန်မင်းသည် စစ်ကြောင်း၏အလည်လောက်မှ လိုက်ပါလာရင်း ခေတ္တရပ်လိုက်၏။

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ ဝန်မင်းဘုရား”

“နန္ဒသူတို့လည်း ဘာဆက်သားမှ မလွတ်ပါလား မောင်မင်း”

“သူတို့ မလွတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ဆီက မြင်းသည် ကျော်တစ်ယောက် ဗိုလ်မင်း မင်းရဲနန္ဒသူဆီကို သတင်း ထောက်လှမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်ပါပြီ ဝန်မင်း”

“အေး...အဲဒီမြင်းသည်တော် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ငါဆီ လွှတ်လိုက်တပ်မှူး”

“မှန်ပါ ဝန်မင်းဘုရား”

ဝန်မင်းသည် သူစီးထားသောမြင်းကို ဖနောင့်နှင့် ခတ်ဆတ်ဆတ်ပေါက်လိုက်ရာ မြင်းစတင်ထွက်ခွာသည်။ စစ်ကြောင်းလည်း ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာခဲ့ကြ၏။

မြင်းတစ်စီး၊ လူတစ်ယောက်၊ ခါးတစ်လက်နှင့် ထူးပေါက်ခံကတုတ်ဘက်ဆီသို့ အပြင်းဒုန်းစိုင်းနေ၏။ သူ၏ကျော၌ ကြက်လျှာသဏ္ဍာန် အလံတစ်ခုထိုးထားသည်။ ထိုကြက်လျှာအလံသည် လေနဲ့ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေလေသည်။ မြင်းကလည်းမြင်းကောင်း၊ လူကလည်း မြင်းစီးကောင်းမို့ လေကိုခွင်း၍ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ပြေးနေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးမင်းရဲနန္ဒသူတပ်သည် အအုပ်အစည်းမပျက် ပန်းတော်ပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေကြ၏။

တပ်ဦးမှချီလာသော တပ်မှူးငယ်သည် လေကိုခွင်းလျက် ဒုန်းစိုင်းလာနေသော မြင်းသည်ကျော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဗိုလ်မှူးထံ သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မင်း ရှေ့မှာ မြင်းတစ်စီးလာနေပါတယ်”

“ဝန်မင်းဆီက ဆက်သားဖြစ်မယ် တပ်မှူး၊ မောင်မင်း သူ့ဆီကြိုသွားလိုက်၊ တို့တပ်အခြေအနေနဲ့နောက်မှာ လှေသင်း ဗိုလ်ပါလာတဲ့အကြောင်း အကျအဆုံးနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ များပေမယ့် တပ်ကို အစုအစည်းမပျက် ဆုတ်လာနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း၊ ကျွန်တော် သွားပါပြီ”

တပ်မှူးလည်း မြင်းကိုချာခနဲလှည့်ကာ ဆက်သားလာရာသို့ ဒုန်းစိုင်းသွားတော့သည်။

ဗိုလ်မှူး မင်းရဲနန္ဒသူ၏ တပ်နောက်မှာ လက်သစ်လှေသင်း ဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာ၏တပ် ပါလာသည်။ ဒဏ်ရာရသူ များလှသောကြောင့် တပ်၏သွားနှုံးသည် အလွန်နှေးနေသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နောက်မှဆုတ်လာသော တပ်မှူးလေး မင်းဒင်ရန်အောင်နှင့် မင်းထင်မင်းရဲလှတို့၏တပ်များ သူတို့ကို မှီလာပြီး

“ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးလေး မင်းဒင်ရန်အောင်နဲ့ မင်းထင်မင်းရဲ

လှတို့ ကျွန်တော်တို့ကို မှီလာပါပြီ”

“ဟေ့၊ ရှေ့ကို ခေါ်လိုက်စမ်း၊ သူတို့တပ် အခြေအနေကို သိချင်တယ်”

“မှန်ပါ ... လာနေပါပြီ ... ဗိုလ်မှူး”

တပ်မှူးလေး မင်းဒင်ရန်အောင်နှင့် မင်းထင်မင်းရဲလှတို့ မြင်းများကို အသားကျစီးကာ လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် စီးထားသောမြင်းနှင့် သျှင်လျက်စီးလာခဲ့သည်။ လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်ကား တပ်သား (၅၀၀)၊ အကြပ် (၅၀)၊ သွေးသောက်ဆယ်ယောက်နှင့် တပ်မှူးငါးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရသော ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မင်းသည် သူ့နဘေးရောက်လာသော တပ်မှူးငယ်နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေရာမှ နောက်ဘက်သို့ လှမ်းငဲ့ကြည့်ပြန်၏။ ဗိုလ်မင်း ဘာကိုကြည့်မှန်း၊ တပ်မှူးနှစ်ယောက်စလုံး သိ၏။ သွေးသောက်ကြီးတော့သိဒ္ဓိကို ရှာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ထွက်လာနိုင်ဖို့အတွက် သွေးသောက်ကြီးတော့နဲ့ သွေးသောက်ကျော်စွာပါတဲ့ ရဲမက်ဆယ်ယောက် ထူးပေါက်ကနေ ခုခံကျန်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟေ့...မောင်တော့ ခုခံကျန်ရစ်တယ် မဟုတ်လား မောင်မင်းဒင်”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မင်း”

“ဟင်...မောင်တေဇ၊ မောင်တေဇ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းတရားက သူ့ကို အားကိုးတာပေါ့၊ ဝန်မင်းဆို သူ့ကို တပ်မှူးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး တပ်မှူးငယ်တွေနဲ့ တစ်တပ်တည်း သဘောထားတာ”

လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာ တရားရှူးနှင့်နာမူတို့ နေသော သူ့မြင်းကြီး၏ ဇက်ကိုထိန်းရင်း နောက်ကြောင်းကို တစ်ဖက်လည် ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ရှိရင်းစွဲထက် များစွာ အိုမင်းသွားပုံရသည်။ လွန်စွာလည်း စိတ်မကောင်းဟန်ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်တို့ တစ်နေရာရာမှာ ခဏနားရင်း မောင်တေဇတို့ထံ စောင့်ရအောင် တပ်မှူးတို့”

တစ်နေရာရာမှာ နားရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချင်ဖြင့် အရိပ်ကောင်းကောင်းရမည့်နေရာကို ရှာရင်း ဆက်လက်ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ အတန်ကြာသည်အထိ သွေးသောက်ကြီးတို့ ရောက်မလာကြသေးထူးပေါက်ဆီမှ သေနတ်သံကြို့ကြားကြို့ကြား ကြားကြားနေပြီဖြစ်တစ်ခါ တစ်လေ အမြောက်သံတစ်ချက်နှစ်ချက် ကြားနေရ၏။

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း”

ခံကတုတ်မှ အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာလာသော သွေးသောက်

ကြီးတို့လူစု၏ နောက်ဖျားဆီသို့ အမြောက်ဆံတစ်ခု ကျရောက်ပေါက် ကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်တော့ မြေကြီးတွင် ပြားနေအောင်ဝပ်နေရာမှ သူ့လူများ၏ အခြေအနေကို ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လဲဟေ့”

“သွေးသောက်ကျော်စွာ ထိသွားပါတယ် တပ်မှူးလေး”

“ဟေ့ ... သွေးသောက် ... ကျော်စွာ”

သွေးသောက်ကြီးတော့ သွေးသောက်ကျော်စွာ လဲကျနေရာ အမြောက်ဆံကျသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အပြေးရောက်လာ သည်။ သွေးသောက်ကျော်စွာမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်နေ၏။

“သွေးသောက်...သွေးသောက်...ကျော်စွာ”

“အား...သွေးသောက်ကြီး ကိုတော့၊ ကျုပ် ဒီနေရာက မရွှေနိုင်တော့ဘူး”

“မရွှေနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ ထမ်းခေါ်သွားမှာပေါ့ဗျ”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...မဟုတ်တာပဲ ကိုတော့ရယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်အတွက် ရဲမက်တွေနဲ့ ကိုတော့တို့ရဲ့ အသက်တွေ ထိခိုက်သွားရင် ကျုပ် သေပျော်မှာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ သွေးသောက်ကြီးကိုတော့တို့ ဗိုလ်မင်းတို့ကို မှီအောင် လိုက်ကြပါ၊ ကျုပ် ဒီကနေ ခုခံထားမယ်”

“ဟာ...မဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုတော့၊ ကိုတော့ လက်ထဲကစက်ဆေးနတ် ကျုပ်ကိုပေးပါ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဟိုကျင်းထဲ ချထားခွဲ”

သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိ အမြောက်ဆန်ကျရောက်မှ ဖြစ်နေသောကျင်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ထိုင်သာသာနက်သွားသော ကျင်းထဲ၌ မီးခိုးငွေ့ကလေးများ တလူလူထွတ်နေဆဲ”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဟော သူတို့လိုက်လာကြပြီ ကိုတော့၊ လုပ်ပါ ကျုပ်ဆီကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျုပ်မသေခင် တိုင်းပြည်နဲ့လူရဲ့အတွက် တာဝန်ကျေပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ကျော်စွာ၊ သွေးသောက်ကြီး ခင်ဗျားရဲ့မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ပဲ မြန်မာပြည်ကြီး တည်ရှိနေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ဖျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အရမ်းကို လေးစားတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို တပ်ဗိုလ်တပ်မင်းတွေနဲ့ လှေသမားတွေအတွင်းဝန်ကနေတဆင့် မင်းတရားကြီး ရွှေနားတော်ပေါ်ကြားအောင် လျှောက်ထားပေးပါ့မယ်၊ ကဲ ရဲမက်တို့ ဆေး

သောက်ကြီးကို နေရာရွှေပေးရအောင်”

သွေးသောက်ကြီး တောဝသိဒ္ဓိနှင့် ရဲမက်တို့ သွေးသောက်
ကျော်စွာကိုမ,ကာ ကျင်းထဲသို့ချပေးလိုက်သည်။ သွေးသောက်ကြီး၏
ကိုယ်ပေါ်၌ အမြောက်ဆံများကြောင့် သွေးတို့ ရွဲရွဲနစ်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွေးသောက်ကြီးတောဝ၊ ကျုပ် တိုင်း
ပြည်အတွက် အသောက်ပေးသွားပြီလို့ ကျုပ်အဘကို ပြော
လိုက်ပါဗျာ”

ကိုတောဝလှမ်းပေးသော စက်သေနတ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ
အင်္ဂလိပ်တို့တက်လာမည့်လမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“သွားပါတော့ သွေးသောက်ကြီးနဲ့ ရဲမက်တို့”

မောင်တောဝ သွေးသောက်ကျော်စွာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း
ရင်တစ်ခုလုံး စိုနှင့်လာ၏။ လည်ချောင်းကို တစ်ခုခု လာရောက်တစ်
ခြံသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်...သွားပြီ သွေးသောက်ကျော်စွာ”

“သွေးသောက်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့ပါတယ်”

အသက်မသေကျန်ရစ်သော ရဲမက်ကလေးခြောက်ယောက်က
သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာကို ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ တို့မြန်မာ့တပ်

မတော်ဟာ ဂါရဝတရားလည်း မဆိတ်သည်းလေးပါဟု သက်သေပြ
လိုက်ခြင်းပင်။ မောင်စောစောရင်သည် မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့
ပါ။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်၏။ ရဲမက်များလည်း သူ့နောက်
လိုက်လာကြသည်။

“မင်းတို့လည်း အမျိုးဘာသာ သာသနာကိုချစ်ပြီး ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါစေကွယ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

တေဇသိဒ္ဓိနှင့် ရဲမက်ခြောက်ယောက် ကျည်လွတ်ရာသို့ ရောက်
ရလေပြီ။

သို့သော် သွေးသောက်ကျော်စွာ၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အင်အား
တို့ အပြေးတက်လာရာမှ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...
ဒက်...”

စက်သေနတ်သံက ဆက်တိုက်ထွက်လာလိုက်၊ ငြိမ်သက်
လိုက်ဖြစ်နေသည်။ အင်အားတို့သည် ရန်သူမရှိတော့ဟုယူဆကာ
တက်လာကြသော်လည်း စက်သေနတ်ကျည်ကြောင့် ရှေ့ဖျားမှတစ်
လာသူထိသွားပြီး ကျန်လူများ ဆက်မတက်ပုံကာ အခြေအနေ
ကြည့်နေကြသည်။

ကိုတောစတို့ အတော်ဝေးဝေးရောက်သည်အထိ စက်သေနတ်
သံ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသေးသည့်အတွက် သွေးသောက်ကြီး
ကျော်စွာ အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း သိနေရသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် သေနတ်ကို ပါးကလေးအုပ်ကာ
ရန်သူတက်လာမည့်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်နေ၏။

ရန်သူ၏ ရှေ့ပြေးတပ်စိတ်တစ်စိတ် အပြေးတက်လာနေ
သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် လူလုံးမကွဲတော့ပြီ။ အရိပ်မည်းမည်းများ
သာ သူ့ဘက်သို့လာနေကြောင်း သိနေ၏။ ညာလက်ညှိုးက သေနတ်
မောင်းကွင်းထဲ ထည့်ထားသည်။ ဆုတ်ယုတ်နေပြီဖြစ်သော ခွန်အား
တို့ကိုစုစည်းကာ ညာလက်ညှိုးသို့ပို့လိုက်ပြီး ခလုပ်ကိုနှိပ်ထား၏။

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

ရန်သူများ ဆွေခနဲ ကျသွားသည်။

သူ့လက် ခလုပ်မှမခွာနိုင်တော့ ခလုပ်ကိုနှိပ်လျက်သားနှင့်
သေနတ်ကိုပါးကပ်လျက် ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာကား မိမိ ရဲဘော်ရဲဘက်များ
အတွက် အသက်ကိုဖက်ရွက်ပမာ စတေးရှာရင်း အသက်စွန့်သွားခဲ့
လေသည်။

ငြိမ်သက်မှုအတန်ကြာမှ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတို့ ပြေးတက်လာသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ပစ်ခတ်မှုမရှိသောကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်း တက်လာဝံ့လေသည်။

ရှေ့ပြေးတပ်စုကလေး၏ နောက်မှ လစ်ဟပူတပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး ရိုလင်ဆန် (Cap. Rowlandson) ပါလာသည်။ သူသည် မောင်းပြန် သေနတ်ကိုကိုင်လျက် ရှေ့ပြေးရဲဘော်များကို ရပ်ကြည့်နေ၏။ ရဲဘော်များမှာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးရိုလင်ဆန်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တို့ ရဲဘော်များဆီ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားကြသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ဆာဂျင်”

“ဒီမှာ မြန်မာစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် သေနတ်ခလုပ်နှိပ်ရက်ကြီး သေနေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟေ...ဒါဆို တို့ရဲဘော်သုံးလေးယောက်ကို သူနဲ့အတူ ခေါ်သွားတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်ကြီးသည် သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ သေလောက်သည့်ဒဏ်ရာပေါင်း

ဆယ်ချက်ခန့်ရှိပြီး ဒဏ်ရာအသေးအဖွဲ့များက မရေတွက်နိုင်ပါ။ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်လိုစေဖြင့် အသက်မထွက်သေးဘဲ မိနစ်အတန်ကြာ ခုခံသွားသေးသည်။

“ဆာကျင် ... သူ့ကို ဒီကျင်းမှာပဲ မြှုတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကပ္ပတိန်”

ဆာကျင်ဦးဆောင်သော ဗြိတိသျှရဲဘော်များ သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာ၏အလောင်းကို မြေမြှုတ်ကာ မြေပုံပေါ်၌ နဘေးရှိ သူ၏ဆောင်ခါးကို စိုက်လိုက်သည်။ ဆောင်ခါးရိုးတွင် မောက်တိုခမောက်ကိုစွတ်ပြီး ဗိုလ်ကြီးရီလင်ဆန်ကိုယ်တိုင် အလေးပြုသောကြောင့် အားလုံး အလေးပြုကြ၏။

“သူဟာ စစ်သားပီသစွာ အသက်ကိုပဓာနမထားဘဲ သူ့ရေ၊ သူ့မြေ၊ သူ့လူမျိုးအတွက် အသက်ရှင်သွားခဲ့တယ်။ စစ်သားချင်း လေးစားအပ်တဲ့စိတ်ဝါတ်ဖို့ ကျုပ် အလေးပြုပါတယ်”

မှောင်ရီဖြိုးဖြူ ညအမှောင်တွင် လခြမ်းထက်ဝက်၏အလင်းက

ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်တွင်းသို့ လူလုံးကွဲအောင် လင်းနေလေ၏။ စခန်းတွင်း၌ ဗိုလ်မင်း မင်းရဲညွန့်နှင့်ယှဉ်လျက် ဖေါင်ဝန်မင်းနှင့် ဗိုလ်မှူးမင်းရဲနန္ဒာတို့ ခံတပ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေကြသည်။ ဗိုလ်မှူး မင်းရဲနန္ဒာအူ၏နောက်မှ ဆုတ်ခွာလာသော လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာနှင့် ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ဖေါင်ဝန်မင်းဆီ ဦးတိုက်လာ၏။

“ဝန်မင်းဘုရား ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ၊ စုစည်းရသမျှတပ်ပါလာပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်...အားလုံးစုံမှပဲ ကျုပ်တို့တပ်ကို စစ်ဆေးရတော့မှာပေါ့”

ဖေါင်ဝန်မင်းနဘေးတွင်ရပ်ကာ ခံတပ်တွင်းဝင်လာသော ရဲမက်၊ စစ်သည်၊ သွေးသောက်နှင့် တပ်မှူးငယ်များကို ကြည့်နေသည်။ ယွန်းစုဝန် မင်းရဲညွန့်က ဂူးပေါက်မှ ဆုတ်ခွာလာသောရဲမက်များကို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ကြည့်လျက်...

“အထဲကိုဝင်သွားပါ ရဲမက်တို့၊ နေဖို့နားဖို့နဲ့ စားဖို့ကိစ္စတွေ စီစဉ်ထားပါတယ်”

ဖေါင်ဝန်မင်းသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားနေကြသော
ရဲမက်များကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒဏ်ရာရသူများကို ဒဏ်ရာမရှိသူများ
က တွဲခေါ်လာကြသည်။ ဖေါင်ဝန်မင်း ရှာသောသူကိုမတွေ့သေး။

“ဝန်မင်းဘုရား...ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ ဘုရား၊ မောင်
တောဇလား”

“အင်း...မောင်တောဇတို့၊ မောင်မင်းဒင်တို့ မတွေ့လို့ ကြည့်
နေတာ”

ထိုစဉ် တပ်မှူးလေး မင်းဒင်ရန်အောင်နှင့် မင်းထင်ရဲလှတို့
ဖေါင်ဝန်မင်းရှေ့ကို ရောက်လာသည်။ ဖေါင်ဝန်မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်
လိုက်ရာ...

“မောင်မင်းဒင်တို့လား...ကွယ့်”

“မှန်ပါ ဝန်မင်းဘုရား”

“အေး...အေး...ထ၊ ပါကွယ်၊ ထ၊ ကြပါ၊ မောင်တောဇ
တစ်ယောက်ရော...ကွယ့်”

သုံးယောက်တွဲလျက် နောက်ချန်တပ်အဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင်
အမိန့်ပေး၍ထားခဲ့သည်။ ယခု နောက်ချန်တပ်မှူးသုံးယောက်မှ နှစ်
ယောက်သာပါလာသည့်အတွက် ကျန်တစ်ယောက်အကြောင်း
မေးစရာ ပင်မလိုတော့ချေ။ သို့သော် ဖေါင်ဝန်မင်း မမေးဘဲမနေနိုင်ပါ။

“သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိနဲ့ သွေးသောက်ကျော်စွာတို့ ရဲမက်ဆယ်ယောက်နဲ့အတူ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ တက်မလာနိုင်အောင် ခုခံရစ်ပါတယ်။ သူတို့ခုခံရစ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆုတ်ခွာခဲ့ရတာပါ ဝန်မင်းဘုရား”

“ဪ... မောင်တေဇတို့ ကျန်ခဲ့ပေတာကိုး”

ဝန်မင်းသည် ထူးပေါက်ခံကတုတ်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ ညည်းညူသလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူနည်းတူ အခြားဗိုလ်မင်းများလည်း မမြင်ရသော ညအမှောင်တွင်း ကြည့်နေကြလေသည်။ ရှေ့မှဖြတ်သွားနေကြသော ဆုတ်ခွာတပ်သားတို့ ကုန်သွားပြီ။

“သူရဲကောင်းဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ၊ အသက်ကိုချစ်သော သူရဲဟူသည်မရှိတဲ့”

ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ... တဲကို ပြန်ကြပါစို့ကွယ်”

ဖေါင်ဝန်မင်းဘုရား လှည့်ထွက်သွားသည်မို့ ကျန်ဗိုလ်မင်း တပ်မှူးတို့လည်း ဖေါင်ဝန်မင်းနောက်မှ လိုက်ကာ ခံတပ်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာကြသည်။ ရင်ထဲကိုယ်စီ မချိုသောဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများ၊ စစ်၏ ဝေဒနာဆိုးများ။

စစ်ဟုဆိုကတည်းက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြောင့်သာ

ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းသော စစ်ဟူသည်မရှိ။ ဗြိတိသျှတို့သည် လောဘကြောင့် ရေ၊ မြေ၊ သယံဇာတကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းရှာ၍ တိုက်လာသည်။ ထိုအခါ အတိုက်ခံရသူက ဒေါသမူစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်အမျိုးသားကို ကာကွယ်ရသည်။

ထိုအခါ စစ်ဟူသည် ဖြစ်လာ၏။

စစ်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ထိခိုက်ခံရမည်။

အသက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ ပေးဆပ်ခံစားရမည်။ ရပ်ရွာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ရသောကြောင့် ပြည်သူတို့ ဒုက္ခဆင်းရဲ ရောက်ရမည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ဟူသည် အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်ခြင်းမရှိ။

စစ်သည် ဆိုးကျိုးများစွာကိုသာ ပေးတတ်သောသဘောကို ဆောင်သည်။

သို့သော် မိမိရေမြေသဘာဝ၊ သယံဇာတ၊ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ပြည်သူ၏အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို အကာအကွယ်ပေးရန် မလွှဲမသွေ စစ်ကိုတော့ တိုက်ရပေမည်။

ဖေါင်ဝန်မင်းသည် ကွပ်ပျစ်ထက်တွင် ထိုင်ကာ ကွမ်းတမြုံမြုံ ဝါးနေ၏။

အခြားကွပ်ပျစ်တစ်ခုတွင် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်နှင့် ဗိုလ် များ မင်းရဲနန္ဒသူတို့ ထိုင်နေကြသည်။ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၊ မြောက် ထားဝယ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးငယ်များဖြစ်သော ဣန္ဒာစက္က၊ နေမျိုးသီဟသူ၊ မင်းဒင်ရန်အောင်၊ မင်းထင်မင်းရဲလှ၊ အခြားသွေးသောက်ကြီး ငါး ယောက်ခန့် ရှိနေသည်။ သို့သော် တဲတွင်း၌ မည်သူမျှမရှိသည့်ပမာ တိတ်ဆိတ်လွန်း၏။ ထွန်းထားသော ကညင်ဆီမီးတိုင်၏ အလင်းရောင် အပြင် ပြတင်းမှဝင်လာသော လရောင်ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် သည်းကွဲစွာ မြင်နေရသည်။

“လှေသင်းဗိုလ်မင်း၊ ကျုပ်တို့တပ် အင်အား ဘယ်လောက် ပါလာသလဲ”

“မှန်ပါ၊ ဒဏ်ရာရသူများပါ စုစုပေါင်းအင်အား ထောင့်ငါး ရာ ပါလာပါတယ် ဝန်မင်း”

“မှန်ပါ၊ မောင်တေတေတို့ ဆယ့်နှစ်ယောက်ပါပေါင်းရင် ငါး ဆယ်လောက် ကျခဲ့ပါတယ်”

“မောင်တေတေတို့ကိုတော့ ကျဆုံးစွာရင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့ဦး ဗိုလ်မင်း၊ အကယ်၍ နံနက်မိုးသောက်လို့မှ ပြန်မရောက်ရင်

တော့ ကျဆုံးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ပေါ့”

“မှန်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဟာ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့ကို မီးတိုက်ပစ်လိုက်ပါ
တယ် ဘုရား”

“အိမ်း...ညနေက လမ်းမှာလမ်းမြင်လိုက်ရတာ ဆင်ပေါင်ဝဲ
မီးပေပဲ။ ခုချိန်လောက်ဆို မင်းထင်ရာစာနဲ့ မင်းထင်မင်းလှ
မင်းခေါင်တို့ ငွေးချောင်းက မင်းကျော်သိဒ္ဓိရန်အောင်ဆီ
ရောက်နေလောက်ပြီပေါ့”

“မှန်ပါ။ သူတို့လည်း ငွေးချောင်းမှာအင်အားပြန်စုပြီး မနက်
ဖြန်နံနက် ဆက်လက်ခုခံဖို့ ပြင်ဆင်နေလောက်ပြီ ထင်ပါ
တယ် ဝန်မင်းဘုရား”

“အေးလေကွယ်၊ ပြင်ဆင်နေလောက်ပြီပေါ့။ ဒီစစ်ပွဲကြီးဟာ
တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးသွားမယ့်စစ်ပွဲမှ မဟုတ်
တာ။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ မဆုံးရှုံးဖို့ ကိုယ့်လူမျိုး ကျွန်ုပ်မဖြစ်
ဖို့ရာ သူတို့တိုက်နေသမျှ တို့ ခုခံကာကွယ်နေရမှာပဲ မဟုတ်
လား။ မောင်တို့ မနက်အတွက်သာ အားမွေးထားကြပေရော
ကွယ်”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အသက်သေသည်အထိ တိုက်ပွဲ
ဝင်သွားပါ့မယ် ဝန်မင်းဘုရား”

“အိမ်း...မောင်မင်းတို့ ဘာတွေများတင်ပြစရာ ရှိသေးလဲ ကွယ့်၊ တင်စရာရှိတာ တင်ကြ၊ ကျုပ် ညတွင်းချင်း ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးသမိန်ဗရမ်းထံ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားရမယ်”

သူတို့ စည်းဝေးတိုင်ပင်မှုက အဆုံးမသတ်သေးပါ။

ညဉ့်က အတော်နက်လာပြီ။ ပန်းတော်ပြင်ခံတပ်တွင်း၌ ကင်းစောင့်တာဝန်ကျနေသော ရဲမက်စစ်သည်မှလွဲ၍ အခြားရဲမက်များ အိပ်စက်အနားယူနေကြပြီ။ သွေးသောက်ကြီးတချို့ ကင်းကျရဲမက်များကို စစ်ဆေးရန်ဟိုမှသည်မှ သွားနေကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် တပ်မှူးလေးနေမျိုးသီဟသူလည်း ပါ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ အကြပ်နှစ်ယောက်တို့ သူ့ရဲ့ခိုထက်သို့ မြေလှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လှမ်းတက်သွားလေသည်။

ခပ်စိတ် စိတ်ချထားသော ကင်းစခန်းများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ရင်ထားထက် လက်ထောက်ကာ ဥယျာဉ်ရွာဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

“လကလေးကလည်း သာလိုက်တာနော် တပ်မှူးလေး”

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဘဝ လသာတဲ့အရသာကိုတောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မခံစားရဘဲ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ ပူပန်မှုတွေနဲ့ ပြည်သူရဲ

အသက်အိုးအိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်မြေပြင်ရောက်နေရတယ်
ဗျ ... နော်”

“ဒါကတော့ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက်ပဲဗျာ၊ ဒီ
လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့!”

စကားပြောရင်း တပ်မှူးလေး လရောင်ဖြာကျနေသော ခံတပ်
မှ ကိုက်တစ်ရာအကွာခန့်နေရာကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့လက်ထဲမှ
သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။

“တပ်မှူးလေး ... ဘာလဲ ... ဘာတွေ့လို့လဲ”

အကြပ်နှစ်ယောက်လည်း တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူ ညွှန်
ပြသောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ လူတစ်စု၏ လှုပ်ရှားမှု
ဖြစ်သည်။ အကြပ်နှစ်ယောက်လည်း သေနတ်မောင်းတင်ပြီး လှုပ်ရှား
နေရာလူတစ်စုသို့ ခံတပ်ဘောင်ပေါ်ပြောင်းတင်ပြီး ချိန်ထား၏။

“အရမ်းတော့ စွတ်မပစ်နဲ့နော် ကိုရင်တို့၊ ကျုပ်ခုမှ သတိရ
တယ်၊ ဒါ...ဒါ...ဟုတ်ပြီ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ သွေး
သောက်ကြီးတေဒေသိဒွီတို့ အုပ်စုများလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် တပ်မှူးလေး”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ကိုရင်က ဝန်မင်းဘုရားဖြစ်ဖြစ်၊ လှေသင်း
ဗိုလ်မင်းဖြစ်ဖြစ် သွားအကြောင်းကြား၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်

ထွက်ကြည့်မယ်”

သုံးယောက်စလုံး ခံတပ်သူရဲပြေးထက်မှ မြေလှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာကြ၏။ အကြပ်တစ်ယောက်က ဝန်မင်း၏တံဘက် ဖြေ ထွက်သွားပြီး တပ်မှူးလေးနေမျိုးသီဟသူနှင့် အကြပ်ရွှေဝင်းတို့က ရဲမက်များ စုဝေးနေရာသို့ သွားကြလေသည်။

“ရဲမက်တို့ လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ ကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တပ်မှူးလေး၊ မျက်နှာဖြူတွေလာလို့ ထွက် တိုက်ရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လာ...လိုက်ခဲ့”

၎င်းရဲမက်အစုမှာ နေမျိုးသီဟသူအုပ်ချုပ်ရသော ရဲမက်များ ဖြစ်သည်။ ရဲမက်တို့လည်း ဘာမှမမေးတော့ဘဲ တပ်မှူးလေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ခံတပ်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တံခါး ဆီသို့ အပြေးတဝက် ထွက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်တံသို့ ပြေးထွက်သွား သော အကြပ်စစ်သည်သည် တဲရှေ့မှ အစောင့်ရဲမက်ကို ခွင့်တောင်း ကာ တဲတွင်းဝင်လိုက်၏။

ဝန်မင်းသည် ကွပ်ပုစ်ထက်၌ တုံးလုံးလုံးနေချိန်ဖြစ်၏။ ရဲမက်

ထွက်ပျစ်နဘေး၌ ဒူးထောက်လိုက်သောကြောင့်...

“ဘယ်သူလဲကွယံ၊ ညကြီးမိုးချုပ်ဘာအရေးလဲ မောင်မင်း”

ပြေလုလုဆံပင်ကို ရောင်တစောင်းထုံးရင်း ဝန်မင်း ထိုင်ရင်း
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်မျိုး တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူတပ်က အကြပ်
ငထူးပါဘုရား၊ ခံတပ်ရဲ့အရှေ့တောင်ဘက်မှာ လူရိပ်တွေ
ကြောင့် သတင်းပို့ခိုင်းလို့ပါ”

“လူရိပ်၊ လူရိပ်တွေတာ ဘာများထူးခြားလို့လဲ မောင်မင်းရဲ့”

“သွေးသောက်ကြီး ကိုတောဇတို့ လူစုဖြစ်မယ်ထင်လို့ တပ်
မှူးလေးနဲ့ရဲမက်များ ခံတပ်အပြင်ထွက်ပြီး ကြိုဆိုနေပါတယ်
ဝန်မင်းဘုရား”

“ဟေ...ဒါ...ဒါ...ဖြစ်နိုင်တာပေါ့...ကွ”

လက်သုံးတော် ကျောက်စီခါးကို လှမ်းယူကာ ခြေခင်းစွတ်
လိုက်၏။

“လာ...ကျုပ်တို့...သွားကြည့်ရအောင်”

အမှောင်ရိပ်ခိုကာ တပ်မှူးလေးနှင့်ရဲမက်များ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာနေသော လူအုပ်စုဆီ တပ်ဖြန့်လျက် လျှောက်လာနေကြ
၏။ တစ်ခေါ်ခန့်သာဝေးသောနေရာသို့ ရောက်လောသည့်အခါ...

“ရှေ့က...ဘာသူလဲ...ရပ်”

“ကျုပ် ... တေဇသိဒ္ဓိနဲ့ အဖွဲ့”

“ဟာ...သွေးသောက်ကြီး ကျုပ်ပါ၊ တပ်မှူးလေး နေမင်း သီဟသူ”

သွေးသောက်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ တပ်မှူးလေးတို့နှင့် ဆုံမိကြပြီး သွေးသောက်ကြီးအပါအဝင် စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက်သာရှိသည်။ ဒဏ်ရာမရသူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိ။

“ကျုပ်တို့အားလုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ တပ်မှူးလေး”

“ရဲမက်တို့ ဒဏ်ရာနဲ့ရဲမက်တွေကို ထမ်းခေါ်လာကြ”

တပ်မှူးလေးနှင့်အဖွဲ့က ဒဏ်ရာနှင့်ရဲမက်များကို ထမ်းလျှင် ခံတပ်တွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

အားလုံး ဝန်မင်း၏တဲရီရာ တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်ကြီးတေဇသိဒ္ဓိနှင့် ရဲမက်တစ်ဦးမှလွဲ၍ ကျန် မက်များ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်။

ဝန်မင်းက တဲရှေ့မှာ ထွက်စောင့်နေ၏။

“အလို...မောင်တေဇတို့...ဝင်...ဝင်...အားလုံး ကျုပ်ထံ ကိုသာ ဝင်ကြ”

ခဏချင်းမှာပင် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်မင်းပါ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မင်းနှင့် တပ်မှူးလေးတို့ပါ ရောက်လာကြသည်။ မောင်တောဇကိုယ်ပေါ်မှ သွေးစသွေးနုများကို သုတ်သင်သန့်စင်လိုက်ပြီး ဖျာပေါ်တွင်ခြေဆန့်လက်ဆန့် ထိုင်နေသည်။ ဆေးသမားက ဒဏ်ရာရလာသောရဲမက်များကို ကုသပေးနေ၏။

ဗိုလ်မှူး မင်းရဲနန္ဒသူက မောင်တောဇနဘေးတွင်ထိုင်ကာ ပုခုံးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“မောင်တောဇတို့ အရမ်းကို ပင်ပန်းခဲ့မှာပေါ့နော်”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာကြောင့် ခုလောက် အသက်ရှင်ခဲ့ရတာပါ ဗိုလ်မှူး”

“အင်း...မောင်ကျော်စွာလည်း ကျဆုံးခဲ့ရပြီပေါ့”

“သူဟာ ကျဆုံးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ စွန့်လွှတ်သွားတာပါ။ တိုင်ပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အမိမြေအတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့သူပါ”

သွေးသောက်ကြီးတောဇသိဒ္ဓိက သွေးသောက်ကြီးကျော်စွာ၏ စွန့်လွှတ်စွန့်စားသောစိတ်ဓါတ်နှင့် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ခုခံဘိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ၊ သေမှာသိလျက် မိမိရဲမက်၊ သေဖော်သေဘက်များ၏ အသက်ကို သူ့အသက်နဲ့လဲခဲ့ပုံများကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြနေသည်။

ဝန်မင်း၊ ဗိုလ်မင်း၊ ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲတို့အားလုံး မောင်တောဇေယျာ
သမ္ဘုကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေ၏။ စကားဆုံးတော့ ဝန်မင်း
ဘုရားက...

“အင်း...အလေးပြုထိုက်သူပေပဲကွယ်၊ တကယ့် အာဇာနည်
ပီသပါပေတယ်၊ အဲဒါမှ တကယ့် မြန်မာ့စိတ်ဓါတ်ကွယ်၊
ဟန်တပြပြနဲ့လန့်ပြေးတာ မြန်မာမဟုတ်ဘူး၊ ရဲဘော်ရဲဘက်
စိတ်ရှိတာ၊ အမျိုးဘာသာသာသနာကို ခုလို အသက်နဲ့လဲပြီး
စောင့်ရှောက်တာမှ မြန်မာကွယ်”

ဖေါင်ဝန်မင်းပြောရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်
လိုက်သည်။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း နီမြန်းလာ၏။ ဇာတိသွေးတို့
တက်ကြွလာဟန်တူသည်။

“ဒီ ကုလားဖြူကုလားမဲတွေဟာ တို့မြန်မာနိုင်ငံကို ပထမ
အကြိမ် ကျူးကျော်တုန်းကလည်း တို့လူမျိုးတွေရဲ့ အသက်
သွေး၊ ချွေးတွေနဲ့ ခုခံခဲ့ကြတယ်၊ အားမတန်လို့ မာန်လွှေ
ခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့်မြေကို ရနိုင်သရွေ့ကာကွယ်ခဲ့တယ်၊ ဒုတိယ
စစ်ပွဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ တို့အမျိုးသားတွေရဲ့ အသက်တွေ
မြောက်များစွာပေးပြီး ခုခံခဲ့ကြတယ်၊ ခုလည်း တတိယ
အကြိမ် ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ခေတ်မှာ ဖြစ်လာပြန်တော့

ကျုပ်တို့တာဝန်ပေါ့၊ မောင်ကျော်စွာ တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ၊ ရဲမက်တို့ ကျုပ်တို့တွေ တာဝန်ကျေဖို့ လိုသေးတယ်”

“မှန်ပါ၊ ဝန်မင်းဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်ပဓာနမထားဘဲ တိုက်ပွဲဝင်သွားမှာပါ”

“အားရပါတယ် မောင်မင်းတို့၊ ကဲ အားလုံး ညဉ့်လည်း အတော်နက်နေပြီ၊ ပြန်အိပ်ကြပေတော့၊ မနက်ဖြန်မနက် မြစ်ကြောင်းကတက်လာတဲ့ ကုလားတွေကို ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ” စစ်သည်၊ ရဲမက်၊ ဗိုလ်မင်းများ အသီးသီး ထွက်သွားကြလေ

တောသိဒ္ဓိလည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ကိုတော့ ကျုပ်နဲ့ပဲ လိုက်အိပ်လိုက်ပါလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ တပ်မှူးလေး”

နေမျိုးသီဟသူက သူ့ကိုတွဲကာ ဝန်မင်းတံမှ သူနဲ့ရဲမက်များ အိပ်သောတဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

လရောင်အောက်၌ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေသည်။

ယမန်နေ့ညက လရောင်အောက်မှသာယာခဲ့သော တူးပေါက်ခံကတုတ်သည် ယနေ့ စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ယခုလည်း ပန်းတော်

ပြီ။

ပြင်သည် လရောင်အောက်၌ ဆိတ်ငြိမ်လျက် သာယာမှုကို အပြည့်အဝ
သရုပ်ဖော်နေ၏။ အေးချမ်းသာယာမှုသည် အမြောက်သံဗုံးသံနှင့် ဆူညံ
ပွက်လောရိုက်မှုကို ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းပင်လား။ မနက်ဖြန်ညတွင် ဤ
စခန်း၌ ဤသို့သောငြိမ်းအေးသာယာမှုကို ဖြစ်စေနိုင်ပါတော့မည်လော

“ဟင်”

သွေးသောက်ကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘာတွေများ သက်ပြင်းတွေ ချနေရတာလဲ ကိုတေဇရဲ့”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နက်ဖြန်မနက် အရုဏ်တင်
တာနဲ့ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းတက်လာမယ့် ဒီကောင်တွေကို
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ တွေးပြီး သက်ပြင်းချမိတာပါ”

“ကိုတေဇက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အနားယူပါဗျာ၊ ကျုပ်
တိုက်မှာပါ”

တဲတွင်းရှိ ဝါးကွပ်ပျစ်ရှည်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။

တပ်မှူးလေးက သူ့အိပ်ရာနဘေးတွင် အိပ်ရာတစ်ခု ကမ်း

ကတန်း ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“လာ...ကိုတေဇ၊ ဒီနေရာမှာ... အိပ်ပါ”

သူကိုယ်တိုင် အိပ်ရာသို့ တွဲပို့ပေးသည်။

“ရပါတယ် တပ်မှူးလေး၊ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်

ကုန်တိုက်ပွဲမှာလည်းပင်ပန်းရ၊ ထူးပေါက်ကနေ ပန်းတော်ပြင်
အရောက် လျှောက်ခဲ့ရတာကလည်း လှမ်းတော့ လူတစ်
ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နုံးနေတာပဲ၊ အိပ်လိုက်ရင်
ကောင်းသွားမှာပါ”

မောင်တောဝ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ တွေးနေမိတော့သည်။
ငွေချောင်းခံတပ်၏ အခြေအနေက မနက်ဖြန်တိုက်ပွဲအတွက်

အဆင်သင့်ဖြစ်နေလောက်ပြီ ထင်၏။

“တပ်မှူးလေး...ခုဆိုရင် ငွေချောင်းမှာ အင်းအား အတော်
ကောင်းနေပြီဗျာနော်၊ ဗိုလ်မင်းမင်းကျော်သိဒ္ဓိရန်အောင်ရဲ့ တပ်
က အင်းအားနဲ့ မူလရှိတဲ့မြို့စောင့်တပ်ပေါင်းရင် တပ်အင်
အားက (၇၀၀) ရှိပြီဗျာ”

“မှန်တယ် သွေးသောက်ကြီး၊ နေပြည်တော်က ထပ်ပို့ပေး
လိုက်တဲ့ တစ်ထောင်တပ် တစ်တပ်ပါဆိုရင် စုစုပေါင်း
(၁၇၀၀) ရှိသွားပြီဗျာ”

“ဒီအင်အားနဲ့ဆိုရင် မနက်ဖြန်တက်လာမယ့် ကုလားတပ်တွေ
ကို ခုခံနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

မြန်မာနှစ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၁)ရက်၊
၁၈၈၅၊ နိုဝင်ဘာ၊ (၁၇)

မွန်းတည့် ၁၂:၀၀နာရီကျော်လောက်တွင် ငွေချောင်းခံတပ်
အရှေ့ဖက်ရှိ ဘုရားဖြူကုန်းပေါ်တွင် တပ်စွဲထားသော အမြောက်တပ်
လက်ကို မြန်မာ့ရဲမက်များ ခံတပ်ဆီသို့ ဆွဲယူသွားကြသည်။

ထို့နောက် ခံတပ်ကိုတိုက်ရန် ချီတက်လာသော အင်္ဂလိပ်တပ်
များသည် မြန်မာတို့တပ်ဆုတ်သွားသော ဘုရားဖြူကုန်းကို သိမ်းပိုက်
လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဘုရားကုန်းထက်၌
အချက်ပြအလံကို လွှင့်ထူလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မြစ်တွင်းမှ တဂျိမ်း
ဂျိမ်းပစ်ခတ်နေသော အမြောက်ကြီးများကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြသည်။
အပစ်အခတ်ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် တပ်ဖြန့်၍
ဆက်လက်ချီတက်ပါတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ စစ်နည်းဗျူဟာသည် မြန်မာ့ခံတပ်ကို ရေတပ်
ရောကြည်းတပ်ပါ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ရန် အားထုတ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ငွေချောင်းခံတပ်ပေါ်မှ စစ်သည်၊ ရဲမက်၊ ဗိုလ်မှူး
တပ်မှူးတို့က ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းမှ ဟန်ရေးတပြုဖြစ်နေသော စစ်
ရေယာဉ်များကို အာရုံစိုက်ကာ အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြစ်ဘက်မှ အဓိက

တိုက်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆနေကြသည်။

“ဝုန်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...”

အမြောက်တပ်၏ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အဆောက်အဦးတချို့ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသည်။

ရဲမက်တို့လည်း မြစ်ဘက်ခံတပ်အုပ်စုပေါ်သို့ ပြေးတက်သူတက်၊ ဒဏ်ရာရသူများကို နေရာရွှေ့ပေးသူပေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

“အရှေ့မြောက်တံခါး ကျိုးသွားပြီဟေ့”

ခါးလွတ်ကိုင်ရဲမက်တစ်ရာခန့် အရှေ့မြောက်တံခါးသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အရှေ့မြောက်တံခါး ကျိုးပေါက်၍ ဝင်ရောက်လာကြသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမီချိန်တွင် နေရောင်အောက်၌ လုံခြုံစေရောင်ဖွေးဖွေး၊ ငှက်ကြီးတောင်ရောင်ပြောင်ပြောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ မြစ်တွင်းရှိသင်္ဘောများမှာလည်း အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေဆဲပင်။

အရှေ့ဘက်နံရံမှ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ လှေကားထောင်တက်လာကြသည်။ တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်နေပြီ။

ရွေးချောင်းခံတပ်တိုက်ပွဲ အရှိန်ကောင်းနေချိန် မတိုင်ခင် မွန်း

တည့် ၁၂:၀၀နာရီလောက်က ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် ယန်းတော်ပြင်ခံတပ်ဆီသို့ မလွန်မှ ချီတက်လာခဲ့ရာ မွန်းတည့်ချိန်၌ ခပ်ကြကြသစ်တောတစ်ခုအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသည်။ ၎င်းတို့သည် ယန်းတော်ပြင်ကို သိမ်းပိုက် ရေးအတွက်သာ အာရုံရှိနေသောကြောင့် သစ်တောအုပ်အတွင်းမှ စောင့်ကြည့်နေသော တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၏ သေနတ်ကိုင်ရဲမက်များကို သတိမထားမိကြပေ။

သစ်တောအတွင်းရှိ သစ်ပင်ခြုံကွယ်များ၌ တောင်ထားဝယ် ဗိုလ်မင်းကိုယ်တိုင် မားစကတ်သေနတ်ကိုင်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ၎င်းသည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သွေးသောက်ကြီးတေဇသိဒ္ဓိကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ သွေးသောက်ကြီးက ရှေ့တွင်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း လက်ဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ ဗိုလ်မင်းနှင့်တကွ ရဲမက်များ သေနတ်မောင်း တင်ပြီး စောင့်နေလိုက်ကြ၏။ ဗြိတိသျှတို့၏ ကြည်းကြောင်းစစ်သည် များမှ အလယ်ကြောင်းချီ ဘင်္ဂလားတပ်ရင်းမှ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ သေနတ်အသင့်ကိုင်လျက် ချီတက်လာကြရာ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း တို့၏ သေနတ်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

တေဇသိဒ္ဓိ ဗိုလ်မင်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ဗိုလ်မင်းက ခဏ စောင့်ရန် လက်ဟန်ဖြင့်ပြ၏။

တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းသည် သေနတ်ဒင်ကို ပုခုံးတွင် ထောက်ကာ ခလုပ်ကွင်းတွင်လက်ထည့်ပြီး တက်လာသောစစ်တပ်မှ အရာရှိတစ်ယောက်ကို လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

ဘင်္ဂလားစစ်သည်တို့ကား ရှေ့တူရှုသို့အားရုံစိုက်ကာ တစ် လှမ်းချင်းတက်လာကြသည်။ သူတို့လည်း အတွေ့အကြုံရှိပြီး စစ် သည်များဖြစ်သည့်အတွက် ရန်သူ၏အနံ့ကိုရသည် ထင်၏။ သေနတ် ကို အသင့်ချိန်ကာ တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သေနတ် တက်ကမ်းအတွင်း ပိုမိုနီးကပ်စွာ ရောက်လာကြပြီ။

“ဒိုင်း”

တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

မြန်မာ့စစ်သည်များ၏ ပစ်ခတ်မှုသည် ဘင်္ဂလားစစ်တပ်ကို ရိတ်ပိုင်းချလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ကုလားတို့ တုန်ခန်ဖြစ်သွားကြပြီး ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ဘင်္ဂလားစစ်တပ်၏ ပြန်လည်ပစ်ခတ်မှုသည် မြန်မာစစ်သည် များဆီသို့မရောက်ဘဲ ဦးတည်ရာမဲ့စွာ ချော်ဟောငေါ့ကုန်၏။ မြန်မာ စစ်သည်များလည်း အပြင်းအထန် ပြန်လည်ပစ်ခတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲသည် မြန်မာတို့ဘက်မှ အသာစီးရနေ၏။
ဘင်္ဂလားစစ်သည်တို့သည် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ
ရှာသည်။ ရှေ့ဖျားချီတပ်မှာ ကျဆုံးသူ၊ ဒဏ်ရာရသူများအပြင် မြန်မာ
တို့၏ လျှပ်တပြက်တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရကာ နောက်မှ
ချီတက်လာမည့်တပ်များကို စောင့်နေရတော့မလို ပြန်ဆုတ်ခွာတော့မလို
ဖြစ်နေရရှာ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရသွားသော အရာရှိ
တစ်ယောက်ကို ကျည်ကွယ်ကောင်းကောင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားကာ ဘာ
လုပ်ရမည်ကို အမိန့်တောင်းခံနေ၏။ အရာရှိက ဘာဆုံးဖြတ်ရမည်မသိ
ဖြစ်နေစဉ် စက်သေနတ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက် ...
ဒက်”

“ဂျိမ်း...ဂုန်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...”

လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံများပါ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီး
မြန်မာစစ်သည်များဘက်မှ အပစ်အခတ် ရပ်သွားကြသည်။

ထိုအခါ ရှေ့ပြေးချီ ဘင်္ဂလားစစ်သားတို့သည် မိမိတို့သေနတ်
များကို ကျည်ထိုးကာ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ လွန်စွာပြင်းထန်လာ၏။ စက်သေနတ်များ ဗုံးများ

နှင့်ကျည်အား ကောင်းကောင်းပစ်နိုင်သည့် ဘင်္ဂလားစစ်တပ်၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မြန်မာတို့၏ ရှေ့ပြေးကြိုတပ်သည် ယှဉ်ပစ်နိုင်ဖို့နေနေသာသာ ခုခံဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်တော့၍ နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ပေးနေရ၏။

“ဗိုလ်မင်း...သူတို့ဘက်ကပစ်အားတွေ အရမ်းကောင်းလာတယ်၊ နောက်ချန်တပ် ရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် သွေးသောက်ကြီး၊ ငါတို့ နောက်ဆုတ်မှဖြစ်မယ်၊ ရဲမယ်တို့ နောက်ဆုတ်ကြ”

မြန်မာတို့သည် ခုခံပစ်ခတ်ရင်း ခံတပ်ကတုတ်ဆီ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်လာကြ၏။

“ဂျိမ်း...ဝုန်း...ဒိန်း...ဒိုင်း...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဗိုလ်မင်း ကျွန်တော်ခံပစ်ထားပါ့မယ်၊ ဗိုလ်မင်း ဆုတ်နှင့်ပါ”

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့ မောင်တေဇ၊ တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဆုတ်ကြမယ်”

ပစ်ရင်းဆုတ်ရင်းနှင့် ညှောင့်ခလုတ်များဆီရောက်လာပြီး မြေခံကတုတ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော နေရာဖြစ်သည်။ စူးစည်းရိုးဝါးလုံးတန်းနှင့် နွားလှည်းများကို ဖြတ်သန်းရဦးမယ်။ စူးစည်းရိုး၏ဝင်ပေါက်ကို တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းနှင့် သွေးသောက်ရဲမက်အားလုံး သိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအပေါက်ရှိရာ ဦးတည်ဆုတ်ခွာလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရဲမက်တို့ စူးစည်းရိုးဝင်ပေါက်က ဝင်ကြ”

“ဗိုလ်မင်း အလျင်ဝင်ပါ၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်မင်း အလျင်ဝင်ပါ”

တေဇသိဒ္ဓိပါ ဝင်ပြောသောကြောင့် ဗိုလ်မင်း စူးစည်းရိုးမှ ဝင်လေသည်။

မြေသားခံတုတ်နောက်မှ ကြည့်နေသော လက်သစ်လှေသင်္ဃ ဗိုလ်က တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မောင်သီဟ၊ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုတ်လာလို့ရအောင် မောင်မင်း လှည်းတန်းတွေနားထိ သွား ပြီး ကူပစ်ပေး”

“မှန်ပါ”

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...”

မောင်သီဟနှင့် ရဲမက်များသည် တစ်ဘက်ရန်သူ၏ကျည်များကို ကျည်ဟုပင် မှတ်ဟန်မတူ။ မိမိရဲမက်များ အသက်လွတ်ရေးအတွက် တစ်ဘက်ပစ်အားမရှိအောင် ပစ်ခတ်နေ၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဂျိမ်း”

အမြောက်နှစ်ချက် နှားလှည်းတန်းနှင့် ဝါးလုံးတန်းများကြား တွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ ရဲမက်တို့၏အော်ဟစ်သံများ ကြား လိုက်ရပြီး သေနတ်များ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။

“ရဲမက်တို့ လောမကြီးနဲ့၊ သိပ် အတင့်မရဲနဲ့”

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...”

အမြောက်ဆံများ ဆက်တိုက် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလေသည်။ ဝါးတန်းများ ပျက်စီးကုန်၏။ လှည်းများလည်း ကြီးပဲ့ကုန် သည်။ ရဲမက်များလည်း ကျဆုံးနေကြောင်း မောင်သီဟ လှမ်းမြင်နေ ၏။ သို့သော် သူ ထိုနေရာသို့ ပြေးတက် အကာအကွယ်ယူကာ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းကို ရှာနေသည်။ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း ကား ပျက်စီးပြုတ်ထွက်နေသော ဝါးတန်းများနှင့် ရဲမက်တချို့ကြား တွင် သေနတ်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် သွေးအလိမ်းလိမ်း နှင့် လဲကျနေ၏။

“ဗိုလ်မင်း”

“ဗိုလ်မင်း”

မောင်သီဟနှင့် တေဝသိဒ္ဓိတို့ ပြိုင်တူလိုလို ဗိုလ်မင်းအနီး ရောက်သွားကြသည်။

“ဂျိမ်း”

တိုက်ပွဲ အပြင်းအထန်ဖြစ်နေချိန် မင်းလှဌ်တပ်စွဲထားသော
အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟာသမိန်ဗရမ်းထံသို့ မန္တလေး
နေပြည်တော်မှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာ၏။

“အင်္ဂလိပ်များကို ခုခံ၍ မတိုက်ခိုက်ရ၊ ခုခံလျှင် သူပုန်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကြေးနန်းကို တစ်ချက်သာဖတ်ကြည့်ပြီး
ပန်းတော်ပြင်ဘက်အရပ်သို့ စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ရှေးတန်းမှာတိုက်နေရတဲ့ ရဲမက်တွေကတော့ ဒီအမိန့်ကို
နာခံချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင်
ကြေးနန်းရုံမှ အကြပ်တစ်ယောက်ရောက်လာကာ နောက်ထပ်ရောက်
လာသောကြေးနန်းကို ဆက်သလေ၏။

“ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“မှန်းစမ်းကွယံ၊ ဘာကြေးနန်းပါလိမ့်”

အကြပ်ရဲမက်ပေးသော ကြေးနန်းကို ကမန်းကတန်း ယူဖတ်
လိုက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်တို့အားဆက်လက်တိုက်ခိုက်၊ နောက်ထပ် တပ်ကူ
များပို့မည်”

“ဟင်း...ခက်ကြပြီပေါ့...ရဲမက်တို့”

သက်ပြင်းနှင့်အတူ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ ဤကြေးနန်းနှစ်စောင်အရ နန်းတွင်း၌ မည်သို့ ဖြစ်နေသည်ကို
လှိုင်မိသောကြောင့် ညည်းလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွေးသောက်ကြီး”

“ဘုရား”

“မောင်မင်း... မြင်းတစ်စီးနဲ့ ခံတပ်ဆီကိုသွား၊ မင်းထင်မင်း
လှရဲခေါင်သူရိန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးခံတပ်ကနေ
အသင့်ပြင်လားဖို့ ပြော”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး ခုချက်ချင်းသွားပါ့မယ်”

“ဗိုလ်မှူး၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဦးကင်းဘုရားခံတပ်ကနေ
ခံစစ်ဆင်ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်မယ်”

ပန်းတော်ပြင်မှ ဆုတ်ခွာလာမည့် ခံစစ်ကြောင်းသည် ဦးကင်း
ဘုရား၌ ထုထယ်ခံစစ်ဒေသအဖြစ် နေရာယူကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသမိန်
မင်း၏တပ်နှင့် ပူးပေါင်းခုခံကြရမည် ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်ကြီး၏မြင်းကြီး မင်းလှခံတပ်အတွင်းသို့ ဒုန်း
ဆင်သွား၏။

မင်းလှခံတပ်၏ တာဝန်ခံဗိုလ်မှူး မင်းထင်မင်းလှရဲခေါင်သူ
ရဲဘဲ ခံတပ်သူရဲပြေးထက်မှ ပန်းတော်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်

နေ၏။ ခံတပ်ထက်၌လည်း အမြောက်စိန်ပြောင်းများ အသင့်ပြင်ထား
လေသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် မြင်းကို မြေလှေကားရင်းအထိစီးလာ
ကာ အရှိန်မသပ်ခင် မြင်းထက်မှခုန်ချလိုက်ပြီး မြေလှေကားအတိုင်
ရွှေထီးမြင်ရသောနေရာသို့ ပြေးထက်လာသည်။

“အလို သွေးသောက်ကြီး၊ အမောတကောပါလား”

“မှန်ပါ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးက နေပြည်တော်မှ ကြေးနန်းနန်း
စောင်ရောက်ကြောင်းနဲ့ မဆုတ်မနစ် တိုက်မယ့်အကြောင်း
အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဦးကင်းဘုရားရှိရာ
တက်ပြီး ပန်းတော်ပြင်က တပ်နဲ့ပေါင်းလို့ခုခံပါလိမ့်မယ်”
ကြေးနန်းစာကို ကြည့်ပြီး...

“ဗိုလ်ချုပ်မင်းဘုရားကို လျှောက်တင်လိုက်ပါ။ မင်းထင်မင်
လှရဲခေါင်သူရိန် အင်အားငါးရာကျော်၊ အမြောက်(၃၅)လက်
နဲ့ သေလိုကသေစေ၊ ကုလားကို ဘုရားမထူးချင်သူမို့ ကြံကြံ
ခံတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြောင်းပါလို့”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး သွားပါပြီ”

သွေးသောက်ကြီး လျှင်မြန်စွာပြေးဆင်းသွား၏။

ဗိုလ်မှူးမင်းထင်မင်းလှရဲခေါင်သူရိန် ပန်းတော်ပြင်နှင့် ဦးကင်း

ဘုရားဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှုတ်ထုတ် ညိုက်ပါတော့သည်။

ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်၏ အခြေအနေက အတင်းမာဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ။

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူနှင့် သွေးသောက်ကြီး တောဝ သိဒ္ဓိတို့ပါဝင်သော ရှေ့ဖျားမှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်သည့် အဖွဲ့ကလေးသည် ဘုကျအဆုံးများစွာဖြင့် ခံတပ်ကတုတ်သို့ ဆုတ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဂျိမ်း...ဝုန်း...ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဒိုင်...”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်...”

“ဖေါင်း...ဝုန်း...ဒိုင်...”

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏အသာစီးယူပစ်ခတ်မှုကြောင့် ခံကတုတ် တစ်ခုလုံး မွေ့မြေ့နေသည်။

သို့သော် အမြောက်ဆံ၊ ဗုံးဆံ၊ စက်သေနတ်ကျည်များ မိုးရွာ သလို ကျနေသည့်ကြားမှ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးတို့မှာ မိမိတပ်ကို ထိန်း သိမ်းကွပ်ကဲလျက် သူရဲပြေးထက် ဟိုမှသည်မှ သွားလာနေကြ၏။ ကျည်သင့်သွားသော ရဲမက်တစ်ဦး၏နေရာ၌ နောက်ထပ် တစ်ဦး၊ နှစ်ဦး ရောက်လာနေရာယူလျက် မုခံပစ်ခတ်ဆဲပင်။

“ရဲမက်...ဟိုးက...မြဲတွေထဲမှာ...ဒီကောင်တွေရှိမယ် ...
အဲဒီကိုပစ်”

“ဂျိမ်း...ဒိန်း...”

“အေး...တွေ့လား...အဲဒီမှာ...သူတို့ခေါင်းဆောင်ပဲ”

တိုက်ပွဲပြင်းထန်လွန်းသည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်တို့လည်း အရာ
ရှိနှင့် စစ်သည်ရဲမက်များစွာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူရ၊ ကျဆုံးသူကျဆုံး
နှင့် ကိုယ့်တပ်ကိုမနင်းမိအောင် မနည်းထိန်းနေရလေသည်။

ဖေါင်ဝန်မင်းကိုယ်တော်တိုင် ခါးတစ်လက်ကိုင်လျက် သူ
ရဲမက်များကို ကြီးကြပ်နေသည်။ မောင်သီဟလည်း သေနတ်ကျည်ထိုး
ပြီး ဖေါင်ဝန်မင်းအနီးသို့ ပြေးကပ်သွား၏။

“ဖေါင်ဝန်မင်းဘုရား ကျည်လွတ်ရာမှာ နေပါ”

“ရပါကယ် မောင်သီဟရဲ့ အမြောက်တပ် ပစ်”

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဂျိမ်း...ဝုန်း...”

ဖေါင်ဝန်မင်းသည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူပီပီ မရွံ့မကြောက် တိုက်
ခိုက်မြဲပင်။ မောင်သီဟလည်း ရင်တားထက် သေနတ်ပြောင်းတင်၍
ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်”

ရန်သူတစ်ယောက်၏ ဇီဝိန်ကို ချွေလိုက်နိုင်သည်။

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဝုန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...”

သူရဲပြေးထက် အမြောက်ဆံများ ဆက်တိုက်ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေ၏။

“ဝန်မင်းဘုရား...ဝန်မင်းဘုရား”

“ဂျိမ်း...”

တပ်မှူးလေး၏ ခေါ်သံမဆုံးခင် အမြောက်ဆံတစ်ခု တပ်မှူး နှင့်ဝန်မင်းကြားတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလေသည်။ ဝန်မင်းနှင့် မောင် သီဟတို့နေရာတွင် လန်ခန့် ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝန်မင်း...တပ်မှူးလေး”

ခံတပ်ပေါ်ရှိ ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့်က ပေါက်ကွဲမှုအပြီးမှာ ထိုပေါက်ကွဲရာနေရာသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။ တပ်မှူးလေး မှာ မိမိကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်ရ ဘာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်မဖြစ်သောကြောင့် ကမန်းကတန်း ကြုံးထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဗိုလ်မင်း”

“ဒါဆို ဝန်မင်း...”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝန်မင်းဆီ အပြေးအလွှား ရောက်သွား ကြသည်။

“ဝန်မင်းဘုရား...ဝန်မင်းဘုရား”

ဝန်မင်းပေါင်၌ သွေးများစွန်းထင်နေ၏။ သူ မာန်တင်
ထ,ရပ်လိုက်သည်။

“ဝန်မင်း... ပေါင်မှာသွေးတွေနဲ့ သတိထားပါ”

“ငါ...ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းရဲညွန့် မင်းတပ်ကို မင်းသွား
မလစ်ဟင်းစေနဲ့”

ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်သည် အမြောက်ကျ
စထိမှန်သွားသော်လည်း လက်တွင်းမှခါးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်တို
ထား၏။ လက်တွင်းမှ ခါးကိုထောက်၍ ထ,ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်သီဟ...မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဝန်မင်း”

“အိမ်း၊ ဒါဆို ဒီတပ်ကိုဆက်ပြီး အုပ်ချုပ်ထားလိုက်၊ ငါ
တဲကို ခဏပြန်မယ်”

“ဂျမ်း...ဝုန်း...ဒိန်း...”

ဖေါင်ဝန်မင်း မြေလှေကားရှိရာလှည့်အထွက် တပ်မှူးထ
တစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး...

“တပ်မှူးလေး ဣန္ဒဝစက္က ကျဆုံးသွားပါပြီ၊ ဝန်မင်းဘုရား
တဲလည်း အမြောက်ဆံကျလို့ ပြိုလဲသွားပါပြီ”

“လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် ဘယ်မှာလဲ”

“ခံတပ်ထဲရောက်လာတဲ့ ကုလားတွေကို ရင်ဆိုင်နေပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့ဘာလုပ်နေလဲ၊ သွား...မောင်သီဟပါ လိုက်သွား၊ ရှိသမျှအင်အားနဲ့ ဒီကုလားတွေ တစ်ယောက်မှအရှင်မထားနဲ့၊ ငါ ဒီကတပ်တွေကိုရုတ်ပြီး ဦးကင်းဘုရားခံတပ်ကိုရွှေ့မယ်”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကုလားတွေသတ်ပြီးတာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ဘုရား”

တပ်မှူးငယ်လေးများနှင့် သွေးသောက်ရဲမက်တချို့ ခံတပ်ကြမ်းပြင်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေသည်။

မြေပြင်၌ တပ်ထဲရောက်လာသော ကုလားစစ်သားများနှင့် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာ၏ ဘင်များ အနီးကပ်တိုက်ပွဲ အပြင်းအထန်ဖြစ်နေသည်။ သွေးသံရဲရဲချွေးနှံ့နှင့် မြန်မာ့သတ္တိကို ပြနေကြသော သူရဲကောင်းရဲမက်တို့၏ ဓါးသွားတွင် သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။

“ကျား .... သတ်ပစ် ...”

“ကုလားတွေကို သတ် ...”

“အဘား ... အား ...”

လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်၏ ဝါးသွားသည် နေရောင်
လှစ်ခနဲပြက်ခနဲ ဖြစ်နေ၏။

မောင်သီဟနှင့် အခြားတပ်မှူးငယ်တို့အပြင် သွေးသော
ကြီးနှစ်ယောက်လည်း တိုက်ပွဲတွင်းပြေးဝင်သွားသည်။

ဖေါင်ဝန်မင်းနှင့် ကျန်တပ်ဖွဲ့များ ယန်းတော်ပြင်ခံတပ်မှ
ခွာသွားကြ၏။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ကြီးသည် ဦးကင်းဘုရားရှိရာသို့ ခြံများ
ဖြတ်ကာ ချီတက်သွားကြ၏။

ခံတပ်တွင်း၌ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသော မဟာမင်းလှ
ကျော်စွာနှင့် ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့၏ ထက်မြက်သောခါး၊ သွက်လက်
အားနှင့် အရုံးမပေးသော စိတ်ဓါတ်တို့ကြောင့် ကုလားစစ်သည်
တဖြည်းဖြည်း နောက်ပြန်ဆုတ်နေကြရသည်။ မဆုတ်သူများမှာ မြန်
မာချက်အောက်တွင် အသက်ပျောက်သူပျောက်၊ ဒဏ်ရာရသူများ
အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မိနစ်အနည်းငယ် အလွှင်းမှာပင် ကုလားစစ်သားတို့
သူပြေး၊ သေသူသေဖြစ်ပြီမို့ လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်နှင့် ဗိုလ်
မင်းရဲနန္ဒာတို့ ကျောချင်းကပ်ရပ်လျက် သတိမပြတ်ထားရင်း တိုင်
ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဗိုလ်မင်း”

“ဒီကောင်တွေကို ဟန်ဆောင်လောက် ခြောက်လှန့်ထုတ်ပြီး ကျုပ်တို့လည်း ဝန်မင်းတို့ဆုတ်တဲ့လမ်းအတိုင်း ဆုတ်ကြဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်အမိန့်ကို မင်းရဲနန္ဒသူ နာယူရန်ပြင်ဆင် လျက် ဆုတ်ခွာစပြုနေသော ကုလားတပ်နောက်သို့ လိုက်ကြလေသည်။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိုင်...ဒိုင်...ဂျိမ်း...”

ကုလားတပ်များ ခံတပ်အပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သည် အထိ မြန်မာစစ်သည်များ လိုက်ပြီးပစ်ခတ်နေသည်။

ပြီးနောက် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်နှင့်အတူ မင်းရဲနန္ဒသူတို့ ပါဝင်သော တပ်မှူးလေးနှစ်ယောက်၊ သွေးသောက်အကြပ်များနှင့် စစ်သည်များစွာတို့ ပန်းတော်ပြင်မှ တစ်ခိုင်ကျော်ကျော်အကွာရှိ ဦးကင်း ဘုရား ခံစစ်ကြောင်းသို့ ဆုတ်ခွာလာကြလေသည်။

နောက်ဆုံးဆုတ်ခွာလာသော စစ်ကြောင်းကို လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာဦးစီး၍ စစ်သည်အင်အား ငါးရာကျော် ပါဝင် ပေသည်။ ၎င်းတပ်တွင် ဗိုလ်မှူးမင်းရဲနန္ဒသူနှင့် တပ်မှူးလေးနေမျိုး သီဟသူ၊ တပ်မှူးလေး မင်းလှစည်သူတို့အပြင် သွေးသောက်အကြပ် နှင့် ရဲမက်များဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာရသူများကိုပါ တွဲခေါ်ဆုတ်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာနေသော ဦးကင်းဘုရားဝန်းကျင်၌ ထုထည်ကောင်းကောင်း တည်ဆောက်ထားသော သိမ်တော်ကြီးရှိလေသည်။ ဦးကင်းဘုရားနှင့် သိမ်တော်ကြီးမှာ ကိုက်လေးရာခန့်ကွာဝေးပြီး သိမ်တော်ကြီးနှင့် ထနောင်းကန်မှာ ကိုက်သုံးရာခန့်ကွာဝေးသည်။ ထနောင်းကန်နှင့် ဦးကင်းဘုရားမှာ ကိုက် (၂၅၀) ကျော်ကွာဝေးပြီး ၎င်းတို့မှာ ဖိုခနောက်ဆိုင် တည်ရှိနေ၏။

ဦးကင်းဘုရားရှိ အမြင့်လေးပေ၊ ထု နှစ်ပေရှိသော အုတ်ရိုးတံတိုင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟာသမိန်ဗရမ်း၏ တပ်အတွက် အကောင်းဆုံးခံတပ် အုတ်ရိုးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ၎င်း၏ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးများကို ခုခံမှုစစ်ကြောင်းနေရာတကျရှိအောင် ကိုယ်တိုင် လိုက်လံစီစဉ်နေ၏။ သူ့နဘေး၌ ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်နှင့် ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့်တို့ ပါလာသည်။ သူတို့သည် Jingalsခေါ် စိန်အမြောက်ငယ်ကလေးများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ကြေးနန်းနှစ်စောင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ရောက်လာတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမယ် တော်တော် ခံပြင်းသွားတယ် ဝန်မင်း၊ ကျုပ်တို့ရဲမက်တွေ ရင်မြေကတုတ်လုပ်ပြီး အသက်ပမာမထား ခုခံနေချိန်မှာ ခုခံရင်သူပုန်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့က

လက်နက်တွေဘေးချပြီး သူတို့ကို ဒူးထောက်ရင်ကော့ ပေးရ
မှာလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ အသက်အသေခံမယ်၊ ကုလားကျွန်
တော့ မခံနိုင်ဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲမက်တွေအားလုံးမှာ ရှိတတ်တဲ့
ဖိတ်၊ မြန်မာလူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိရမယ့် ရှိနေတဲ့စိတ်ဓါတ်ပဲလို့
ထင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထော့ကျိုးထော့ကျိုးလျှောက်နေသော
ဖေါင်ဝန်မင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဝန်မင်းဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့လား”

“မှန်ပါ သက်သာပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“မင်းကြီးဘုရား ယန်းတော်ပြင်က လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်နဲ့
တပ်တွေ ဆုတ်လာပါပြီ”

ဖေါင်ဝန်မင်း၏တပည့်ကျော် သွေးသောက်ကြီးတေသိဒ္ဓိ
ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသမိန်ဗရမ်းနှင့် ဝန်မင်းတို့ ယန်းတော်ပြင်မှ
လာရာလမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံရံများ ထူထပ်စွာပေါက်
ရောက်နေသော ဆုတ်ခွာရာလမ်း၌ မြန်မာစစ်သည်တို့၏ လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ထနေသည်။

“မောင်မင်း၊ လှေသင်းဗိုလ်ကို သွားကြိုလိုက်၊ သူတို့ သိမ်
တော်ကြီးမှာ တပ်စွာဖို့ပြောလိုက်”

“မှန်ပါ မင်းကြီး”

သွေးသောက်ကြီး သစ်ပင်ရိပ်၌ ချည်ထားသောမြင်းကိုဆွဲ
ကာ လှေသင်းဗိုလ်တို့၏ ဆုတ်ခွာရာလမ်းကြောင်းသို့ အပြင်းစိုင်းသွား
လေသည်။

“ဗိုလ်မင်း မင်းရဲညွန့်၊ ခင်ဗျားက အင်အားသုံးရာနဲ့ ရှေ့ဖြေ
ခံစစ်နေရာအဖြစ် ကုလားတွေတက်လာမယ့် လမ်းက ဖြတ်
တိုက်ပါ”

“မှန်ပါ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး အစွမ်းကုန် ခုခံပါမယ်”

မင်းရဲညွန့် ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မောင်
ဝန်မင်းတို့ ဘုရားပရဝဏ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာကြလေသည်။ ရင်ဖြင့်
တော်ထက်ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရှေ့မှထိုင်လျက် မောင်
ဝန်မင်းက သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြု ဆု
တောင်းကြသည်။

“ကျွန်ုပ် မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင် သစ္စာပြုပါသည်
အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိမြေကို ကာကွယ်သည့်
တရားသောစစ်ကို ဆင်နွှဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကုလားတို့

မောင်းထုတ်၍ နိုင်ငံကျွန်မဖြစ်ခဲ့သော် အသက်ရှင်လိုက ရှင်ရပါစေ၊ စစ်ရှုံး၍ ကုလားကျွန်ဖြစ်ရပါက တိုက်ပွဲ၌ပင် တိုက်ရင်းသေရပါစေ”

ဖေါင်ဝန်မင်း၏ ဆုတောင်းသစ္စာစကားကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“အလို ဖေါင်ဝန်မင်း၊ ဆုတောင်းစကား ပြင်းလှချည်လား”

“မှန်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စစ်သားတွေ ပါ၊ စစ်တိုက်ရတာ မဆန်းပါဘူး၊ စစ်ပွဲဆိုတာ အသက်နဲ့ရင်း ရတာမို့ သေတာလည်းမဆန်းပါဘူး၊ သို့သော် ခုလို ကိုယ့် ရေ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်အရှင်သခင်အတွက် တရားသောစစ်ကို တိုက်ရင်းသေရတာ ပိုပြီး မြင့်မြတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် သဘောမှာ ကုလားကို ဘုရားထူးမယ့်အစား ကုလားကို တိုက်ရင်းသေပစ်လိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်သေရင် အမျှမဝေ ပါနဲ့ လို့မှာပေးပါ။ အထူးသဖြင့် တိုင်းပြည်ကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရင် ပေါ့၊ သူ့ကျွန်ဘဝနေရတဲ့ကာလမှာ လူမဖြစ်တာ အကောင်း ဆုံးပါပဲ၊ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်မှ ကျွန်တော့်ကို အမျှဝေပေး ပါလို့”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသမိန်ဗရမ်းမှာ ဖေါင်ဝန်မင်း၏ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်း

ထန်မှု၊ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွမှုတို့ကြောင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ကြီးဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် ဝဲလာသည်။ ထို့နောက် ဖေါင်ဝန်မင်း၏ ပုခုံးကို တရင်းတနီး ဖက်လိုက်၏။ မိမိထက် ရာထူးကြီးသည်၊ ငယ်သည်ကို အမှုမထားတော့ပါ။ မျိုးချစ်စိတ်ခါတ်အရာ၌လည်း အတူတူပင်တည်း။

“ကျုပ် သိပ်လေးစားသွားပြီ ဖေါင်ဝန်မင်း၊ ဒီလိုစိတ်ခါတ်မျိုး ရှိတဲ့ ခင်ဗျားနဲ့တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရတာ ကျုပ် ဂုဏ်ယူတယ် ဗျာ”

“မှန်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ မျိုးချစ်စိတ်ခါတ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိုးစားရဲမက်ကလေးအထိ သူတို့ ရင်ထဲ ကိုယ်စီအပြည့်ရှိနေကြတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သေမှာကိုမကြောက်၊ ဒူးထောက်အရှုံးပေးရမှာကိုသာ ကြောက်ပြီး ကျည်ဆံတွေမိုးရွာသလို ကျနေတဲ့ကြားက ခါးဆွဲပြီးတက် ခုတ်ရဲတာပေါ့”

“မှန်ပေပြန်တာပဲ ဇန်မင်း၊ ကဲ လာဗျာ၊ သူတို့ဘက်က လာမတိုက်ခင် ခင်ဗျားဒဏ်ရာလည်း ဆေးထည့်ရင်း တစ်ခုခု စားထားနှင့်ရအောင်”

နှစ်ဦးသားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ အာရုံခံတန်ဆောင်းကလေးဆီ

လျှောက်သွားကြလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် သွားနေသည်နှင့်အတူ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း၊ ရဲဘော်ရဲဘက်နှစ်ယောက်နှယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဖေါင်ဝန်မင်း၏ပုခုံးကို ဖက်ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်တောဇမှာ ဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့်၏ တပ်မှဖြစ်သောကြောင့် သိမ်တော်ကြီးမှအပြန် မင်းရဲညွန့်နှင့်အတူ ရှေ့တန်းခံစစ် နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်သော ပန်းတော်ပြင်မှ မင်းလှသို့သွားသည့် လှမ်းလမ်းနဘေး ခြုံပုတ်များဆီသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။ ခြုံကွယ်များဆီမှ မိမိတို့၏ သေနတ်များကို ကျည်ထိုးမောင်းတင်ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်သည် ပန်းတော်ပြင်ခံတပ်ကို သိမ်းယူပြီး ခေတ္တ အနားယူကြ၏။

မြန်မာတပ်မတော်၏ အရည်အသွေး၊ လက်နက်အင်အားကို အထင်ကြီးမထားသောကြောင့် သာမန်တိုက်ယူရုံမျှဖြင့် ရလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသော်လည်း တကယ်တိုက်ကြသောအခါ မြန်မာတို့သည် လက်နက်ချင်းမယှဉ်နိုင်ကြသော်လည်း မဆုတ်မဝံ့သော ဇွဲသတ္တိနှင့် သူ့ကျွန်မခံစိတ်တို့ကြောင့် အသေခံတိုက်ပွဲဝင်နေမှုသည် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ သွေးပျက်သွားစေသည်။

ဤ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲကား မြန်မာ့သတ္တိကို ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုရသော တိုက်ပွဲများမှ တစ်ပွဲဖြစ်သည်။

ပန်းတော်ပြင်ခံကတုတ်မှ မင်းလှမြို့သို့ သွားရာလှည်းလမ်း သည် ဦးကင်းဘုရားနှင့် သိမ်တော်ကြီးအနီးသို့ရောက်လျှင် အနည်းငယ် ကျဉ်းသွား၏။ ထိုလမ်းကျဉ်းနေရာကို အဓိကပစ်မှတ်ထားကာ မင်းရဲညွန့်တပ်က ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။

သိမ်တော်ကြီးတွင် လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှ သိဒ္ဓိကျော်စွာဦးစီးသော မင်းရဲနန္ဒသူ၊ နေမျိုးသီဟသူ၊ မင်းလှစည်သူ တို့ ပါဝင်သော ငါးရာတပ်တစ်တပ် ရှိ၏။

“ဗိုလ်မင်း...ဟိုအုပ်စုတွေ လှည်းလမ်းနဘေးကနေ ခြံရံ တိုက်ကြမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တပ်မှူးလေး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကို ဦးဆုံးရင်ဆိုင်ရမှာ ကျွပ်တို့ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ သူတို့တပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ကိုများ ကျော်လာခဲ့ ရင်တော့ တစ်ယောက်မကျန် ရှင်းပစ်ရမှာ ကျွပ်တို့တာဝန်ပဲ”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း၊ သူတို့တိုက်ပွဲစတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပြင် ဆင်ထားရမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံး လှည်းလမ်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

ကုလားစစ်သားများ လှည်းလမ်းအတိုင်း ချီတက်လာကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့တပ်ကို ရှေ့သို့မတက်စေသေးဘဲ နောက်မှပါလာသော အရာရှိကိုစောင့်ကာ ရှေ့တက်ရမည့်အခြေအနေကို ပြောပြနေဟန်တူ၏။ အရာရှိက စဉ်းစားနေပြီး တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်တပ်စုတစ်စုကို ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်စေကာ ၎င်းတပ်စုနှင့် ပေတစ်ရာကျော်အကွာမှ ဗိုလ်နှင့် တပ်သားများ လိုက်လာလေသည်။

မင်းရဲညွန့်၏ ရဲမက်စစ်သည်တို့က သေနတ်မောင်းကို အသံမမြည်အောင်တင်ပြီး ရန်သူကိုစောင့်နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ခါးလွတ်များကိုလည်း သူတို့၏လတ်တစ်ကန်း၌ အသင့်ထားကြ၏။

ရှေ့ဖျားချီ ကုလားစစ်သား ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်သည် တေဇသိဒ္ဓိတို့ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီ။ မင်းရဲညွန့်၏ ပစ်ချက်မစသေးသဖြင့် မောင်တေဇတို့ သေနတ်မောင်းမဆွဲရသေးချေ။

မကြာခင် ကုလားစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ မောင်တေဇတို့ သေနတ်တစ်ကမ်းရောက်လာပြီ။

ဗိုလ်မင်း မင်းရဲညွန့်က ရှေ့ဖျားချီတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးကိုချိန်ကာ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

သေနတ်သံများ ဆက်တိုက် ဆူညံသွားလေ၏။

မောင်တေဇတို့က စစ်ဗိုလ်ဦးဆောင်သောတပ်ကို ဝိုင်းပစ်ကြပြီး ဗိုလ်မင်းတို့လူစုက ရှေ့ဖျားချီတပ်ကို အဓိကထားပစ်ကြသည်။ ကုလားစစ်သားများသည် နီးစပ်ရာ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်သို့ အတင်အခမ္ပပုန်းအောင်းကြသော်လည်း မြန်မာတပ်မတော်၏ ပစ်အားကောင်မှုကြောင့် သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရဖြစ်ကုန်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွား၏။

ကုလားစစ်တပ် ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲသွားလေသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် နောက်သို့ ကိုက်တစ်ရာကျော်ခန့် ဆုတ်ခွာသွားပြီး သူတို့တပ်ကို ပြန်လည်စုစည်းနေ၏။

ဗိုလ်မင်းရဲညွန့်နှင့် မောင်တေဇတို့လည်း မူလအနေအထားပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းကာ နောက်ထပ်တက်လာမည့် ကုလားများကိုရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

ဦးကင်းဘုရားနှင့် ထနောင်းကန်ကန်ဘောင်တွင် တပ်စွဲထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသမိန်ဗရမ်းက ပစ်သံခတ်သံများကြားပြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် လက်စွဲတော်ခါးကိုဆွဲကာ အာရုံခံတန်ဆောင်ထွက်လိုက်သည်။ ပေါင်ဝန်မင်းဇည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။

“သေနတ်သံတွေတိတ်သွားလို့ ကုလားတွေ ပြန်ဆုတ်သွား
တာဖြစ်နိုင်တယ် ဖေါင်ဝန်မင်း”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော် ဟောဟိုထန်းပင်ပေါ် တက်ကြည့်ခိုင်း
လိုက်ပါ့မယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဟေ့...မောင်သာစံ ဒီထန်းပင်
ပေါ်တက်စမ်း၊ လှည်းလမ်းဘက်က ကုလားတပ်တွေရဲ့
အခြေအနေကို အသေးစိတ်မှတ်ခဲ့”

“မှန်ပါ ... ဝန်မင်း ...”

အကြပ်မောင်သာစံလည်း မောင်တို့ခမောက်ကို နဘေးမှ
ရဲမက်တစ်ယောက်အားပေးပြီး သူကိုယ်တိုင်က ဘုရားရင်ပြင်ရှိ ထန်း
ပင်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြေးတက်သွားလေသည်။ ထန်းပင်
ထိပ်ဖျား အလက်ကြားမှထိုင်ကာ ပန်းတော်ပြင်မှ မင်းလှသို့လာရာ
လှည်းလမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်သား၊ ကုလားစစ်သားတို့ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု
ရှိနေကြ၏။ ထို့နောက် လူအုပ်ကြီးသည် နှစ်စုအဖြစ် သီးသန့်ကွဲပြား
သွားလေသည်။ မောင်သာစံလည်း ထန်းပင်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်း
လာကာ ဖေါင်ဝန်မင်းရှေ့၌ ဒူးထောက်ပြီး...

“မြဲပုတ်များအလွန် လှည်းလမ်းရဲ့တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ
ကုလားတွေ နှစ်စုခွဲနေကြပါတယ် ဝန်မင်းဘုရား”

ပေါင်ဝန်မင်းက အနီးရှိဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီး သမိန်ဗရမ်းမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှာ မပြောသေးဘဲ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ...

“မင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင်”

“မှန်ပါ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီး”

“အမြောက်တပ်တွေကို ခြံပုတ်အလွန်လောက်ကို ချိန်ထားခိုင်း၊ အသင့် ကျည်ထိုးထားကြ၊ သင်းတို့ နှစ်စုခွဲပြီး သိမ်တော်ကြီးက မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာဆီ ဖိတိုက်ကြလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မင်းကြီး”

“သူတို့ဖိတိုက်ရင် လှေသင်းဗိုလ် ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒီတော့ သူတို့ကို လှေသင်းဗိုလ်ရှိရာ သိမ်တော်ကြီးဘက် အာရုံစိုက်ဘဲ ကျုပ်တို့ဘက် အာရုံစိုက်လာအောင် လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဝန်မင်း အမြောက်တွေအားလုံးနဲ့ နေမင်းနတ်သမားတွေ သိမ်တော်ကြီးဘက်ထွက်မယ့် ကုလားလှေဆီ ပစ်စေ”

“မှန်ပါ မင်းကြီး၊ မောင်သာစံ မင်းပြန်တက်ဦးကွယ်၊ သူတပ်တွေ ထွက်မထွက်၊ နောက် တို့ပစ်တဲ့ အမြောက်ဆန်

အခြေအနေကို သိချင်တယ်”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး ပြန်တက်ပါပြီ ဘုရား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သမိန်ဗရမ်းက ရွှေထီးရောင်တပြောင်ပြောင်နှင့် ထန်းပင်အနီးတွင်ရပ်လျက် ကုလားတပ်များရှိရာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖေါင်ဝန်မင်းက ထန်းပင်ထက်မှ သာစံ၏အသံကို စောင့်နားထောင်နေ၏။ သူ့နဘေးတွင် တပ်မှူးငယ်တစ်ယောက် အသင့်ရပ်နေကြသည်။

“သူတို့ စထွက်နေပြီ”

“တပ်မှူးတို့အမြောက်တပ်တွေ တစ်ဝက်ပစ်၊ ကျန်တစ်ဝက် အသင့်ရှိစေ”

တစ်မှူးငယ်တို့ အမြောက်တပ်ရှိရာ ပြန်ပြေးသွား၏။

“ပစ်...”

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ငှန်း...ငှန်း...ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

“နှစ်လုံးပဲ နီးစပ်ပါတယ်၊ ကျန်တာတွေ ကျော်သွားပါတယ် ဝန်မင်းဘုရား”

တပ်မှူးငယ်များ သူ့အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

“ကျော်တာများနေတယ်၊ အမြောက်ထိပ်ကို နည်းနည်း

ထပ်မြင့်လိုက်ဦး။ ဒီတစ်ဝက်ပစ်ချိန်မှာ ကျန်အမြောက်များ ကျည်ထိုးပြီး အသင့်ရှိစေ”

“မှန်ပါ...”

တပ်မှူးငယ်တစ်ယောက်နေခဲ့ပြီး တစ်ယောက် ထွက်သွား၏။

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဝုန်း...”

“တစ်လုံးပဲ ကျော်ပါတယ်။ အားလုံး ပစ်မှတ်ဆီရောက်ပါတယ်။ သူတို့ ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ မူလတပ်နဲ့ ပြန်ပေါင်းနေကြပါတယ် ဝန်မင်း”

လက်ကို ဆတ်တင်းတင်းပိုက်ကာ မီးခိုးလုံးကြီးများ တက်လာရာကို လှမ်းကြည့်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမဟာသမိန်ဗရမ်း၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ပြုံးရိပ်တစ်ချက်သန်းလာသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဝန်မင်းရေ၊ ဒီကောင်တွေ လှည်းလမ်းအတိုင်း တက်လာကြတော့မှာ သေချာတယ်၊ မင်းရဲညွန့်နဲ့ လှေသင်းဗိုလ်ပေါင်းပြီး သိမ်တော်ကြီးက ခံ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကပစ်ရင် ကုလားတွေ ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ၊ ကဲ အသင့်ပြင်ကြ၊ လှည်းလမ်းအတိုင်းတက်လာမယ့် ကုလား တွေကို တိုက်ကြစို့”

ခါးလုံ၊ သေနတ်၊ လင်းလေး၊ ဒူးလေးတို့ အသင့်ပြင်လျက်

လှမ်းလမ်းအတိုင်း တက်လာမည့်တပ်ကို တိုက်ရန်စောင့်နေသည်။

“ဝန်မင်းဘုရား ကုလားတွေ လှည်းလမ်းအတိုင်း ပြန်တက်
လာကြပါပြီ”

အလုံးအရင်းကြီးစွာ ချီတက်လာသော ကုလားစစ်တပ်နှင့်
မင်းရဲညွန့်တို့တပ် ခြံထူရာအရပ်၌ အနီးကပ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ကြသည်။

“ဒိန်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ချွင် ... ခွမ်”

“စွတ် ... အား ...”

မင်းရဲညွန့်က ခါးတစ်လက်ကိုင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်နေသကဲ့သို့
သွေးသောက်ကြီးမောင်တောဇလည်း လက်ထဲမှသေနတ်ကို ချကာ
ခါးတစ်လက်ဖြင့် တိုက်ပွဲတွင်း ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ကုလားတွေကို မျိုးဖြုတ်ပစ်”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပြေးတက်သွား၏။ ဗိုလ်မင်း
မင်းရဲညွန့်က ကုလားစစ်သားသုံးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။
ဗိုလ်မင်းခါးချက်အောက်မှာ ကုလားနှစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွား
၏။ လှံစွတ်တတ်သေနတ်ကိုင်လျက် ပြေးဝင်လာသော အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ကို
ဗိုလ်မင်း သတိမထားမိ။

“ဗိုလ်မင်း...”

“စွပ် ... အား ...”

သူ လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း ဗိုလ်မင်းမကြားလိုက်၊ စစ်ဗိုလ်ကျောကို ဖောက်ဝင်သွားသည်။

“မင်း သေပေတော့...”

လှံစွတ်ကို ပြန်နှုတ်ရန်ကြိုးစားနေသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို မောင်တေဇ၏ငှက်ကြီးတောင်ဖြင့် ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

“အား ...”

အင်္ဂလိပ်စစ်သား၊ ကုလားစစ်သားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးနေသကဲ့သို့ မြန်မာ့ရဲမက်များသည် ကျဆုံးနေကြရ၏။ မောင်တေဇသည် ဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့် ကျဆုံးသွားပြီမို့ မြောက်ထားဝယ် ဗိုလ်ကို ရှာကြည့်နေ၏။ ဗိုလ်မင်းလည်း ကုလားစစ်သားတစ်အုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နေရရှာသည်။ သူ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေ့တော့ပါ။ ဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့်ကို ပွေယူကာ ပုခုံးတွင်ထမ်းလိုက်သည်။

“ရဲမက်တို့ သိမ်တော်ကြီးအရောက် ဆုတ်ကြ”

သူကိုယ်တိုင် ဗိုလ်မင်းကို တစ်ဘက်ကထမ်းလျက် တစ်ဘက်ကခါးဝင့်ကာ သိမ်တော်ကြီးဘက်သို့ ပြေးလေသည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ ဟိုမှာ တေဇသိဒ္ဓိမဟုတ်လား၊ ရဲမက်တွေလည်း

ဒီဘက်ကို ပြိုကျလာပြီ”

“မောင်သီဟ မင်းတပ်ကိုခေါ်ပြီး သူတို့ပြေးလမ်းသာအောင် ထွက်ပစ်ပေးထား”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်ခုပဲ သွားပါ့မယ်”

နေမျိုးသီဟသူသည် သူ၏ အင်အားတစ်ရာမပြည့်တော့သော တပ်ကိုခေါ်ကာ ရှေ့ကိုက်တစ်ရာခန့်သို့ အပြေးတက်သွားကာ မြေတွင် ဝပ်ပြီး သေနတ် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ရဲမက်တို့ သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီးပစ်ကြ၊ ရန်သူ တစ်ယောက် ကျည်တစ်ထောင့်ဖြစ်ပစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်မှူးလေး”

“ဒိုင်း...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

မောင်သီဟတို့၏ ကူပစ်ပေးမှုကြောင့် ဆုတ်ခွာလာသောရဲမက်များ အဆင်ပြေစွာဖြင့် သိမ်တော်ကြီးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် တစ်စုက သိမ်တော်ကြီးသို့လည်းကောင်း၊ တစ်စုက ဦးကင်းဘုရားသို့လည်းကောင်း နှစ်စုခွဲကာ တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘေကာဦးစီးသည့် အင်အားနှစ်ထောင်ကျော်ရှိ

သော ကုလားတပ်ရင်းသုံးရင်း၏ ပေါင်းစည်းတိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန် ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်ဖြစ်သည်။ စစ်သေနတ်နှင့် အမြောက်များ အပြင် တစ်ဦးချင်းစွဲကိုင်သော လက်နက်ကလည်း မြန်မာတို့ထက် များစွာ ကောင်းနေသည်။

“ဂျိမ်း ... ဝုန်း ...”

“ရဲမက်တို့ ခံပစ်စမ်း”

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဝုန်း...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဖေါင်ဝန်မင်းတို့သည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို အထူးကြပ်မတ် ကွပ်ကဲနေရသော်လည်း အခြေအနေက အားရလောက် စရာမရှိ။ မိမိရဲမက်များ အကျအဆုံးများကာ အရေးမသာ ဖြစ်နေရ သည်။

“ဂျိမ်း...ဝုန်း...”

“ဖေါင်ဝန်မင်း...သတိထားသွား...”

ဖေါင်ဝန်မင်းကား အမြောက်ဆံ၊ ကျည်ဆံကြားမှ ဘုရားပရ ဝုဏ်အပြင်စပ်ရှိ ပစ်သူမဲ့နေသော အမြောက်တစ်လက်စီ ပြေးသွားနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်ပါ။ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး ဘုရား”

အမြောက်ကိုကျည်ထည့်ပြီး စနက်ထံမီးရှို့လိုက်သည်။

“ဒုန်း...ဂျိမ်း...ဝုန်း...”

သူပစ်လွှတ်လိုက်သော အမြောက်ဆံမှာ-ရန်သူတို့ကြားတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် နောက် တစ်ချက်ပစ်ရန် ကျည်ထည့်ပြီး စနက်ထံမီးရှို့ရန်ပြင်နေစဉ်...

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

စက်သေနတ်ကျည်များ စုပြုံကျလာပြီး ဖေါင်ဝန်မင်း၏ကိုယ် ကို သုံးလေးချက် တပြိုင်နက် ဖောက်ဝင်သွားကြ၏။

“အား...”

လဲကျသွားသော ဖေါင်ဝန်မင်း ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပြန် မထ၊ နိုင်သေးပေ။

“ဟာ...ဖေါင်ဝန်မင်းထိသွားပြီ၊ ရဲမက်တို့ မင်းတို့ ဝန်မင်း အလောင်းကို ကောက်ကြ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်နှင့် ရဲမက်တချို့ ပြေးတက် သွား၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“အား...အ...”

ကျည်ဆံတွေ ဒလဟောကျလာသောကြောင့် ဆက်တက်၍ မရ ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ သူကိုယ်တိုင် ပြေးထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောကြောင့် နဘေးရှိတပ်မှူးက လှမ်းဆွဲကာ...

“သတိထားပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ထွက်ကောက်ပါ့မယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မထွက်ပါနဲ့။”

ထိုစဉ် ဖေါင်ဝန်မင်းမှာ အနည်းငယ်လူးလွန်ပြီး အမြောက်၏ စနက်တံအနီးသို့ ရွှေ့လာနေ၏။ လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သော အခါ စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သည်။

“ဂျိမ်း...ဂုန်း...”

ဖေါင်ဝန်မင်း၏ နောက်ဆုံးကြိုးစားမှုကား အရာထင်လှသည်။ ရန်သူ စက်သေနတ်သမားအုပ်စုကလေး လွင့်ထွက်သွားကာ စက်သေနတ်သံ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင်မင်းခေါင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် တိုက်ပွဲကား မပြီးဆုံးသေးပေ။

တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်သံများက ရပ်စဲမသွားသေးပေ။

“ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ရန်သူ၏ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မြန်မာစစ်သည်များ ခေါင်းမပေါ် နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့်အတွက် နေမျိုးသီဟသူ မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်သစ်လှေသင်းဗိုလ်ကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုရားကုန်းပေါ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ အခြေအနေကို ကြည့် နေတာပဲ မောင်သီဟရေ၊ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အတိုင်း ကျုပ်တို့ လိုက်လုပ်ရမှာပဲ”

မကြာခင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တပ်မသည် မင်းလှမြို့စွန်ရှိ ကုန်းရွာကလေးသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။

လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာလည်း ရဲဘော်ရဲ ဘက် မင်းရဲညွန့်၏အလောင်းကို သိမ်းတော်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မြှုတ်နှံသဂြိုလ်ပြီး ကင်းရွာဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

မွန်းလွဲနေရောင်ပြင်းပြင်းအောက်၌ ရဲမက်စစ်သည်တို့ လွန်စွာ ပင်ပန်းနေကြပြီ။

ချွေးတရွဲရွဲအပြင် သွေးရဲရဲကိုလည်း မြင်နေရသည်။

ကုန်းရွာတွင် ခေတ္တတပ်စွဲလိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟာ သံမိန်ဗရမ်း၏ရုပ်ရည်မှာ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် (၁၀)နှစ်ခန့် ပိုကြီး သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အသီးလိုက်ထနေသော နဖူးမှ ချွေးစက်တို့ကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် သပ်ချလိုက်၏။ သူ့ဆီ

လှမ်းလာနေသော မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာနှင့် တပ်ဆီ လှမ်းကြည့်
နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးဘုရား”

ရှေ့ဆုံးမှ လှေသင်းဗိုလ်၊ သူ့နောက်မှာ မင်းရဲနန္ဒသူ၊ နောက်
နေမျိုးသီဟသူ၊ သွေးသောက်ကြီးတေဇသိဒ္ဓိ၊ နောက်ထပ် သွေးသောက်
ကြီးတစ်ယောက်၊ အကြပ်သုံးယောက်၊ ရဲမက်များ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲမက်
များကြားမှာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့နည်းတူ မောင်သီဟတို့လူစု
ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဘေးသို့ လိုက်ရှာကြည့်နေမိသည်။

“လှေသင်းဗိုလ်မင်းမင်းရဲညွန့်နဲ့ မင်းလှစည်သူ မမြင်ပါ
လား”

“မှန်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင့်မြတ်စွာ ကျဆုံးခဲ့ပါပြီ ဗိုလ်
ချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သိမ်တော်ကြီးအနောက်ဘက်မှာ
ဗိုလ်မင်းနဲ့တပ်မှူးကို သဂြိုဟ်ခဲ့ပါတယ်”

“အိမ်း...စစ်တိုက်တာ လူသေမှာပေါ့၊ သူ့ရဲကောင်းတွေ
စစ်မြေပြင်မှာကျဆုံးတာ မဆန်းပါဘူးကွယ်၊ တို့ ဖေါင်ဝန်မင်း
လဲ ဦးကင်းဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ တိုင်းပြည်အတွက်
အသက် စွန့်သွားခဲ့ရပြီ မောင်မင်းတို့”

“ဗျာ၊ ဖေါင်ဝန်မင်း မရှိတော့ဘူး”

မောင်တော့ စကားရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့ဘဲ အံကိုတင်းတင်း ကြိတ်လျက် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်၏။ မျက်လုံးမှမျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာလေသည်။

“ဖေါင်ဝန်မင်းဘုရား ... ဖေါင်ဝန်မင်းဘုရား”

“ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဂုန်း...ဒိန်း...”

ရွာထဲသို့ အမြောက်ဆံများ ဆက်တိုက်ကျလာ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မိမိတပ်ကို အစုအစည်းမပျက်စေဘဲ မင်းလှမြို့မှသည် မင်းလှခံတပ်၌ သွားရောက် ပေါင်းစုကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဤသို့ ချက်ချင်းဆုတ်ခွာခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ အမြောက်စိန်ပြောင်းများဖြင့် မဆင်မခြင်ပစ်ခတ်ပါက ရွာသူရွာသားများ ထိခိုက်နစ်နာမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်လေဘူး ဗိုလ်မင်းတို့၊ မင်းလှခံတပ်ကနေ ခုခံကြပါစို့”

အင်အား နှစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိသော တပ်ကြီးသည် အထိအခိုက်၊ အကျအဆုံးများစွာနှင့် ကုန်းရွာမှသည် မင်းလှခံတပ်ရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေရာယူခဲ့ကြလေသည်။ မင်းလှခံတပ်တွင်းရှိ လက်ရွေးကြီး လှေသင်းဗိုလ် မင်းထင်မင်းလှရဲခေါင်သူရိန်နှင့် တပ်ကြီးက အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။

အချိန်က နေ့လည် နှစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့် ရှိနေပြီ။

တောထဲသို့သည် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ခံတပ်အုတ်ရိုးထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ ရှိုက်ငိုနေလိုက်မိတော့သည်။ စစ်သားရင့်မာကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ စေဒနာကို တောင့်ခံမထားနိုင်ခဲ့ပါ။ သူချစ်ရသော ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် သည်သတင်းကို ကြားလျှင် ခံနိုင်ရည်မှရှိပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

“ကိုတေ...”

ခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်ကမန်းကတန်းသုတ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ...တပ်မှူးလေး”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ ကိုတေဇရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝတူပါဗျာ၊ ကိုတေဇရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပေါင်ဝန်မင်းကျဆုံးခဲ့ရသလို ကျွန်တော့ကျေးဇူးရှင် ယွန်းစုဝန်လည်း ကျဆုံးခဲ့ရတာပါပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရင် ဝန်မင်းတို့ကို ကျေနပ်စေမှာမဟုတ်ဘူး ကိုတေ”

“မှန်ပါတယ် တပ်မှူးလေး၊ ဒါပေမယ့် လူသားဟာ အသွေးအသားနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာရှိရင် ငိုမယ်၊ ပြီးရင်

ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲဝင်ကြတာပေါ့ဗျာ တပ်မှူးလေးရာ”

သွေးသောက်ကြီး၏လက်၌ ခါးလွတ်ကိုကိုင်ထားပြီး သေ
နတ်ကိုကျောတွင် လွယ်ထားသည်။ သူ့ခါးမှာ ခါးအိမ်မရှိတော့ပေ။
ခါးအိမ်က ဘယ်မှာကျန်၍ ဘယ်မှာကျခဲ့ပြီမှန်း မသိတော့ပါချေ။
အပွဲပွဲခွဲခွဲရသော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချွေး၊ သွေး၊ ဖုန်တို့ဖြင့်
ညစ်ပတ်နေပြီ။

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီ တပ်မှူးလေး”

“ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ သွေးသောက်ကြီး”

“ကျွန်တော် အသက်နဲ့ဘဝလဲလိုက်ပြီ တပ်မှူးလေး၊ ဟောဒီ
မင်းလှခံတပ်တိုက်ပွဲမှာ သေချင်သေ၊ မသေရင် နေပြည်တော်
ကိုလည်း မပြန်တော့ဘူး၊ ရှမ်းပြည်ဘက်ကိုဖြစ်ဖြစ်
သွားတော့ မယ်၊ အဲဒီကနေ ကုလားတွေကို ဆက်တိုက်မယ်၊
သေတဲ့ အထိ တော်လှန်သွားမယ်”

“ခင်ဗျား ရွာမပြန်တော့ဘူးပေါ့”

“မပြန်တော့ဘူး တပ်မှူးလေး၊ ရည်မှန်းချက်ကို မဖြစ်ဖြစ်
အောင် ဆက်လုပ်တော့မယ်၊ ရဲမက်တွေလည်း အပောက်
အတန် စည်းရုံးထားပါတယ်၊ အကယ်၍ တပ်မှူးလေးတို့လို
စစ်ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ယောက် လိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သိပ်

ကောင်းမယ်၊ ဒါကြောင့် တပ်မှူးလေးလိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့
စေချင်ပါတယ်”

“မင်းလှခံတပ်ကနေတော့ ကျုပ် မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ သွေး
သောက်ကြီး၊ မြင်းခြံခံတပ်မှာ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်
တိုင် ရှိနေသေးတယ်၊ နောက် အင်းဝခံတပ်၊ သပြေတန်းခံ
တပ်နဲ့ စစ်ကိုင်းခံတပ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ် ခါးတစ်လည်
လူတစ်ယောက်ကျန်တဲ့အထိ တိုက်ပွဲဝင်ဦးမယ်၊ အကယ်၍
အသက်ရှင်နေခဲ့ရင် သွေးသောက်ကြီးရှိရာကို စုံစမ်းပြီး ကျုပ်
လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ”

အချိန်က အင်္ဂလိပ်စက်နာရီ မွန်းလွဲနှစ်နာရီကျော်ပြီ။ မြစ်ဝ
တွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများမှ စတင် ပစ်ခတ်နေကြသည်။

“ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဂျိမ်း...”

“ဟော...သူတို့ဘက်ကတော့ စပစ်ချေပြီ ကိုတေဇ၊ လာရီ
ကျုပ်တို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် ကြမ်းလိုက်ကြဦးစို့”
နှစ်ယောက်သား သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲလျက် ခံတပ်သူရဲခိုရို

သို့ မြေလှေကားအတိုင်း ပြေးအတက်တွင်...

“မောင်သီဟ ခံတပ်ပေါ်တက်မလာနဲ့၊ မင်းရဲမက်တွေ
အနောက်ဘက်မျက်နှာကိုသွား၊ ကုလားတွေ ခံတပ်တံခါး

ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်”

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူနှင့် သွေးသောက်ကြီး တောဝေ သိဒ္ဓိတို့နှစ်ယောက် ရဲမက်တစ်ရာခန့်ကိုဦးဆောင်ကာ ခံတပ်အနောက်ဘက် တံခါးဆီ ပြေးသွားကြလေသည်။ တံခါးနဘေးရှိ မြေလှေကားမှ ခံတပ်သူရဲပြေးသို့ အုပ်စုလိုက် ပြေးတက်သွားကြသည်။ သူရဲခိုများကြားတွင် ရဲမက်များ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြ၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိန်း...ဒိန်း...”

“ကုလားတွေ တစ်ယောက်မှတက်မလာစေနဲ့၊ အကုန်သတ်”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“အမြောက်တပ်တွေ...ပစ်...”

“ဂျိမ်း...ဂုန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...”

မြန်မာတို့၏ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့ ရှေ့တက်မရအောင်ဖြစ်နေသည်။ အထိအခိုက် အကျအဆုံးလည်း များလာပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တို့သည် သူတို့တပ်များကို ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ရန် ဇွတ်အတင်း စီစဉ်နေကြသည်။ ခံတပ်အား တဟုန်ထိုး ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ခံတပ်ဆီ အပြေးတက်လာကြ၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဂျိမ်း...ဂုန်း...”

“ဟိုကတက်လာတဲ့ ကုလားတွေကို ပစ်”

တိုက်ပွဲ၏အရှိန်က ပိုမိုပြင်းထန် မြင့်မားလာခဲ့ပြီ။

အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်လေးနှစ်ယောက် ဦးဆောင်ချီတက်လာသော တပ်စုကလေးနှစ်ခု ခံတပ်ပေါ်သို့ အပြင်းတက်လာကြသည်။

“တပ်မှူးလေး...နောက်မှာ...”

ရဲမက်တစ်ဦး သတိပေးလိုက်သောကြောင့် တပ်မှူးလေး လှည့်အကြည့်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်လေးတစ်ဦးနှင့် အနီးကပ် ဆုံမိလေ သည်။ တပ်မှူးလေး၏လက်မှ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကလည်း နေရောင် မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကလေးလည်း နေရာတွင် လဲကျသွား၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသူများက ခါး၊ ခါးချင်းထိုးခုတ် တိုက် ခိုက်နေရသကဲ့သို့ စစ်သေဘိဏ္ဍာများမှ ပစ်ခတ်သော အမြောက်ဆံများ ကလည်း မင်းလှခံတပ်အတွင်းသို့ တကျိမ်းကျိမ်းတဒိုင်းဒိုင်း မြည်ဟိတ် ပေါက်ကွဲနေလေတော့သည်။ ခံတပ်အနောက်ဘက် အဆောက်အဦးမှ မီးစွဲလောင်နေကြပြီ။

မြန်မာအမြောက်များကလည်း အညံ့မခံ၊ စစ်သေဘိဏ္ဍာများဆီ သို့ တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်နေ၏။

“ဒိုင်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ကျိမ်း...ကျိမ်း...”

“ကျား...အရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးကို ဝင်တိုက်နေပြီဟေ့”

မည်သူအော်လိုက်သည် မသိပါ။

လက်နက်သံများအကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဟစ်အော်
လိုက်သံကြောင့် တပ်စိုလ်တပ်မှူးတို့ အရှေ့ဘက်တံခါးဆီသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ တချို့က အရှေ့ဘက်တံခါးသို့ ပြေးသွားသူ သွား
နေကြသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် အရှေ့ဘက်တံခါးကြီးမှ ခံတပ်အတွင်း
သို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လာ၏။

ကျဆုံးသူ ဒဏ်ရာရသူများ၊ သေနတ်ဒဏ်ရာ၊ ခါးဒဏ်ရာ
များဖြင့် သွေးသံရဲရဲ လူးခဲခဲနေရသူများ။

နေ့လည် (၃) နာရီ (၁၅) မိနစ်ခန့်တွင် မြန်မာတပ်များ
မင်းလှခံတပ်ကို စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့ရလေပြီ။ စင်္ကြာတင်အမြောက်ကြီး
(၁၇) လက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

မြန်မာတို့အားထားရာ အောက်မြစ်စဉ်ဝန်ကြီး သူရမဟာမင်း
ခေါင်သမိန်ဗရမ်း၏ မင်းလှခံတပ်ကား အေဒီ၊ ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်
ဘာလ (၁၇) ရက်၊ ညနေ (၃း၁၅) နာရီတွင် ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းမှာ ကျဆုံးသူ (၁၅၀)ကျော် ထိခိုက်

ဒဏ်ရာရသူ ငါးဆယ်နီးပါးနှင့် တပ်မှပျောက်ဆုံးသူ သုံးရာနီးပါးရှိ
လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မင်းခေါင်သမိန်ဗရမ်းဦးဆောင်သော စစ်
ကြောင်းသည် မြင်းခြံသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့လေသည်။ မြင်းခြံခံတပ်၌
လှေသင်း အတွင်းဝန်မင်း၏ တပ်မကြီးနှင့် သွားရောက်ပူးပေါင်းကာ
တိုက်ပွဲ ဆက်လက်ဆင်နွှဲရန် ဖြစ်သည်။

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူသည် တပ်စဉ်တလျှောက်၌
သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“တပ်မှူးလေး ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

သူ့အနီးသို့ရောက်လာသူက မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း ဖြစ်
သည်။ ကြက်သွေးရောင်ဝတ်စုံမှာ သွေး၊ ချွေးနှင့် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း
တက်နေသည်။

“သွေးသောက်ကြီး တေဇသိဒ္ဓိကိုပါ”

“အလို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခံတပ်တွင်းမှာတုန်းက ကျုပ် သူ့ကို
တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်၊ သေနတ်မကိုင်တော့ဘဲ ဓါးနှစ်
လက် ဘယ်ညာကိုင်ပြီး ခုတ်နေတာ”

ဗိုလ်မင်းလည်း နေမျိုးသီဟသူနည်းတူ တပ်စဉ်တလျှောက်
လိုက်ကြည့်နေ၏။ သွေးသောက်ကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရပါ။

“ဟင်း...မတွေ့ဘူး မောင်သီဟရေ၊ မောင်တေဇတစ်

ယောက် ယွန်းစုဝန်လို အဖနိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အသက်
ပေးသွားရှာပြီ ထင်ပါရဲ့”

နေမျိုးသံဟသူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဗိုလ်မင်း၊ သွေးသောက်ကြီးဟာ တိုက်ပွဲမှာ
ကျတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် အသေအချာပြောနိုင်တာလဲ တပ်မှူးလေး”

“သူဟာ သူ့လက်အောက်ငယ်သား ရဲမက်အနည်းငယ်နဲ့
အတူ ကုလားကျွန်တော့ အဖြစ်မခံဘူး၊ ကုလားကိုတိုက်ရင်း
အသေခံမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လို မောင်သီဟ၊ မောင်တေဇက ထွက်သွားတယ်၊
ဘယ်ကိုသွားမှာတဲ့လဲ”

“ရှမ်းပြည်ဘက်ကို သွားမယ်ထင်တာပဲ”

“တောက်၊ ကျုပ် မသိလိုက်တာ နာသက္ကာ၊ သိရင် ကျုပ်ပါ
မောင်တေဇနဲ့အတူ လိုက်သွားပါတယ်၊ ကျုပ်တို့တပ်မှာ ယွန်း
စုဝန်မင်းလည်းကျ၊ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်လည်း ကျနဲ့ မောင်
တေဇကလည်း ခုလိုထွက်သွားပြန်တော့ ကျုပ်နဲ့ရဲမက်တွေပဲ
ကျန်တော့တာပေါ့”

“ဗိုလ်မင်း၊ ဒီစိတ်ကူးရှိရင် ကျွန်တော်သွားတော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“မောင်သီဟလည်း သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲအထိ ဝန်မင်းဘုရားတို့နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာတော့ သူ့ကျွန်ဖြစ်မယ့်အတူတူ တိုက်ပွဲဝင်တော့မယ်။ ဒီကောင် မိစ္ဆာတွေကို ဘယ်တော့မှ ဘုရားမထူးနိုင်ဘူး။ ဒူးမထောက် လက်မမြောက်စတမ်း အရုံးမထေးနိုင်ဘူး ဗိုလ်မင်း။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အချိန်တန်ရင် သွေးသောက်ကြီးနောက်လိုက်ပြီး ပူးပေါင်းမှာပါ”

“တပ်မှူးလေးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုတော့ ကျုပ် သိပ်သဘောကျသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျုပ်လည်း တပ်မှူးလေးနဲ့ အတူလိုက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်မယ်”

သူတို့တပ်ကြီးသည် အစဉ်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ချီတက်လာ

ကြ၏။

တစ်တပ်လုံးရှိ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မှူး၊ ရဲမက်တို့ နှမ်းလျှည်းတွေ နေကြလေပြီ။ သူတို့ကိုယ်က ပင်ယန်းနှမ်းနယ်နေကြသော်လည်း သူတို့ စိတ်ဓါတ်များကား သံလိုမာကြောနေကြ၏။ မိမိတိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး

အမျိုးဘာသာ သာသနာတို့အတွက် အသက်စွန့်တိုက်ပွဲဝင်ရန် စိတ်ခါတ်
တို့ကား မာကြောခတ်ထန်နေလျက်ပင်...။

မြင်းခြံမြို့၌ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ တပ်မကြီး တပ်စွဲ
နေ၏။

မင်းကြီး သူရမဟာမင်းခေါင်သမိန်ဗရမ်း၏ အောက်မြစ်စဉ်
ခံတပ်များအားလုံး ကျဆုံးကာ မင်းကြီးနှင့်ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ ရဲမက်
စသည်တို့ မင်းလှမှဆုတ်ခွာလာကြောင်းကို အတွင်းဝန်မင်း ကြားသိ
ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

“ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်းတို့ မဟာသမိန်ဗရမ်းရဲ့ အောက်မြစ်စဉ်
ခံစစ်ကြောင်းဟာ အားလုံးကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ ခံတပ်တွေ ကျရှုံး
ခဲ့ရပေမယ့် မဟာသမိန်ဗရမ်းနဲ့တကွ ကျန်ရစ်သူစစ်သည်တွေ
အားလုံး ကျုပ်တို့ရှိရာကို လာနေကြတယ်လို့လဲ သိရတယ်၊
ဒါပေမယ့် သူတို့လာရတဲ့ခရီးဟာ ကုန်းလမ်းကဆိုရင် သိပ်
ဝေးလွန်းတော့ ရောက်ကောင်းမှရောက်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို
မျှော်လို့ကလည်းမဖြစ်ပေဘူး၊ ကျုပ်တို့တပ်မ အင်္ဂလိပ်ကို

ခုခံဖို့အားလုံးသာ အသင့်ပြင်ကြပေတော့”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ မြစ်ကမ်းတလျှောက်မှာ အမြောက်
သေနတ်များဆင်ပြီး အသင့်စောင့်နေပါတယ် ဘုရား”

“အိမ်၊ အားလုံးကိုယ့်တပ်ကို အစုအစည်းမပျက် ရပ်တည်
ကာ၊ လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစတမ်း တိုက်ကြပေတော့”

“မှန်ပါ”

ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မှူးတို့ အတွင်းဝန်မင်းကိုကန်တော့ပြီး မိမိတို့
တပ်ချထားရာ နေရာအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ အချိန်ကား
ညနေ ၁(၃)နာရီကျော်ကျော် ရှိနေပြီ။

မကြာခင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ တိုက်သင်္ဘော ပလို့ခေါင်းဆောင်
သော စစ်ရေယာဉ်များ မြင်းခြံမြို့အောက်ဘက် မိုင်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်
လာကြသည်။

“ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဒိုင်...ဒိုင်...ဂျိမ်း...”

မြန်မာတို့ဘက်မှ အမြောက်ကြီးများဖြင့် ဦးစွာ စတင်တိုက်
ခိုက်လေသည်။ တစ်ယောက်ပစ် မြေကတုတ်ကျင်းများမှ ရဲမက်တို့
ကလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။ မြန်မာတို့၏
ပစ်ခတ်မှုကား မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ရှေ့ဆုံးမှ စစ်
သင်္ဘောပလို့မှာ တန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် အင်္ဂလိပ်တို့ဖက်မှ အမြောက်တင်တိုက်သင်္ဘောများ ဖြစ်သည့် ငါးဝန်၊ ဧရာဝတီ၊ ကက်သလင်း၊ ယူနန်နှင့် အတာရန် သင်္ဘောတို့သည် ပလ္လိသင်္ဘောအနီးသို့ တစ်စီးပြီးတစ်စီးရောက်လာကာ ကမ်းပေါ်ရှိမြန်မာတို့၏ ကတုတ်များဆီသို့ အမြောက်များ၊ စစ်သေနတ် များဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြလေသည်။ နှစ်ဘက် အပြန်အလှန်ပစ် ခတ်မှုသည် ဘစ်မြို့လုံး နားကွဲမတတ် ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

မြန်မာစစ်သည်တို့ မဆုတ်တမ်းခုခံကြသည်ဆိုသော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့၏ ပစ်အားကောင်းလှသောကြောင့် ခံတပ်နောက်ဘက်ရှိ သစ်တောတွင်းသို့ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

အင်္ဂလိပ် တိုက်သင်္ဘောများသည် မြင်းခြံမြို့အထက်ဘက်ဆီ သို့ ဆန်တက်သွားသည်။

မြန်ကမ်းပါးတစ်နေရာတွင် သစ်ပင်များဖြင့် ရုပ်ဖျက်ဖုံးကွယ် ခုခံနေသော အမြောက်ကြီးနှစ်လက်မှ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သည်။ ၎င်းမှ ကျော်လာသောအခါ ပြောင်းပြာချောင်းထိပ်မှ အမြောက်ကြီး (၇) လက် အသင့်ပါရှိသည့်စခန်းမှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ကုလားဖြူ၊ ကုလားမဲ သင်္ဘောတို့လည်း ထိုစခန်းနှစ်ခုကို မြစ်တွင်းမှနေ၍ ပစ်ခတ် ကြ၏။

အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ကြရာ မြန်မာတို့၏ အမြောက်ကြီးများ

သည် ပစ်မှတ်ကိုထိရောက်အောင် မပစ်ခတ်နိုင်ချေ။ ယခင် ဧရာဝတီ သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်၏ အိမ်အနီးတွင်ချထားသော အမြောက်ကြီး ဆယ်လက်မှလည်း မရပ်မနားခုခံနေ၏။ မြန်မာ့ခြေလျင်ရဲမက်တို့ ကလည်း ဘေးဖွင့်ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ တူမီးသေနတ်များဖြင့် တစ် ယောက်ပစ်ကတုတ်ကျင်းများမှ ခုခံပစ်ခတ်နေသည်မှာ မရပ်မနား ဆက်တိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဂုန်း...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောသည် မြစ်ကြောင်းတွင် စုန်ချီဆန်ချီဖြင့် ထိုစခန်းကို အပြတ်ချေမှုန်းနေ၏။ မြန်မာ့စစ်သည်များကလည်း ဇွဲ ကောင်းလှစွာ ခိုင်ခိုင်မာမာရပ်လျက် မြန်မာ့သတ္တိကို ပြနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့တပ်စခန်းကို အလွယ်တကူ ဖြိုဖျက်မရဖြစ်နေသည်။

မြန်မာတို့၏ (၁၂)ပေါင်ပါနှစ်ဆင့်ကွဲ အမြောက်ကြီးများဖြင့် လည်း အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်နေသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောတို့ အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။

အချိန်က နေဝင်ရီတရော မှသည် ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန် သို့ ရောက်လာပြီ။

အင်္ဂလိပ်များ အမှောင်အောက်မှာ ရှေ့ဆက်မတက်ခွဲ ဖြစ်နေ၏။

မြန်မာစစ်သည်တို့သည် မြစ်ကမ်းခြေမှ သုံးမိုင်ခန့်အကွာရှိ တောင်ကုန်းကလေးထက်တွင် နေရာယူတပ်စွဲထားလိုက်သည်။ ၁၂ ပေါင်ပါနှစ်ဆင့်ကွဲ အမြောက်ကြီးဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများကို တစ်ညလုံး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

နိုဝင်ဘာ (၂၅)ရက်၊ နံနက် (၇) နာရီတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ ကုန်းပေါ်သို့ စတင်တက်ရောက်လာကြသည်။ မြစ်တွင်းရှိ တိုက်သင်္ဘော ၈ရာဝတီနှင့် ငါးဝန်တို့ကလည်း ညက တစ်ညလုံးပစ်ခတ်ခဲ့သော မြန်မာ့အမြောက်စခန်းကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လေ၏။ မြန်မာတို့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲသွားကာ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြင်းခြံမြို့ကို သိမ်းပိုက်ရရှိသွားတော့သည်။

နေ့အပူရှိန်က ပြင်းလှသည်။

မြင်းခြံကျသွားပြီဟူသော သတင်းကြောင့် စစ်ကြောင်းတစ်ခု

လုံး အားယုတ်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ကြရရှာသည်။

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူသည် မားစကတ်သေနတ်ကို ကိုင်လျက် ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ နဘေးရှိ သွေးသောက်ကြီး ရွှေအိုး ရဲမက်တစ်စုပါ ပြိုင်တူ ထ၊ရပ်လာသည်။

“ကျုပ် ဒီအကြောင်းနဲ့ ဆက်မလိုက်တော့ဘူး ရဲမက်တို့ ဒီကနေ လယ်ကိုင်ကျောင်းတော်ရာ ဆက်ပြီးချီရင် ဖွင့်ဖြူ မုန်းချောင်းကိုဖြတ်ရင် စလင်းကိုရောက်မယ်၊ စလင်ဒေသကို အခြေစိုက်ပြီး ကျုပ် တိုက်တော့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လိုက်ချင် တဲ့လူ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

မောင်သီဟစကားကြောင့် သူ့နဘေးရှိရဲမက်များ ထ၊ရပ်လိုက် သည်။

သူတပ်မှ စုစုပေါင်းရဲမက် ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။ သေနတ် ကိုယ်စီ၊ ဓါးကိုယ်စီကိုင်လျက်...

“ကျွန်တော်တို့လိုက်ပါ့မယ် တပ်မှူးလေး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်နေပေတော့၊ ကျုပ် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သူလည်း လိုက်မယ်လို့ ပြောဖူးတယ်”

ရဲမက်များကိုထားရစ်ကာ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း၏ ရာစု

တပ်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းကား ယွန်းစုဝန်နှင့် တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်း၏ ရဲမက်များကိုပါ အုပ်ချုပ်နေရသောကြောင့် သူတပ်မှာ အင်းအားနှစ်ရာကျော်ခန့် ရှိသေးသည်။

တပ်မှူးလေးရောက်သွားချိန်မှာ ရဲမက်များ ပြာသာခတ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ရဲမက်တို့”

“ဗိုလ်မင်း အနာရှိန်တက်ပြီး အဖျားတက်နေလို့”

နေမျိုးသီဟသူ ကမ်းကတန်းသွားကြည့်လိုက်ရာ ထမ်းစင်ပုခတ်ပေါ်၍ ဗိုလ်မင်းခမျာ လူးလိမ့်နေရှာ၏။ နှုတ်မှလည်း ကယောင်ကတမ်းစကားများ ပြောဆိုနေသည်။

“ပစ်...ဒီကုလားဖြူတွေကို သတ်”

“ဘာဆေးတိုက်ထားလဲ ‘သွေးသောက်’”

“ကျွန်တော့်မှာပါတဲ့ ငန်းဆေးတိုက်ထားပါတယ်”

“ရော့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာလည်း ငန်းဆေးပါတယ်၊ ဒါလေးယူထားလိုက်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်မင်း အဖျားကျသွားတဲ့အခါ ကျုပ်နေမျိုးသီဟသူ စလင်းကစောင့်နေပါမယ်လို့ ပြောပြီး ဒီပေချပ်ကို ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့သမီး ခင်လေးနွယ်ကို ပေးလိုက်ပါလို့၊ ဒါ သွေးသောက်ကြီး တေ့သိဒ္ဓိပေးလိုက်တဲ့ စာလွှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ တပ်မှူးလေး၊ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အကယ်၍ ဗိုလ်မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် သွေးသောက်က ဒီပေရွက်ကို ဖေါင်ဝန်မင်းသမီးဆီ ပေးပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် တပ်မှူးလေး”

တပ်မှူးလေးလည်း ဗိုလ်မင်းကို ခေတ္တစိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့တပ်သို့ပြန်ရောက်သော တောအုပ်ကလေးဘက်ဆီသို့ ဦးဆောင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဦးတည်ရာကား လယ်ကိုင်းကျောင်းတော်ရာ မုန်းချောင်းကိုဖြတ်ကာ စလင်းဒေသမှာ အခြေစိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်တော့မည်။

စလင်းရောက်သောအခါ ရွှေတန်ဆာဘုရားသို့ အလျင် ဦးတိုက်ခဲ့သည်။

“သူ့ကျွန်တော့မခံပါ၊ အသေသာခံပါမည်” ဟု ရွှေတန်ဆာဘုရားမှာ သစ္စာပြုပြီး မန်ကျည်းတောဘက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မန်ကျည်းတောတွင်း၌ ထိုည အိပ်စက်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်၌ မန်ကျည်းတောဘက်ဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းလာနေသော မြင်းတစ်စီးကိုတွေ့ရသည်။

“တပ်မှူးလေး၊ မြင်းတစ်ကောင် ဒီဘက်ကိုလာနေပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ရန်သူတော့မဖြစ်လောက်ဘူး၊ မျိုးချစ် ရဲမက်ပဲဖြစ်မယ်၊ လူယောင်ပြလိုက်”

ရဲမက်လည်း မန်ကျည်းတောအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ နေမျိုးသီဟသူနှင့် သွေးသောက်ရွှေအိုး၊ အကြပ်မောင်မှတ်နှင့် ဖိုးထင်တို့ထိုင်နေကြ၏။

“ဦးဆုံး ကျုပ်တို့ အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခု ရှိဖို့လိုမယ်၊ ပြီးမှ ရိက္ခာ၊ ခဲယမ်းစုဖို့နဲ့ တခြားတော်လှန်ရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့လုပ်ရမယ် သွေးသောက်တို့”

“ခု ကျွန်တော်တို့လူအင်အား (၈၃) ယောက်ပါ သေနတ်နဲ့ ဓါး လူတိုင်းမှာပါလာပါတယ်၊ ကျည်နဲ့ယမ်းကတော့ တိုက်ပွဲငယ်နှစ်ပွဲစာလောက် အသင့်ရှိပါတယ် တပ်မှူးလေး”

ထိုစဉ် ရဲမက်နှင့်လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ နေမျိုးသီဟသူရှေ့တွင် တရိုတသေထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်မျိုးက သွေးသောက်ကြီးတောဇသိဒ္ဓိရဲ့ တပ်ကပါ၊ မင်းကြီးသမိန်ပရမ်းစစ်ကြောင်းက လူတချို့ ဒီဘက်ရောက်နေတယ်ကြားလို့ သွေးသောက်ကြီးက ကြည့်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ခု သွေးသောက်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ ရဲမက်”

“တမာချောင်ရွာဦးကျောင်းမှာ စခန်းချထားပါတယ်၊ ဗိုလ်မင်းက နေမျိုးသီဟသူ ဟုတ်ပါသလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ တမာချောင်စခန်းမှာ သွေးသောက်ကြီးက ဗိုလ်မင်းကိုစောင့်နေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုရွှေအိုးတို့လူစစ်ပြီး ခရီးထွက်ကြစို့၊ ဒီကတယ်လောက်ဝေးလဲကွ”

“ငါးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ် ဗိုလ်မင်း”

တပ်မှူးလေးတို့လူစုလည်း သွေးသောက်ကြီးတေဇသိဒ္ဓိ၏ တပ်သားနှင့်အတူ တမာချောင်ရွာသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဖက် ကျော်ကျော် လမ်းလျှောက်ကြပြီး တမာချောင်ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“အလို...တပ်မှူးလေး၊ ကျွန်တော် မျှော်လိုက်ရတာထက်...လာ...ဆရာတော်ကို အရင်ဦးတိုက်ရအောင်”

တေဇသိဒ္ဓိ၏ရဲမက်များက တပ်မှူးလေးနှင့်ပါလာသော ရဲမက် စစ်သည်တို့ကို နေရာချထားပေးနေနိုက် သူတို့ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်လိုက်၏။

“ဒါ...ထူးပေါက်ခံတပ်က တပ်မှူး နေမျိုးသီဟသူပါ ဘုန်း ဘုန်း”

“ဪ...ငယ်သေးတာပဲကိုး၊ ကျုပ်ကို ဒကာကြီးက တပ် မှူးလိုက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတော့ အသက်ကြီးကြီးလားလို့ တွေး ကြည့်နေတာ၊ တကယ်တွေ့ရတော့ လူငယ်လေးပဲ ရှိသေး တာပါလား”

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော်က ဖေါင်ဝန်မင်း မဟာမင်းလှမင်းထင် မင်းခေါင်ရဲ့တပ်မှာ အမှုထမ်းရပါတယ်၊ ဖေါင်ဝန်မင်းလည်း ဦးကင်းဘုရားတိုက်ပွဲမှာ ကျခဲ့ပါပြီ၊ ခုဆို အင်္ဂလိပ်တွေ နေပြည်တော်ကိုတောင် ရောက်နေလောက်ပါပြီ ဘုရား”

“မြင်းခြံခံတပ်ကရော တပ်မှူးလေး”

“ကျသွားပြီ သွေးသောက်ကြီး၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၄) ရက်နေ့က ကျသွားပြီ”

“ဟာ...မြင်းခြံခံတပ်...ကျသွားပြီ ဟုတ်လား ဒကာတပ်မှူး”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လဲ မြင်းခြံအထိ မ ရောက်ပါဘူး၊ မင်းဘူးကတင် လမ်းခွဲထွက်လာခဲ့တာပါ”

တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူ၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာ ညှိုးနွမ်း

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်က တစ်ကြောင်း၊
နေ့ရောညပါ ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့သည်က တစ်ကြောင်း၊
ထို့ကြောင့်လည်း ညှိုးနေခြင်းဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဒကာလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြစ်အနောက်
ခြမ်းဒေသဖြစ်တဲ့ မင်းဘူး၊ စကု၊ ပွင့်ဖြူ၊ လယ်ကိုင်း၊ ကျောင်း
တော်ရာ၊ ငဖဲ၊ မင်းတုန်း၊ ပခုက္ကူဒေသမှာ တော်လှန်ရေး
လုပ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါ၊ သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး
ကုလား ဖြူ၊ ကုလားမဲတွေကို တော်လှန်ပေါ့”

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော် စိတ်ခုံးခုံးချပြီးပါပြီ ဘုရား၊ ဒီကောင်
တွေကို အသက်ရှိနေသရွေ့ တိုက်ပွဲဝင်သွားပါ့မယ်”

“ကြိုက်တယ် ... ဒကာတပ်မှူးလေး”

“တပည့်တော် အဲဒီ တပ်မှူးလေးဆိုတာကြီးကိုပါ ခွာချ
လိုက်ပါပြီ ဘုရား၊ တပ်မှူးလေးနေမျိုးသီဟသူ မဟုတ်တော့
ပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးရဲ့ဘော်ပါ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒကာလေး ရေမိုးချိုး၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်
ပြီး ကျုပ်ကျောင်းပေါ်မှာ ဗိုလ်ဝင်ခံဖို့လုပ်တာပေါ့၊ မောင်တေ
မင်းတပ်မှူးလေး...အဲလေ မောင်နေမျိုးသီဟသူ...ကို”

“မောင်သီဟလို့ပဲ ခေါ်ပါ ဘုန်းဘုန်း၊ နေမျိုးဆိုတာ မင်းဖေ

တဲ့ဘွဲ့ပါ”

“မောင်သီဟကို ဘာဘွဲ့ပေးရင် ကောင်းမလဲ”

ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပြတင်းပေါက်မှ ၎င်းမိန်းတစ်
ချောင်း လွင့်ကျလာသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာကျလာတာလဲ”

“၎င်းမိန်းလေးပါ ဘုရား”

“ဒါ မောင်သီဟနာမည်ပဲ၊ ၎င်းမိန်းက အစိမ်းရောင်ဆိုတော့
ဗိုလ်၎င်းစိမ်း၊ ဗိုလ်၎င်းမိန်း မကောင်းသေးဘူး၊ ဗိုလ်စိမ်း
၎င်းတောင်၊ အင်း...ဒါလဲမဟုတ်ဘူး၊ မြရောင်...ဗိုလ်မြ
တောင် ဘယ့်နှယ့်လဲ မောင်တော့”

“ကောင်းပါတယ် ဘုရား... မြစိမ်းရောင်၎င်းတောင်ကို
အကြောင်းပြုပြီး ပေးတဲ့အမည် မြတောင်ဗိုလ်ဆိုရင် ပိုပြီး
ဆီလျော်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒကာ တောဇကလည်း ရွှေတောင်ဗိုလ်
ဘွဲ့ခံထားလေတော့ ဒီနေ့ကစပြီး မောင်သီဟကနေ မြတောင်
ဗိုလ်ဆိုတဲ့ ဗိုလ်ဘွဲ့ခံရအောင်...ကဲ ရေခိုးသန့်စင်ပေတော့”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဖေါင်ဝန်မင်း ကျဆုံးသွားပါပြီ ခင်ဗျား”

“ရှင်...”

ခင်လေးနွယ်တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကျသွားရှာသည်။ ဖခင် ဖြစ်သူ ကျဆုံးသွားပြီ၊ သတင်းလာပို့သူက အရပ်သားတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ရှင်...ရှင်...က...”

“ကျွန်တော်က မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်မင်းရဲ့တပ်က ရဲမက်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီပေလွှာကို သွေးသောက်ကြီး တောစသိဒ္ဓိပေးခိုင်းလို့ တပ်မှူးလေး နေမျိုးသီဟသူက ဖေါင်ဝန်မင်းသမီး မခင်လေး နွယ်ကို ပါးလိုက်ပါဆိုတာနဲ့ လာပေးတာပါ”

“မောင်ကြီး...မောင်ကြီး...မသေဘူးပေါ့”

“မသေပါဘူး ခင်ဗျား၊ သွေးသောက်ကြီးက တပ်မှူး၊ တပ်မှူးကတဆင့် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်ကို ပေးစေခိုင်းတာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မင်းခမျာ လမ်းမှာတင်ဆုံးသွားခဲ့လို့ ကျွန်တော်က ပေလွှာကို ယူလာပေးတာပါ”

“ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

ရဲမက်ကလေး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

ခင်လေးနွယ် ပေလွှာကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖတ်လိုက်သည်။

နှမ...ခင်လေးနွယ်

ပေါင်ဝန်မင်း ဦးကင်းဘုရားမှာ ကျဆုံးသွားပါတယ်။ မောင်
ကြီးတို့တပ်တွေ တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ဆုတ်ခွာခဲ့ရကာ မင်းလှ
ကအဆုတ်မှာ ကုလားတွေရဲ့ ကျွန်ဖြစ်မယ့်အရေး ရင်ထဲမှာ
မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ သူ့ကျွန်အဖြစ် ကုလားကို
ဘုရားထူးရမှာထက်စာရင် သေရတာက ပိုမြတ်တယ်ထင်လို့
ကုလားကိုဆက်တိုက်ဖို့ မောင်ကြီး ထွက်သွားပါပြီ။ ဧရာဝတီ
မြစ် အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ မောင်ကြီးနဲ့ နေပါတယ်။
အချစ်ရေးထက် စစ်ရေးခက်နေတဲ့ကာလ နှမ မောင်ကြီးကို
နားလည်ပါ...။

မြစ်ဧရာ အနောက်ခြမ်းက
လွမ်းနေရတဲ့

ငိုနေသော သူမမျက်ရည်များ တန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဖခင်ကြောင့် ကျရသောမျက်ရည်၊ ချစ်သူကြောင့် ကျရသော
မျက်ရည်တို့ ရပ်တန့်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။

“မပုံ...”

“ရှင်...မမလေး...”

“မပုံ ဒီနေ့ ရွာဘက်ကိုသွား၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မအတွက် ဆင်းရဲသမ
ဝတ်စုံနှစ်စုံလောက် ရှာခဲ့၊ နောက် လှေတစ်စင်းလောက်ဝယ်
ပြီး မထင်မရှားကမ်းမှာ ဝှက်ထားခဲ့၊ ကျွန်မ မနက်ကို
ခရီးထွက်မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...မမလေး”

“မောင်ကြီးတော့ ရှိမယ့်အရပ်ကို သွားမှာ၊ အဲဒါ မပုံလည်း
လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“မမလေးသွားမှတော့ မပုံ လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“ကဲရော ဒီငွေစယူပြီး ကျွန်မပြောတာတွေ သွားလုပ်တော့”

သူမဖခင် အမြတ်တနိုးထားသော ကတ္တီပါအိတ်ရှည်ကြီးကို
ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုအိတ်တွင်းမှာ သီပေါမင်းတရားကိုယ်တိုင် ဖေါင်
ဝန်မင်းကို ချီးမြှင့်ခဲ့သော ငွေခါးတစ်လက်ရှိနေသည်။

“မောင်ကြီးရေ ကျွန်မ ဘာဘုရားကိုယ်စား မောင်ကြီး
လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်ပါ့မယ်”

ခင်လေးနွယ် ခါးကို အိမ်မှဆွဲထုတ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန် ထည့်လိုက်သည်။

တစ်နေ့ကုန် တကုတ်ကုတ်နှင့် ခရီးသွားရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ လိုအပ်မည့် အတွင်းပစ္စည်းများကို ကတ္တီရုံအိတ်တွင် ထည့်ကာ ကိုယ် နှင့်မကွာ လွယ်ထားလိုက်၏။

မီးထွန်းချိန် မပုံပြန်လာသောအခါ ကိစ္စများ အဆင်ပြေခဲ့ ကြောင်းပြော၍ နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်းရဲသားအဝတ်များလဲဝတ်ကာ ဆောင်ခါးပိုက်လျက် လှေငှက်ထားရာနေရာသို့ နှစ်ယောက်အတူ ထွက် လာခဲ့သည်။

၎င်းနှင့် တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် တမာချောင်ရွာဦးကျောင်းနှင့် တစ်ခေါ်ခန့်ဝေးသော ကုန်းမြင့်ကလေးထက်ရှိ မန်ကျည်းပင်ရင်း၌ သွေးသောက်ကြီးတောဝသိဒ္ဓိ တစ်ဖြစ်လဲရွှေတောင်ဗိုလ်သည် မန္တလေး နေပြည်တော်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မိသားစုများနှင့်တကွ ချစ်သူ ခင်လေးနွယ်ကို သတိရနေရှာသည်။

ကောင်းကင်၌ လမထွက်သေးသည့်အတွက် ကြယ်ရောင် ကလေး ပိုးတဝါးသာရှိနေသည်။

“တောက်...”

တိတ်ဆိတ်နေသော မန်ကျည်းပင်အောက်၌ တောက်ခေါက် သံတစ်ချက် အတော်ကလေး ကျယ်သွားသည်။ ကုန်းကလေးထက်

ရွှေတောင်ဗိုလ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက် ခြေလှမ်း တုန်ခန်ရပ်သွား၏။ ရပ်သည်နှင့် မန်ကျည်းပင်အောက်သို့လှမ်းကြည့် ပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။

“ဘာကြောင့် တောက်ခေါက်တာလဲ ဗိုလ်ရွှေတောင်”

“ဪ...ဗိုလ်မြတောင်...ကုလားတွေကို ဒေါသဖြစ်မိလို့ ပါဗျာ၊ သူတို့ကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲမင်းတွေ သားကွဲမယားကွဲ၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ကွဲရတယ်၊ သေကွဲကွဲသူတွေ ရှိသလို၊ ရှင်ကွဲ ကွဲသူတွေရှိကြတယ်”

“တချို့ဆို ချစ်သူတွေနဲ့ ကွဲကြရတယ်လေဗျာ၊ ဒါကိုလည်း ထည့်ပြောဦးမှ...ပေါ့...”

ရွှေတောင်ဗိုလ် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် စုတ်ပြတ်နေသော သွေးသောက်ဝတ်စုံ မရှိတော့ ပြီ။ နိဗ္ဗိရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အညာသုံးပင်နီပွပွကြီးကို ဝတ်ထား ၏။ ဆောင်ခါးကို ကျော်ပိုးလွယ်ထားသည်။

“အင်း...ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခင်လေးနွယ်ကို ပူပန်နေမိတယ် ဗျာ၊ သူ့ခမျာ ဖခင်က တိုက်ပွဲမှာကျ၊ ချစ်သူကလည်း တောပုန်း ဟော်လှန်ရေးသမားလုပ်သွားတော့ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေရှာမယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်သဘောတော့ စခန်းအခြေကျပြီး ဒီနယ်
က တောင်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ အဆက်အစပ်ရခဲ့ပြီးရင် နေ
ပြည်တော်ကို တစ်ခေါက်တကျင်း သွားကြည့်မလားလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကုလားတွေ ကျုပ်တို့နေပြည်တော်ကို ဘာ
လုပ်ကြမလဲ၊ အရှင်နှစ်ပါးကိုတော့ သင်္ဘောနဲ့ တင်ခေါ်သွား
ကြကယ်လို့ သတင်းတွေဖြစ်နေတာပဲ”

“အဲဒီသတင်း အမှန်ဆိုရင်တော့ တောက်! ပြေးသာလှလိုက်
ချင်တော့တယ်ဗျာ”

“စလင်းမြို့ဝန်ဟောင်း ဦးရာကျော်တော့ အရှင်နှစ်ပါးကို
နန်းချလိုက်တယ်ကြားတာနဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ဆွဲပြီး နေပြည်
တော်ကို ဒုန်းစိုင်းသွားပြီတဲ့ ဗိုလ်မြတောင်ရဲ့”

ရွှေတောင်ဗိုလ်ညာလက်သည် ခါးရိုးကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူ အတော် ဒေါသဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

“ကျွန်တော် မသိလိုက်လို့ဗျာ၊ သိများသိရင် မြို့ဝန်မင်းနဲ့
အတူ လိုက်သွားပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကုန်းမြင့်ထက်မှဆင်း

ကာ ရွာဦးကျောင်းဘက်ဆီ လျှောက်လာနေကြသည်။

“အင်း...တော်လှန်ရေး ခရီးရှည်ကြီးကို ကျုပ်တို့ မမော

မပန်း မည်းမညူ ဆက်လျှောက်ရဦးတော့မယ်...ဗျာ”

“ဒါပေါ့ ကိုတေဇရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ပေါ့၊ အသက်တောင်အသေခံဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားကြသူတွေပဲ”

ညမှောင်မှောင်က လရောင်ဖြာမကျလေသောကြောင့် မှောင် နှင့်မည်းမည်းတွင် နှစ်ယောက် ပုခုံးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်နေ၏။

ထိုလှေပေါ်၌ ဆင်းရဲသူမများအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

“ကျွန်မကတော့ ကြောက်နေတယ် မမလေး”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မပုံရယ်၊ ဟောဒီမှာ ဘာဘုရားရဲ့ ဝါး တွေတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ခင်လည်း ဘာဘုရားဆီမှာ သိုင်းသင်ဖူးပါတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ကိုတေဇနဲ့ မတွေ့ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဪ...မပုံရယ်၊ မောင်ကြီးနဲ့မတွေ့လည်း တော်လှန်ရေး အဖွဲ့တွေနဲ့တွေ့ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မမလေးက တော်လှန်ရေးလုပ်မလို့လား”

“လုပ်မှပေါ့၊ ဒါမှ ဘာဘုရားကိုသတ်သွားတဲ့ ကုလား ခေါင်းကို ဖြတ်ခွင့်ရမှာမဟုတ်လား”

ခင်လေးနွယ်နှင့် မပုံတို့လည်း ရေစုန်အတိုင်း လှေနှင့်ဆင်း
လာလျက် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများနှင့် တွေ့ဆုံရန် မျှော်လင့်နေကြ
သည်။

ညတစ်ည...လကမသာ...

ချစ်သူနှစ်ယောက်ခမျာ...တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမှာ...

တွေ့လိုစိတ်နဲ့...မျှော်လင့်နေကြရှာ...

မျှော်လင့်တိုင်းသား...ဖြစ်လာမည်ဆိုပါက...ချစ်သူနှစ်

ယောက်ဘဝ ... ဆုံကြရမည်သာ...

မျှော်လင့်တိုင်းသာ ဖြစ်မလာပါက...ချစ်သူနှစ်ယောက်၏

ဘဝသည်... ..

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် တလျှပ်လျှပ် ခံစားနေရ၏။

တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အသက်ပေါင်းများစွာ၊ သွေး၊
ချွေးများစွာ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများစွာနှင့် ချစ်ရသူနှင့် ကွေကွင်း
ခဲ့ခြင်းများစွာတို့ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရသော မြန်မာ့သူရဲကောင်းများ၏ စစ်
မြေပြင်ကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ရသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်း သိချင်စိတ်တစ်ခုက ကပ်ပါလာ၏။

“ဒကာအောင်ပွင့်၊ ဘုန်းကြီးကိုမေးဖို့ မေးခွန်းရှိရင်မေးပါ၊ ကျုပ် ဖြေပါ့မယ်”

မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကို ဆရာတော်က မေးခွန်းလှိုက်သောကြောင့် အနည်းငယ် အားတက်သွားပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“တပည့်တော် အသိချင်ဆုံးက သခင်မလေးခင်လေးနွယ်နဲ့ သွေးသောက်ကြီးတေဇတို့ ...”

ဆရာတော်လက်ကာပြရင်း “ဒီမေးခွန်း မေးလာတော့မယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ် ဒကာအောင်ပွင့်” ဟိုတုန်းကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားခဲ့တာပါပဲ။ မမေ့နိုင်သမျှ ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်အဖြစ် ခံစားနေရတာကိုး။ ခုတော့လည်း မခံစားရတော့ပါဘူးလေ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပြောလို့ရပါပြီ။ သူနဲ့ကျုပ် ကွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျုပ်တို့ စခန်းကို ရောက်မလာပေမယ့် သူ့သတင်းကိုကြားလို့ ကျုပ် သွားစရာ ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ကျုပ် မြင်းပြင်နေတော့ မြတောင်ဗိုလ် ကျုပ်အုန်း ရောက်လာပြီ...

“ဗိုလ်ရွှေတောင် ဘယ်လဲဗျ၊ အလောတကြီး မြင်းပြင်နေပါလား”

“ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒေပြင်သွားမလို့ ဗိုလ်မြတောင်”

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ကျုပ် သိခွင့်ရရင် သိချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပြောမလို့ပါ ဗိုလ်မြတောင်၊ ဗိုလ်မင်းကိုမှ မပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုပြောမလဲ၊ ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် မြစ်စရာရဲ့အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ စိုးစမ်း ထွက်မလို့...ဗျ...”

“ခင်လေးနွယ်...ဟုတ်ရဲ့လား...ဗိုလ်ရွှေတောင်...ခင်ဗျား သတင်း မှန်ရဲ့လား...”

“သတင်းကတော့ မှန်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နေပြည်တော်ဘက် ရုပ်ဖျက်ပြီးသွားစဉ်ကလည်း ခင်လေး နွယ် သူ့စံအိမ်က ထွက်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”
ဗိုလ်မြတောင် တွေဝေသွားတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် နယ်ချဲ့ကိုခုခံသည့်စစ်ပွဲမှာ ဖခင်က ကျဆုံး၊ အားကိုးစရာချစ်သူကလည်း အချစ်ရေးထက် စစ်ရေးကိုဦးစား ပေးကာ နယ်ချဲ့ရှေ့မှောက် ဒူးမထောက်ဘူးဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် တော်လှန်ရေးလုပ်နေသူ ဖြစ်တယ်။ ထိုအခြေအနေမှာ မိန်းကလေးမှာ ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချရပေလိမ့်မယ်။ ယခု ခင်လေးနွယ်သည် သူ့ရဲကောင်း၏ သမီးပီပီ ပိုင်နိုင်သောဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်ခာခာ

ချလိုက်တယ်။ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးကို ချစ်သူနှင့်လက်တွဲ၍ ဆင်နွဲမယ်။

“ဒီသတင်းသာ မှန်လို့ကတော့ ကျုပ် ခင်လေးနွယ်ကို ချီကျူးတယ်ဗျာ၊ သူလည်း ဖေါင်ဝန်မင်းရဲ့သွေးပေမို့ နယ်ချဲ့ရှေ့မှောက် ဒူးထောက်ချင်မှာမဟုတ်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီဘက်ကမ်းကူးပြီး ခင်ဗျားကိုလာရှာတာဖြစ်မယ်...ဗျ”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ခု ကြားတဲ့သတင်းအရတော့ သူဟာ ကျုပ်ကို ရှာမတွေ့ခင်စပ်ကြားမှာ လူသူအင်အားစုဆောင်းပြီး အင်္ဂလိပ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်တွေကို ဒုက္ခပေးနေတယ်လို့ သိရတယ်...ဗျ”

“သူလည်း တော်လှန်ရေးလုပ်နေတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား ဗိုလ်ရွှေတောင်”

“ဗိုလ်မင်း နှုတ်လုံးပါစေအော်၊ ကျွန်တော်သိသလောက် မချင်းမချန်ပြောရရင် ငွေခါးဗိုလ် ဆိုတာ ခင်လေးနွယ်များ ဖြစ်နေမလား...လို့...”

“ငွေခါးဗိုလ်...”

ဗိုလ်မြတောင် တော်တော် အံ့ဩသွားပုံရတယ်၊ သူ့မျက်နှာတွင် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဟူသော အတွေးဝင်သွားမှန်း ကျုပ် သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။

“ချောက်နဲ့စဉ်ကူမြို့တွေမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို မကြာခဏ တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွတ်အနက်၊ ဝတ်ရုံအနက်နဲ့ ငွေ ဓါးကိုင်ထားတဲ့ ဗိုလ်ကိုပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ နယ်ချဲ့တွေကိုတိုက်ရင်း ဝတ်ရုံနက်နဲ့ မျက်နှာဖုံးစွတ်ပြီး ငွေဓါးကိုင်တိုက်တာကြောင့် လူတွေက သူ့ကို ငွေဓါးဗိုလ်လို့ အလွယ်ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒါ ခဇီလေး နွယ်ပဲဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် သိထားတယ် ဗိုလ်မင်း...”

ကျုပ် ငှက်ကြီးတောင်လွယ်ပြီး မြင်းပေါ်လွှားခနဲ ခုတ်တက် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သွားမယ် ဗိုလ်မြတောင်၊ သူလိုက်မယ်ဆိုလည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ မလိုက်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”
ကျုပ် မျှော်လင့်တကြီး ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။

ချောက်နဲ့စဉ်ကူဝန်းကျင်မှာ ငွေဓါးဗိုလ်ရဲ့သတင်းကို ကြားရ ပေမယ့် သူနဲ့တွေ့ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ် ရွှေပုံတောင်အရပ်မှာ တည်းပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ စုံစမ်းခဲ့ပေမယ့် ငွေဓါးဗိုလ်ကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရသလို ခင်လေးနွယ်ရဲ့သတင်းလည်း မရခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် တစ်ည၊ ကျုပ်အိပ်ရာနဘေးကို ဓါးမြှောင်တစ် ချောင်း စိုက်ဝင်လာတယ်။

“ဒေါက်...”

ခါးမြောင်မှာပါတဲ့ စာကို ကျုပ် ယူဖတ်ကြည့်မိတယ်။

ဗိုလ်ရွှေတောင်

စဉ့်ကူးသံချောင်းထိပ်က သီချင်းကို

ဒီည လမွန်းတည့်ချိန် လာခဲ့ပါ...

ငွေခါးဗိုလ်

စာရချိန်ဟာ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီမို့ ကျုပ် မြင်းတစ်စီး၊ ခါးတစ်လက်နဲ့ သူချိန်းတဲ့နေရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ညအမှောင် သီချင်းအုတ်ဂူတွေကြားမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ချိန်းသူ ငွေခါးဗိုလ်ကို ဟိုရှာသည်ရှာ ရှာနေဖြစ်တယ်။

ထိုစဉ် သစ်ပင်ထက်က အနက်ရောင်ငှက်တစ်ကောင်လို သဏ္ဍာန်တစ်ခု စွေခနဲ လွင့်ကျလာတယ်။

သူခေါင်းရောမျက်နှာပါ အနက်ရောင်မျက်နှာပုံးခေါင်းစည်းနဲ့ မျက်လုံးနှစ်ပေါက်ကိုသာ ဖော်ထားပြီး မျက်လုံးနဘေးမှာ ငွေရောင်စာချည်ထိုးနဲ့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါဝတ်ရုံကြီးကို လွမ်းခြုံထားတယ်။ သူကျောမှာ ငွေခါးကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ် လွယ်ပိုးထားတယ်။

“ဗိုလ်ရွှေတောင်...နေကောင်းတယ်နော်”

မိန်းကလေးအသံဖြစ်ပေမယ့် အနည်းငယ်သြဇာတောကြောင့် မူရင်းအသံကို မမှတ်မိနိုင်ဖြစ်ရပါတယ်။

“နေကောင်းပါတယ် ငွေခါးဗိုလ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တစ်ခု
မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တို့ဟာ တော်လှန်ရေး လုပ်နေ
ကြသူတွေပါ။ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှိပြီး သူ့ကျွန်မခံလိုသူချင်း
ဆိုတာ အထူးပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
မေးမယ့်မေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း ဖြေမယ်ထင်ပါတယ်”

“မေးမှာသာမေးပါလေ၊ စကားချို့တွေ နီဒါန်းတွေ သိပ်ပျိုး
မနေပါနဲ့”

သူမစကားမှာ သံယောဇဉ် အဖွဲ့အနွဲ့ လုံးဝမပါ။ တုံးတံ့ကြီး
ဖြစ်နေသည်။ နှလုံးသားမဲ့သူတစ်ယောက်၏ ခါးသွားထက်ထက်နှင့်
တူနေ၏။

“ငွေခါးဗိုလ်ရဲ့ဇာတိနဲ့ မိဘမျိုးရိုးကို သိပါရစေ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ရွှေတောင်ဗိုလ်...ရွှေတောင်
ဗိုလ်...ရှင်က...ကျွန်မ မျိုးရိုးကိုမေးပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရဆီမှာ
ဆုငွေ ထုတ်ယူမလို့လား၊ ရှင့်ကိုခေါ်တာ ရှင်မေးတာဖြေဖို့
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမေးတာကို ရှင်ဖြေ၊ ကျွန်မပြောတာကို
နားထောင်ပြီး သွားတော့”

ကျုပ် တော်တော် ဒေါသဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ သူပြောလာမယ့်စကားကို နားစိုက်ထောင်နေဖြစ်တယ်။

“ရှင်နဲ့ မြတောင်ဗိုလ်တို့ရဲ့ စလင်းဒေသက အောင်မြင်မှုတွေ

ကို ကျွန်မ လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ရှင်တို့
လောက် အင်အားမများပေမယ့် ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက်၊
ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သွား
မှာပါ။ ကဲ ကျွန်မမှာ ပြောစရာစကား ကုန်ပြီ။ ရှင်သွားတော့”

စကားဆုံးတာနဲ့ သူမအနီးရှိ နွယ်ကြိုးကိုဆွဲခိုကာ လွင့်ခနဲ
ထွက်သွားပါတော့တယ်။ သူသွားရာလမ်းကြောင်းကို လိုက်ကြည့်ပေ
မယ့် ဝတ်ရုံနက်ဟာ မှောင်ထဲမှာ ရောထွေးပျောက်သွားပါလေရော။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ခင်လေးနွယ် ဆုံဖြစ်
ခဲ့တယ်လို့ ထင်မိတာပါ။ နောက်တော့ သူ့သတင်းတွေ
ဆက်တိုက် ကြားနေရပါတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊
ကုလားစစ်တပ်တွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ အနှောက်အယှက်ပေးခဲ့
တယ်။ ဘီအိုစီသူဌေးတွေကို ခါးပြတိုက်ပြီး စဉ့်ကူး၊ ချောက်၊
ကြွအို၊ ဂန့်ဂါ၊ ရွာသာ စတဲ့ရွာတွေက ဆင်းရဲသားတွေကို
ဝေငှပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့တပ်လည်း ဗြိတိသျှတပ်တစ်တပ်ကို
လမ်းကဖြတ်အတိုက်မှာ ကျုပ်ဗိုလ်မင်း မြတောင်ဗိုလ် ကျဆုံး
ပြီး ရဲမက်တွေလည်း အသေအပျောက်များခဲ့တယ်။ တပ်ပျက်
သလောက်ကို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာနဲ့ ကျုပ်လည်း အောက်ပြည်
အောက်ရွာကို ဆင်းလာခဲ့ပြီး ပြည်မှာ ပဉ္စင်းဝတ်နဲ့ နေခဲ့တယ်။
နောက်မှ ဟောဒီရွာကလေးကို လာနေဖြစ်တာပါပဲ”

ဆရာတော်ဘုရား လွန်စွာ မောဟိုက်သွားပုံ ရ၏။
လူကမောခြင်း မဖြစ်နိုင်၊ ရင်ကမောခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်

မည်။

နောက်တစ်နေ့နက် နေ့ဆွမ်းစားပြီးချိန်၌ မြန်မာ့သူရဲကောင်း
သွေးသောက်ကြီးတေသိ၌ တဖြစ်လဲ ဆရာတော် ဦးတေဇိန္တကို
ဝပ်တွားရှိခိုးပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

“အသက်ကိုချစ်သော သူရဲဟူသည် မရှိ၊

ဘဝကိုပစ်သော သူရဲသည်ရှိ၏။

ခေတ်အဆက်ဆက် လွတ်လပ်ရေးအတွက်

အသက် ပေးဆက်ခဲ့သူများကို

ဂုဏ်ပြု ပေးဆပ်ပါ၏”

သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေယျာ

အနိဗ္ဗာ

သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု

မေတ္တာဖြင့်

နေမင်းသူရိန်

ဖြစ်ရပ်ပုဂံ၊ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်
အံ့ဩစွယ်ဇာတ်လမ်းများဖြင့် လူကြိုက်များနေသော

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဆရာကြီး

မင်းမဟော်ညွန့်

(ဆရာပေးသောလက်ဖြင့်ရေးသည်)

မြေပြုပြန်နှင့် မာယာဒာသည်း

စာရေးဆရာ၏ (၆) အုပ်မြောက် လက်ရာ

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ထွက်ပေါ်မည်။

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၃၀၀၀၆၀၆]